

Giới thiệu Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc

Truyện Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc của tác giả Thiên Thảo là truyện ngôn tình hiện đại xoay quanh một cuộc tình lãng mạn và hài hước.

Cuộc sống vợ chồng của đôi vợ chồng trẻ thay đổi từ khi cô nàng có thai. Hàng bao nhiêu chuyện cứ đổ vào đầu người chồng, tất cả anh đều muốn dành sự tốt nhất cho hai mẹ con.

Ấy vậy mà cô cứ gắt gỏng lên. Nhưng khi bão bổi ra đời thì đó là thành quả dành cho hai vợ chồng này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đây là một tiệm trà sữa, nhưng bởi vì mở gần trường học, mà buôn bán phát đạt.

Hai nữ sinh, bây giờ mỗi người một ly trà sữa, ngồi ở trong góc tiệm, vừa nghỉ ngơi tránh nắng, vừa nói chuyện phiếm.

“Dĩ Hạ, bạn nói, mình cũng nên nói chuyện yêu đương phải không?” Nói lời này, là một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa đơn giản, lộ ra khuôn mặt khá ái nhìn rất đáng yêu, hợp với đôi lông mi đen mượt cong vút, mười phần trẻ con, chỉ là, nữ sinh mặc trên người T- shirt in hình bộ xương khô với quần jean lỗ, lại cùng gương mặt trẻ con không nửa điểm thích hợp.

Phốc! Đáp lại cô, là nữ sinh tên Dĩ Hạ ngồi bên cạnh, đem trà sữa trong miệng, kể cả trân châu, phun hết trên mặt cô.

“Dư Dĩ Hạ!” Cô trừng mắt, như thể đem đối phương cắt thành tám khúc.

“Khụ khụ!” Dĩ Hạ sặc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đôi tay liên tục không ngừng lấy ra một bịch khăn giấy, ngượng ngùng lau khuôn mặt cô nay đã thành một đống hỗn loạn, “Mình cũng không phải là cố ý, ai biết bạn mở miệng đã nói chủ đề kinh ngạc như vậy a!”

“Kinh ngạc, sao lại vậy?”

“Nói nhảm, Phương Y Nhiên, bạn đem lời này của bạn để cho đám nam sinh trong trường kia nghe được, sẽ có người chẳng khống chế nổi đâu!” Dư Dĩ Hạ nói xong, lại nghỉ ngơi liếc nhìn đối phương, “Làm sao bạn lại đột nhiên nghĩ đến chuyện yêu đương?”

Phương Y Nhiên nhún mày, ngại cô bạn mình lau quá chậm, dứt khoát đoạt lấy khăn giấy lau vết trà sữa trên mặt, “Mình nói thế nào cũng 19 rồi, dĩ nhiên cũng muốn thử một chút yêu là cảm giác gì.” Nhất là khi chung quanh đám anh em mỗi ngày đều đang khoe khoang mấy MM (là muội muội á, tham khảo ở wordpress Hàn Yên Cung), thì cô thật đúng là không có cách nào hiểu được phương diện này” vĩ đại” cỡ nào.

“Hình như cũng hơi có lý, nói như vậy, bạn có người trong lòng rồi hả?” Dư Dĩ Hạ lập tức trở nên hào hứng bưng bưng.

“Có a.” Phương Y Nhiên ngược lại rất sáng khoái gật đầu một cái.

“Người trong lòng bạn là ai?” Cô muốn biết người nào may mắn như vậy, a, không, là người” xui xẻo” mới đúng, cô tuyệt đối sẽ vì đối phương cung phụng hạ bài vị cộng thêm thấp hương bái Phật.

“Lý Vạn Hoàn có chức cao trên ngọn núi nổi tiếng, Tiền Vĩnh Hạo ở phố kế bên, Nam Cung Lăng của Thiên Nam bang, còn có Hà Tư Á của Chuẩn Niên hội nữa. . .” Phương Y Nhiên mỗi lần nói ra một cái tên, Sắc mặt Dư Dĩ Hạ của liền ngày càng đầy hắc tuyến. Nam nhân khác Dư Dĩ Hạ cô không hiểu rõ, nhưng mà những người này, cô lại hiểu rất rõ, một lời có thể đơn giản tóm lược hết, đó chính là —— tiếng xấu rõ ràng!

“Bạn thích bọn họ?” Không phải một, mà là n người!

“Ừ.”

“Lý do?”

“Bọn họ rất chịu đánh.”

“.” Hít một hơi sâu, thở hắt ra, Dư Dĩ Hạ lần đầu phát hiện, bạn tốt có năng lực khiêu chiến thần kinh cô cực hạn, “Bởi vì chuyện này?”

“Lý do này đã đủ rồi.”

“Y Nhiên!” Dur Dì Hạ đem tay nặng nề đặt trên vai Phuong Y Nhiên, vẻ mặt thành khẩn nói, “Nhìn nam nhân, thật ra có rất nhiều phương diện cần phải xem xét.”

“Có ý tứ gì?”

“Hoặc là nói, bạn có thấy khi nhắc đến tên mấy người đó, có cảm giác tim đập thình thịch không?” Cô hỏi.

“Không biết.” Y Nhiên lắc đầu.

“Một ngày không thấy, có cảm giác như cách ba thu không?”

“Cũng sẽ không.” Đầu tiếp tục lắc.

“Cho nên, bạn cũng không phải thật thích bọn họ, chỉ là bạn gặp nam nhân quá ít, cho nên quan điểm lựa chọn của bạn bị hạn chế rất nhiều, nói cách khác ——”

“Cái gì?”

“Bạn quá non rồi.” Trên căn bản, những lời này của Dur Dì Hạ, có thể nói là cứu vãn hạnh phúc nửa đời sau của bọn nam nhân, dĩ nhiên, cô lúc này chắc là sẽ không biết.

Tiếng lý luận vẫn chậm rãi vang lên, Phuong Y Nhiên vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “A, mình quá non sao?”

“Ha. Ha.” Cười khan mấy tiếng, cô vội vàng tiếp tục nói: “Vi vậy, bạn nên mở rộng tầm mắt trước, sau đó sẽ suy tính, người trong lòng bạn là ai!”

“Mở rộng tầm mắt?” Phuong Y Nhiên sững sờ, “Thế nào mở rộng?”

Dur Dì Hạ hít sâu một hơi, rất trịnh trọng tuyên bố đáp án: “Đương nhiên là đi hộp đêm rồi!”

“Hộp đêm?” Đôi mi thanh tú nhíu lại, cái loại địa phương không khí ngột ngạt đó, Phuong Y Nhiên cũng không yêu thích.

“Ở nơi này, bạn có thể thấy được nhiều loại đàn ông, không chỉ có bề ngoài mỗi người mỗi vẻ, tính khí, cá tính cũng khác xa bất đồng, càng khó được chính là, bọn họ còn sẽ có kỹ thuật cao siêu do có nhiều kinh nghiệm, làm cho không người nào bắt bẻ thái độ phục vụ được.” Dur Dì Hạ nước miếng văng tung tóe, nói thẳng đến miếng đắng lưỡi khô, uống ngụm trà sữa tiếp tục giới thiệu, nghe được Phuong Y Nhiên vẫn như cũ sững sờ.

“Tóm lại, trải nghiệm phong phú, đối với chuyện yêu đương của bạn, tuyệt đối có trợ giúp, tương lai cũng không bị nam nhân lừa gạt.” Dừng một chút, Dur Dì Hạ tổng kết nói.

“Thật?” Phuong Y Nhiên có cảm giác mình bước lên thuyền giặc.

“Tuyệt đối so với trên châu còn thật hơn. Lại nói, mình tương đối đề cử bạn đi hộp đêm đầy màu sắc, mặc dù giá tiền mắc một tí, chỉ là nghe nói bên trong chất lượng là hạng nhất.”

“Mình thế nào cảm giác bạn so với mình còn muốn hơn?”

“Khụ khụ! Chỉ là nghe người khác nói, bên trong trai đẹp thật nhiều.”

“Lại nói, Dì Hạ.” Ánh mắt Phuong Y Nhiên tà tà liếc nhìn bạn học, “Bạn cũng không có bạn trai thôi.”

Dur Dì Hạ chợt dạ rụt cổ một cái, “Ách. Cho nên, chúng ta cùng đi hiểu biết thêm, bạn cũng biết, một mình mình cũng không dám đến loại địa phương này đâu.” Diễn hình có tặc tâm không có tặc胆.

“. Tại sao cùng mình đi thì dám?”

“Bởi vì mặt bạn da tương đối dày.”

“.” Da mặt dày cũng là có thể lây bệnh sao?

Mẹ nó!

Đêm tối yên tĩnh, một chiếc xe hơi màu đen cao cấp chậm rãi lướt bánh trên đường lớn.

Ngồi ở chỗ tài xế, nhìn xuyên thấu qua kính chiếu hậu nam nhân ngồi ở hàng ghế sau, chỉ cảm thấy hô hấp lại một lần không tự chủ ngừng lại rồi.

Đó là một nam nhân có vẻ đẹp yêu mị.

Đúng vậy, yêu mị!

Có rất ít nam nhân có thể để được hai chữ này trên mặt, nhưng dùng trên người nam nhân này, lại chỉ cảm thấy cực kì thích hợp.

Tây trang màu đen cắt may tinh xảo dán sát thân thể cao gầy của nam nhân, giống như loại da thịt trắng nõn nổi bật lên môi trái tim thật mỏng giống như phiến máu. Hai đạo mày kiếm đen rậm, là một đôi con ngươi khê khếp, lông mi rậm rạp, khê chiều xuống nơi khóe mắt, hai mắt thâm thúy mà dài nhỏ, hướng tóc mai hai bên hếch lên, tạo cho gương mặt này một loại phong tình khác thường. Mà sóng mũi thẳng tắp ưu nhã, âm nhu một phần cương nghị.

Ma mị đến đẹp đẽ. Rồi lại thâm trầm đến khiến nhìn người không rõ, nhìn không thấu.

Đây là nam nhân của Quân gia, là cháu đích tôn, chủ nhân của Quân gia !

Nhìn nam nhân khê chuyển động đầu ngón tay trái đeo nhẫn tượng trưng cho thân phận, tài xế vội vàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyển tâm lái xe.

Trắng, mệnh mỏng .

Nhưng là, trắng càng đẹp, đối với những người nào đó của Quân gia mà nói, như loại độc dược xâm nhập đến tận xương tủy, tràn đầy không cách nào kháng cự thống khổ.

Đau. Đau đến quá sâu, đau đến quá khổ, kèm theo khoảng trống mãi mãi không cách nào lấp đầy, vì vậy, rốt cuộc rơi xuống rồi sao?

Để cho mình không rơi vào trong bóng tối không ánh sáng kia, dùng đến cái này thoát khỏi tức mệnh bị thảm như vậy.

Quân Tư Khuyết chuyển động đầu ngón tay đeo chiếc nhẫn, tầm mắt rơi vào viên đá quý màu tím đính trên đó. Vô luận đã trải qua bao nhiêu dấu vết năm tháng, ánh sáng màu tím vẫn như cũ chói mắt như trước.

Mà chiếc nhẫn, thậm chí vào mấy ngày trước, còn đeo vào bác cả của hắn —— trên tay Quân Diệc Sinh.

Bác cả tài hoa hơn người, làm việc tàn nhẫn, cuối cùng lại lựa chọn tự sát để kết thúc sinh mạng. Mệnh y. Bác cả, cuối cùng không có tìm được mệnh của bác, sau đó, không nhận được phần thống khổ cùng khoảng trống không cách nào thỏa mãn, rồi đi cái thế giới này.

Mà hắn đây? Tương lai cũng sẽ như bác cả, lựa chọn như vậy sao?

Trong ngực, cảm giác trống rỗng, tựa hồ từ thời điểm lúc sinh ra hắn, liền tồn tại, giống như trái tim bị mất đi một nửa, vô luận tìm kiếm thứ gì bỏ khuyết, cũng không biện pháp lấp được một chút nào.

Mệnh y của hắn, lại đang nơi nào đây? Cuối cùng cả đời, hắn có thể tìm được sao?

Lười biếng nâng lên con ngươi, xuyên thấu qua cửa sổ xe màu đen kia, Quân Tư Khuyết nhìn về phía chân trời nơi trắng tỏa ánh sáng.

Vừa nhanh muốn trắng rầm ròi, còn lần này, loại đau kịch liệt này lại đến cái trình độ nào rồi?

Chương 1: (2)

Bổng dung, tây trang, báp thịt buộc chặt, xương cốt tựa hồ cũng đang không ngừng khanh khách vang dội.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ phi phạm vẫn như cũ nhàn nhạt thanh thần, Quân Tư Khuyết tay phải đặt lên trên tay trái, mở miệng ra lệnh: “Chạy tới chỗ sản nghiệp của Quân gia thì dừng xe, tôi muốn một gian phòng nghỉ ngơi.”

“Hiện tại sao?” Tài xế kinh ngạc.

“Đừng, hiện tại.” Trong mắt hắn ánh mắt giống như sâu thẳm, đen nhánh khó có thể thấy đáy.

Sau đó hai phút, tài xế đem xe dừng ở một hộp đêm treo bốn chữ trước cửa “Kim bích huy hoàng”, Quân gia ở thành phố S sản nghiệp khắp nơi, hộp đêm này tự nhiên cũng là một trong số đó.

“Anh có thể đi về, sáng sớm ngày mai tới nơi này đón tôi.” Quân Tư Khuyết phân phó nói.

“Thiếu gia, cậu muốn ở chỗ này cả đêm?” Nếu để cho mấy lão thái gia kia của Quân gia biết hắn đem người kế thừa Quân gia mang tới hộp đêm, chỉ sợ hắn không còn gì chối cãi được —— mặc dù đây là thiếu gia mình phân phó.

“Đừng hỏi những gì mà anh không nên hỏi.” Quân Tư Khuyết nhàn nhạt nói, bước chân ưu nhã đi xuống xe, hướng về phía cửa mở lấy ra thẻ VIP độc quyền của Quân gia.

Nhìn bóng đối phương đi vào hộp đêm, tài xế lúng ta lúng túng há miệng, chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc. Mặc dù đây là sản nghiệp Quân gia, nhưng là thiếu gia thật biết, hộp đêm này là đặc biệt “chiêu đãi” khách hàng nữ sao?

Ngộ nhờ, đừng phải nữ nhân nào đối với thiếu gia động tay động chân, vậy hắn.

Tài xế xanh cả mặt, cơ hồ có thể đoán được kết quả thê thảm của mình.

Mà dưới sự dẫn dắt tận tình của người hầu bàn, Quân Tư Khuyết đi vào phòng VIP được bao trọn.

“Nơi này bao trọn ngài hoàn toàn có thể yên tâm, bên ngoài phòng là mật mã khóa điện tử, trừ ngài thiết định mật mã bên ngoài, không người nào có thể mở ra, cũng là vì bảo vệ riêng tư mà suy tính, dĩ nhiên, nếu như ngài còn có cái gì khác cần.” Người hầu bàn vừa nói, vừa dùng ánh mắt kì quái quan sát đối phương.

Dù sao, nam nhân tuấn mỹ như thế, có thể VIP cao cấp nhất của Quân gia, lại yêu cầu một gian không người nào quấy rầy bao trọn, yêu cầu này thế nào nghe cũng cảm thấy kỳ quái.

“Đủ rồi, anh có thể rời đi.” Quân Tư Khuyết ngắt lời nói.

“Vâng” Người hầu bàn trước khi đi, cẩn thận từng li từng tí đóng cửa lại.

Trong căn phòng trống trải, chỉ còn lại một người. Quân Tư Khuyết trên mặt vốn là ưu nhã thanh thản, đã biến thành cực kì tái nhợt.

Mu bàn tay, ở dưới ánh sáng âm u, đã nổi gân xanh. Giờ tay lên, hần run rẩy đưa vào trong ngực, rút ra một cái bình thuốc nho nhỏ, mở miệng bình, đổ ra mấy viên thuốc màu đỏ, há mồm nuốt vào.

Còn chưa tới trăng rằm, nhưng là thân thể cũng đã.

Đau, càng ngày càng thường xuyên sao?

Muốn đau tới khi nào, mới có thể thực sự kết thúc đây?

Thân thể, ngã xuống trên chiếc giường mềm mại trong phòng. Đối với việc không tìm được mệnh y, rồi lại thừa kế huyết mạch Quân gia mà nói, còn sống, chỉ là một loại hành hạ, chết, mới thật sự là giải thoát.

Nhưng là. Không được chết a.

Trong chùng loại huyết mạch kia. . . Tiếng gào thê lương, ở bản năng nói cho hắn, sống sót, tìm được người định mệnh thuộc về hắn, chỉ có tìm được người đó, mới có thể cảm nhận được loại hạnh phúc tốt cùng.

“Mệnh.y. Nhất định phải ở cùng nhau sao? Không có người đó, mình sẽ sống không nổi, nhưng là, người đó lại như cũ có thể vui vẻ sống tiếp. Vậy sao?”

Hạnh phúc tốt cùng, là hạnh phúc ra sao đây?

Năm ngón tay bạch ngọc thon dài, ra sức nắm lấy cái mền cao cấp nhiều lớp, để lại vết lõm thật sâu.

Ánh đèn lơ mờ, thỉnh thoảng thoáng qua ngũ sắc, bóng dáng nam cùng nữ lần lượt thay đổi, tràn đầy hơi thở thối nát, xa hoa.

Thanh âm treu đùa, nói chuyện riêng, thậm chí ngay cả tiếng rên rỉ tràn đầy dục vọng cũng mơ hồ có thể nghe được.

Đây chính là một trong những hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố——Kim bích huy hoàng.

Dư Dĩ Hạ cảm thấy tất cả đều ấy là mới lạ, mà Phương Y Nhiên thì là hứng thú rồi.

“Y Nhiên, làm sao bạn giống như rất không có hứng thú?” Dư Dĩ Hạ nhìn bạn tốt, nhỏ giọng hỏi.

Phương Y Nhiên cắn răng nghiêng lợi, “Quá đắt, tới nơi này lần thứ nhất, mình phải gặm mì ăn liền hai tháng.”

“Nhưng là bạn không phải cảm thấy nam nhân nơi này đều rất đẹp mắt sao? Mở rộng tầm mắt, nơi này tuyệt đối là hạng nhất, sau khi rời khỏi nơi đây, ánh mắt thường thức nam nhân của bạn cũng sẽ tăng lên nhiều cấp bậc đấy.”

“Đúng là nhìn thì rất đẹp, chỉ là, cảm giác bọn họ cũng không giống đã từng đánh nhau với ai.” Phương Y Nhiên trầm nói.

“Nhìn nam nhân, tuyệt đối không phải là chỉ nhìn bọn họ có đánh nhau hay chưa. Được thôi, chúng ta tới đây vì muốn bạn có kinh nghiệm tình ái, những nam nhân này tuyệt đối đều là cao thủ tình yêu, bạn có cái gì không hiểu, cũng có thể hỏi bọn họ một chút a.”

Nhưng vấn đề là, chuyện như vậy, có thể hỏi sao? Phương Y Nhiên tròn mắt một cái.

Mà một giờ sau, cô rốt cuộc chịu đựng không nổi mùi nước hoa nồng nặc trộn lẫn nhau trong hộp đêm mà khó khăn bỏ hương phòng vệ sinh.

Dĩ nhiên, theo giác quan Dư Dĩ Hạ mà nói, những mùi nước hoa kia tuyệt đối không phải nồng nặc, mà là mê người mới đúng.

Xoạt! Xoạt!

Đem mặt vùi giữa dòng nước trong suốt, Phương Y Nhiên mới phát giác được cả người dễ chịu một chút.

Ngẩng đầu lên, nhìn trong kính khuôn mặt ướt nhẹp, cô cười khổ thờ dài. Được rồi, cô thừa nhận, cô đã làm chuyện ngu xuẩn, không có chuyện gì cùng Di Hạ tới nơi này mở rộng tầm mắt, đơn thuần lãng phí thời gian cùng tiền bạc.

Những nam nhân này, căn bản cũng không có một người nào khiến cô có cảm giác đỏ mặt hay tim đập tình thích.

Yêu

Có chút ngạc nhiên, có chút không hiểu, có chút nhớ nhưng muốn tìm hiểu .

Rốt cuộc tình cảm là cái gì, mới có thể gọi là yêu đây? Nhìn những bộ phim truyền hình kia khi yêu nhau, luôn là tình tiết muốn chết muốn sống , đều khiến Phương Y Nhiên cảm giác không thể tin được.

Một người, thật có thể vì một người khác mà buông tha tất cả mọi thứ của mình sao?

Vậy vậy đâu, Phương Y Nhiên đi ra khỏi phòng rửa tay.

Kim bích huy hoàng không hổ là hộp đêm nổi tiếng, chiếm diện tích to lớn, trang hoàng mỹ thuật tinh xảo, Phương Y Nhiên âm thầm chắc lưỡi hít hà.

Chỉ là, quá lớn cũng có chỗ xấu, đó chính là. Rất rất rất quá dễ dàng lạc đường.

“3709, 3709.” Phương Y Nhiên lầm bầm số phòng, đi từng nơi kiểm phòng cũ.

Thiết kế ở đây cực kỳ bí ẩn, thậm chí mở cửa cần mặt mã khóa điện tử .

Bỗng dưng, mặt cô biến sắc dần, dừng ở một căn phòng.

Chỉ vì cô nghe được một tiếng gầm, một tiếng hô giọng khàn khàn như tiếng dã thú.

Các phòng ở đây, đều là phòng cách âm, cô ở bên ngoài, lại còn có thể nghe tiếng gầm, thật sự rất làm cho cô kinh ngạc .Làm cho cô kinh ngạc hơn là, thanh âm kia còn mang một phần thống khổ.

Đó là một loại giống như vô biên vô hạn, thâm trầm đến có thể đem người vĩnh viễn chôn vùi trong thống khổ.

Vô hạn —— tuyệt vọng!

Phương Y Nhiên thân thể run rẩy, trong ngực, thế nhưng mơ hồ nổi lên một hồi cảm giác chính cô không miêu tả được.

Là thương yêu? Là đồng tình? Là đáng thương? Là khổ sở?

Đó là một loại cảm xúc hoàn toàn xa lạ, tuy nhiên nó đủ để cho ngón tay cô, ma xui quỷ khiến chạm lên mặt mã khóa điện tử.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tạch...!

Cửa phòng bị đẩy ra, bên trong phòng là một mảnh tối đen .

Nhưng thanh âm thống khổ gào thét kia, càng lúc càng rõ hơn, so với ở bên ngoài phòng nghe được, càng thêm rõ ràng gấp trăm lần, nghìn lần!

Cánh cửa sau khi Phương Y Nhiên đi vào phòng không tiếng động khép lại.

Cô tìm công tắc bật đèn bên trong căn phòng , muốn xem rõ ràng tất cả bên trong phòng .

Phanh!

Tựa hồ đụng phải cái gì, phát ra tiếng vang thực lớn.

Ngay sau đó, Phương Y Nhiên nghe được tiếng quần áo ma sát cùng với ——

“..... Mệnh y của tôi.....”

Cổ họng khàn khàn, ngay tiếp theo lời nói ra đều giống như bị cái gì đè nặng lại.

Có cái gì đó đang đến gần cô!

Cho dù ở trong bóng tối, nhưng là giác quan thứ sáu vẫn rất tốt phát ra báo động.

Phương Y Nhiên ngừng thở, thân thể gắt gao tựa vào vách tường, ngón tay từng chút một lần mò về phía trước, hướng đến gần công tắc bật đèn.....

Thanh âm trong bóng tối là ai phát ra đây?

Tại sao thống khổ như vậy? Giống như là đã trải qua vô số tra tấn.

Bỗng chốc, một cỗ cảm giác lạnh như băng đánh úp tới mắt cá chân của cô, một cỗ lực đạo thực lớn, đem cô cả người kéo xuống dưới.

Phương Y Nhiên trọng tâm không vững ngã xuống, cái mông nặng nề cùng sàn nhà lạnh băng tiến hành tiếp xúc thân mật lần đầu tiên.

Đau quá đi!

Cô khàn khàn nhếch miệng, còn chưa kịp tiếng thét ra tiếng, lông mống trên người bởi vì cái lạnh ở mắt cá chân mà dựng lên hết.

Nắm lấy mắt cá chân cô giống như..... Không, phải là một bàn tay, nhưng là, bàn tay này cũng là lạnh như băng, thậm chí so với mặt đất kia càng thêm lạnh hơn, quả thật giống như là..... Tay của người chết.

Bàn tay kia rất dùng sức nắm, cơ hồ muốn đem cả năm ngón tay, cũng khảm vào da thịt của cô, vào trong xương cốt.

“Tự tiện xông vào nơi này là tôi không đúng, tôi có thể bảo đảm lập tức rời đi, hơn nữa chuyện phát sinh ở đây tất cả tôi đều sẽ không nói ra, mời buông chân của tôi ra, có thể không?” Phương Y Nhiên nhìn đau, hướng về phía bóng tối không cách nào nhìn thấy người ta kia nói.

Có lẽ, cô đã xâm nhập một hiện trường giao dịch.

Hay là, cô phá hư niềm vui thú SM (viết tắt của Sadist & Masochist) của người khác.

Hay là, là có nhà khoa học ở chỗ này tiến hành thí nghiệm bí mật?

Tóm lại, trong chớp nhoáng này, trong đầu Phương Y Nhiên, nghĩ tới vô số khả năng.

Nhưng là chuyện kể tiếp xảy ra, lại làm cho cô thiếu chút nữa cắn rơi đầu lưỡi của mình. Bàn tay lạnh như băng kia, đang dùng phương thức thật thô lỗ, cời giày của cô.

“Này này, người đừng kéo a, sẽ đem giày kéo hư đấy!”

“Mệnh y..... Là mệnh y.....”

“Cái gì mệnh y! Nghe không hiểu á! Cho dù tôi nhầm lẫn, anh muốn bồi thường, cũng không cần phải kéo giày của tôi a!”

“Của tôi đấy, phải..... Là của tôi.”

“Giày của tôi không bao nhiêu tiền, anh coi như đoạt đi cũng không dùng a!”

Phương Y Nhiên cố gắng giãy giụa, nhưng là đối với sức lực lớn đến dọa người, chặt chẽ nắm chân cô.

“Anh đừng quá đáng không chịu buông tay, tôi sẽ báo cảnh sát!” Cô vất vả nghĩ muốn dùng cái chân còn lại đá văng đối phương ra.

“Vẫn luôn đang nghĩ đến..... Thật là nhớ.....” Thanh âm kia càng ngày càng trầm thấp, theo giọng nói dừng lại, mang theo nhiệt độ của môi, dán lên bàn chân yếu đuối.

Phương Y Nhiên im bật.

Người này đang làm gì?

So với bàn tay lạnh như băng kia, đôi môi âm ấm quả thật khác nhau một trời một vực. Làm người ta sờn gai ốc hơn là, đôi môi này đang hôn bàn chân

cô, rất cẩn thận hôn, tựa hồ không muốn bỏ qua bất cứ chỗ nào. Không chỉ là môi, của người mà hàm răng vẫn còn ở gặm cắn nằng lũng bàn chân thượng da thịt. Sức lực không lớn, hàm răng khê phát run, giống như là đang cực lực ngăn chặn sức lực của bản thân, hoặc như là một loại khát vọng lớn không thể tin được.

Tín hiệu nguy hiểm vang lên trong đầu Phương Y Nhiên.

Tiếp tục như vậy nữa, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì! Chuyện cho tới bây giờ, phương vẫn mở mắt hỏi hận mình lỗ mãng xông vào hành động.

“Mệnh y. Mạng y.” Thanh âm kia vẫn còn không ngừng lặp đi lặp lại những lời làm người ta không hiểu nổi.

Hít một hơi thật sâu, Phương Y Nhiên hướng về phía mắt cá chân mình trong bóng tối hỏi: “Cái gì là —— mệnh y?”

Đối phương dừng một chút, dừng lại động tác, tựa hồ muốn trả lời câu hỏi của cô: “Mệnh y. Mệnh y là”

Ngay tại lúc này!

Cái chân còn lại của Phương Y Nhiên hung hăng nâng lên, đá hướng đối phương.

Bốp...!

Kêu đau một tiếng, cô rút cuộc cảm thấy bàn tay ở mắt cá chân buồng lỏng ra.

Cô muốn chính là cái cơ hội này! Nhếch nhác đứng lên, Phương Y Nhiên hướng cửa chạy đi, sau lưng lại vang lên tiếng gầm thét đầy tức giận!

“Không cho đi! Không cho. Ngươi đi!” Mệnh y của hắn, tại sao có thể bỏ hắn đi đây? Cô có biết, nỗi thống khổ của hắn, hắn trống rỗng, hắn tịch mịch tất cả đều là bởi vì cô!

Lực đạo thực lớn, từ phía sau đánh tới. Sau một khắc, Phương Y Nhiên chỉ có thể cảm thấy sống lưng đau rất tốt độ. Bả vai vừa đúng chạm vào công tắc bật đèn, chỉ nghe được tiếng lạch cạch rất nhỏ, ánh sáng trong nháy mắt tràn ngập ở cả gian phòng.

Bản năng nheo lại mắt, ánh mắt Phương Y Nhiên từ từ thích ứng ánh sáng.

Trên đất. Là một mảnh bừa bãi, cái ly bị rơi, đệm nhăm nhúm, áo khoác tây trang thì toả như giẻ rách. Thậm chí còn có chiếc giày bị xé nát của cô.

Một đôi chân mang giày da xuất hiện trong tầm mắt cô.

Đôi chân kia, từng bước một hướng đến gần cô, một bàn tay chụp vai của cô, cho dù cách áo, cô đều có thể cảm nhận được phần lạnh như băng kia.

Tầm mắt Phương Y Nhiên từng chút từng chút dời lên trên, nhìn thấy một màu tóc đen, da thịt trắng nõn làm người ta ngệt thở, cũng nhìn gương mặt xinh đẹp đến yêu mị.

Gương mặt này thật làm cho người ta ghen tị, làm cho người ta phát cuồng.

Đôi môi, sống mũi, gương mặt tổ hợp lại, vừa đúng giống như kiệt tác của Thượng Đế. Vừa mang vẻ đẹp phái nữ nhưng cũng đậm chất nam tính, có thể làm người ta tạm quên đi giới tính, giống như là yêu tinh trong thần thoại, khi người phạm nhìn thấy họ, liền cướp lấy linh hồn đối phương.

Hắn —— là người lúc nãy trong bóng tối sao?

Tiếng người phát ra gầm thét giống như dã thú, thế nào cũng làm cho người ta không nghĩ tới ở cùng một chỗ với loại quý công tử này.

Hắn hướng về phía cô nhàn nhạt cười, nhưng là bàn tay nắm bả vai cô lại càng ngày càng dùng sức.

“Mệnh y, cô biết mệnh y rốt cuộc là cái gì sao?” Đôi môi đẹp để mở ra, lại khạc thanh âm khàn khàn trong bóng tối giống nhau như đúc

“Tôi làm sao biết!” Phương Y Nhiên mày nhíu lại, đôi tay dùng sức mà nghĩ muốn đem năm ngón tay bắm trên bả vai cô đẩy ra.

“Mệnh y chính là máu tôi.xương tôi. Ha ha ha ha, là mệnh y đấy.” Hắn đột nhiên ôm lấy cô, cánh tay siết hông của cô, ép tới cô thiếu chút nữa không thở nổi.

“Anh buông tay!” Đôi tay nàng nắm thành quyền, dùng sức mà nghĩ muốn hướng cầm hắn đánh tới.

Thế nhưng hắn lại đưa ra một bàn tay, thoải mái mà kẹp lấy hai cổ tay trắng nõn của cô, dùng sức kéo xuống dưới. Động tác này, khiến cho Phương Y Nhiên cả thân không tự chủ được ngửa lên, ngực đã trở về hoàn toàn, dán vào lồng ngực nam nhân, càng giống như là một loại hoàn toàn nghênh hợp.

Mặt của Phương Y Nhiên bắt đầu đỏ lên, thậm chí cảm thấy có một loại không khí khác thường tồn tại.

“Giống như đụng phải cô, cũng sẽ không cảm thấy đau đớn.” Nam nhân nói, từ từ gần sát vào gò má của Phương Y Nhiên.

Hơi thở ẩm áp, nhàn nhạt, từng chút một phun trên mặt cô. Cho dù ngón tay hần lạnh như băng đến dọa người, nhưng là ít nhất Y Nhiên có thể chứng minh, nam nhân ở trước mắt, là người người còn sống.

Đối phương càng đến gần, mặt của Phương Y Nhiên ngày càng hồng.

Quá gần, gương mặt này, gần trong gang tấc. Mắt cô, cẩn thận nhìn gương mặt này thì bị đánh thẳng vào, bỗng dưng thấy rung động lạ lùng.

Mà mắt của hần, trông mắt dưới lông mi đen nhánh, giờ phút này lại nhuộm vài tia máu đỏ, giống như là vừa khóc xong.

Trái tim giống như đau một chút, cô kinh ngạc nhìn nhìn cặp mắt kia.

Mắt của hần, giống như đang nhìn cô, rồi lại giống như không phải đang nhìn cô. Tầm mắt tán loạn, phối hợp tiếng hít thở nồng đậm, một giọt một giọt mồ hôi hột, theo sợi tóc đen bóng của hần lăn xuống, rơi trên mặt của cô.

Hô hấp của hần, cùng hô hấp của cô hòa lẫn lại với nhau.

“Là nằm mơ đi, nhất định là đang nằm mơ rồi.” Hần đưa ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm gương mặt của cô.

Đây quả thực giống như là —— tán tỉnh!

Phương Y Nhiên vì đáp án của mình mà hết hồn. Chẳng lẽ nói, người đàn ông này sẽ là Ngưu Lang của Kim bích huy hoàng? Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, liền không thể át chế lan tỏa rồi.

Dù sao cẩn thận suy nghĩ một chút, nam nhân này, so với những người mà Di Hạ và cô đã gặp càng làm cho người ta kinh ngạc, điều kiện bên ngoài như vậy, cộng thêm hần xuất hiện ở đây phục vụ khách hàng nữ bên trong hộp đêm nổi tiếng này, nghĩ như thế nào, khả năng đều có một loại.

“Này, tôi không phải là đối tượng phục vụ của anh á. . . , tôi không có tiền trả phí phục vụ, nếu như anh nghĩ muốn tiền boa, tôi đề nghị anh có thể tìm khách nhân khác.” Cô nói rõ.

Chỉ là đối phương lại đối với lời của cô ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ là liếm láp da thịt trên mặt cô, gần như thờ dãi nỉ non: “Mệnh y làm sao có thể xuất hiện ở bên cạnh tôi. Là bởi vì quá đau đớn đi, cho nên mới phải sinh ra ảo giác như vậy đây.”

Đầu lưỡi mềm mại, phớt qua gương mặt của cô, phớt qua gương mặt cô, cuối cùng, dừng lại ở trên môi của cô.

Làm ơn! Này tư thế, sẽ không phải là.

“Anh ——” không đợi Phương Y Nhiên lên tiếng kinh hô, môi đối phương đã rơi xuống, ngậm vào môi dưới của cô, sau đó hung hăng —— cắn.

Máu, đan vào trong miệng hai người.

Mẹ nó, cô muốn tổ cáo!

Phương Y Nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ nhăn thành một đoàn.

“Mệnh y, tại sao không có tôi, cô còn có thể vui vẻ sống tiếp? Chẳng lẽ cô không biết là rất.” Hần tự lẩm bầm biến mất ở trong đôi môi cô.

“Ô ô. Rất cái gì. Ô ô, tôi không phải là mệnh y gì cả.” Cô nghiêng đầu, phỉ sức mà nghĩ muốn kết thúc cái hôn không giải thích được.

Một hồi trời đất quay cuồng, thân thể của cô lại bị ném, chỉ là lần này, cũng là rơi vào chần mòng mềm mại.

Thân thể nâng nê, đặt ở trên người của cô, một đoạn tơ bạc, liền tiếp ở miệng cô và hần, tràn đầy hơi thở mị hoặc.

“Không công bằng a.” Ngón tay của hần đột nhiên đã giật ra y phục của cô, thân thể mềm mại, cứ như vậy phơi bày ở trước mặt của hần.

“Này, anh thật là quá đáng, tôi nói, tôi không phải “khách hàng tiêu dùng” của anh.” Mặc dù hần đáng đáp không tề, chỉ là cô cũng không hứng thú đem thanh bạch của mình nhét vào nửa người dưới của người phía trên.

“Thật hy vọng cái giấc mộng này sẽ không tỉnh.” Ngón tay bạch ngọc, vuốt ve thân thể mềm mại trước mắt i. Hần hi vọng, hần yêu say đắm, hần chờ đợi. Tất cả nhiệt tình, tất cả oán giận, đều nói cho hần biết, hần khát vọng cô như thế.

“Đợi chút, tôi rất trình trọng cảnh cáo anh.” Sức lực của hần quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi căn bản không giống như là người thường, khi hần giam cầm, cô thể nhưng khó khăn cử động.

“Không cần tỉnh, ít nhất. Ở trong mộng, ta gặp được người, mạng y của ta.”

Gặp quý! Phương Y Nhiên nghĩ hô to, nghĩ thét chói tai, thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao ở trong TV thấy mấy cái chuyện cường bức uy hiếp này, sẽ trình diễn ở trên người của cô? Càng thấy quý chính là, người đàn ông này luôn mồm luôn miệng nói cái gì mệnh y, cô lại căn bản có nghe không có

hiếu.

Nhìn người này thần trí mơ mơ màng màng , rất có thể đem cô cùng người khác nhận lầm.

Hắn bây giờ, quả thật giống như là người uống rượu say—— mặc dù trên người hắn không có bất kỳ mùi rượu nào.

Thất thân? !

Liền yêu cũng không nói muốn cô thất thân sao?

Còn là thất thân cho một người giống như ” tiểu bạch kiểm “?

Một nam nhân xa lạ không biết tên?

Mặc dù cô cũng không phải rất để ý tấm màng mỏng manh kia, nhưng là. nhưng là.

MYGOD!

Cô là tôi “tiêu phỉ” ! Cô là khách hàng! Cô là Thượng Đế!

Chương 2: (2)

Mười phút sau, trên giường, truyền đến tiếng gầm gừ như giết heo của nữ nhân ——

“Đau, thật là đau! Làm ơn, “ cái đó” của anh không thể nhỏ hơn sao?”

“ ”

“Anh. Anh. Quá không chuyên nghiệp rồi, tài nghệ phục vụ cũng quá hư thái đi, đau chết tôi! Mấy người còn đánh ra khẩu hiệu phục vụ hạng nhất cái gì !”

“ ”

“Này, không cần, lần thứ nhất là đủ rồi, tôi không cần. Tất cả đều không cần, gọi quản lý của các người ra đây, tôi muốn tố cáo, tôi muốn khiếu nại người hiệp hội tiêu thụ, nào có chuyện mua bán giao dịch giống nầy người. ”

“ ”

Mộng, lúc nào thì mới có thể tỉnh đây?

Tỉnh mộng.

Biến mất không dấu vết sao?

Hay chung quy là để lại chút gì, cho dù chỉ là một chút.

Mệnh y, cô có từng biết, ở trên thế giới này, có một nam nhân, sẽ vì cô, đau đến không muốn sống, sẽ vì cô, tịch mịch cả đời, sẽ vì cô, kết thúc sinh mạng.

Một khắc chết đi kia, sẽ ở lúc nào thì phủ xuống đây? Hay hoặc là, đến chết, đều là sống trong thống khổ cùng trống rỗng.

Phản xúc cảm ám áp kia , là đến từ nơi nào? Ngay cả một nhọc đau đón đều từng chút từng chút biến mất. Là đau đến thật lợi hại sao? Cho nên mới phải sinh ra ảo giác như vậy?

Phản cảm giác thỏa mãn kia, thể nghiệm không hết được sao? Vô luận hắn đang ở trên người nữ nhân truy cầu bao nhiêu.

Sáu năm sau ——

Trên giường được bày trí theo phong cách châu Âu, hai thân thể trần truồng quấn quít một chỗ, nam nhân thân thể gầy gò bèn chắc cùng với thân thể mềm mại của nữ nhân làm người ta huyết mạch căng phồng.Mồ hôi chảy xuống, tiếng thở dốc của nam nhân, tiếng rên của nữ nhân, tạo thành một màn hoạt sắc sinh hương.

“A. Từ Thiếu, cho. Cho em. Van cầu anh, cho em. ”.Móng tay Đào Vân Kha ở trên sống lưng Quân Tư Khuyết để lại mấy đạo vết cắt, môi đỏ mọng kiêu diễm,phát ra tiếng rên dâm dã.

Mái tóc đen dày, bởi vì mồ hôi mà phần lớn dính vào trên cổ nam nhân, một phần, trên khuôn mặt nam nhân ở trong không khí qua lại đọng đưa. Một lần lại một lần lượt động nam nhân không có chút ý tứ muốn phóng thích.

“Tur Khuyết. Tur Khuyết.” Đào Văn Kha không ngừng kêu tên của đối phương, cặp mắt hé mở trầm mê nhìn khuôn mặt cho dù thời điểm ân ái, vẫn vô cùng tỉnh táo.

Tại sao, hắn còn có thể lãnh tỉnh như thế? Cho dù ở hơi thở dốc, cho dù rịn ra mồ hôi hột, nhưng là gương mặt hắn, lại như cũ không hề gợn sóng, giống như chuyện tình bọn họ đang làm, chỉ là giống như ở trên văn kiện ký tên bình thường.

Ngón tay son màu đỏ chói từ sống lưng chậm chậm bò lên bả vai rộng lớn kia, cô không nhìn được mà nghĩ muốn đưa tay, chạm vào gương mặt đó, gương mặt mà cô không thể hiểu rõ, không tin tưởng là sự thật.

Ngón tay run rẩy hướng lên trên với tới, đầu ngón tay, mắt thấy sẽ chạm tới, gương mặt yêu mị lại ngửa ra phía sau, tầm mắt lạnh như băng, thoáng chốc khiến Đào Văn Kha một trận run rẩy.

Cô mới vừa rồi đang làm gì, thế nhưng muốn ——

Đi theo bên người người đàn ông này, cô tự nhiên hiểu, hắn không cho phép nữ nhân chạm vào mặt của hắn, khuôn mặt có thể làm mê mẩn tất cả mọi người.

Hắn là ông chủ Quân gia, là thế hệ hiện tại của Quân gia, tồn tại một cách kinh ngạc. Gia tộc thần bí này, có quyền lực, tài phú, nhưng để cho người ta gọi là kỳ tích cũng là, ở bên trong gia tộc này, mỗi một thế hệ, tổng hội xuất hiện một nhân vật kiệt xuất không ai sánh được. Người này, vô luận là bề ngoài, còn là tài hoa cũng hoàn mỹ làm cho người ta giật mình.

Quân Tur Khuyết đột nhiên rút ra, rút cuộc phóng ra dục vọng của mình.

Tâm, như cũ trống trải. Loại hư vô này thực đáng sợ trống rỗng rơi xuống, nhưng không có biện pháp dùng những vật khác bỏ khuyết.

Rút ra thân thể của mình, hắn không nói một lời đi vào phòng tắm, mặc cho dòng nước cọ rửa kia cảm giác dính dính khắp người.

Không cách nào thỏa mãn!

Bất kể hắn và bao nhiêu nữ nhân ân ái, hắn không cách nào tập trung tinh thần, không cách nào thỏa mãn.

Giống như, đây chẳng qua là một loại chuyển động cơ giới, cùng thân thể của hắn hoàn toàn không có liên quan.

Đội đến Quân Tur Khuyết đi ra phòng tắm, Đào Văn Kha đã mặc xong quần áo, ngồi ở bên mép giường, đưa cho hắn một phần tài liệu, “Ừ, đây là tư liệu về thu nhập tài chính một năm qua của Ôn Hào Nhân.”

Quân Tur Khuyết nhận lấy, lật xem một chút, nhướng nhướng mày, “Xem ra, những tư liệu kia, hắn nói ra bằng giá thật đúng là nhỏ.”

“Anh nếu đã sớm biết Ôn Hào Nhân tiết lộ cơ mật công ty, tại sao còn phải tiếp tục giữ hắn trong công ty?” Đào Văn Kha thắc mắc.

“Nếu không, không phải quá nhàm chán sao?” Quân Tur Khuyết dựa lưng vào cửa sổ sát đất, vung tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc đen phân tán trên trán, “Nhìn con chuột già già, thỉnh thoảng cũng là một trò chơi rất thú vị.”

Người đàn ông này, cô không nào hiểu được!

Đào Văn Kha kinh sợ thấy nụ cười nhàn nhạt trên môi Quân Tur Khuyết. Rõ ràng là nụ cười xinh đẹp ưu nhã, tuy nhiên nó giống như ác ma, nhộn nhạo một tia hơi thở khát máu.

Có lẽ hiện tại, cô nên đồng tình với người bán tư liệu tập đoàn Quân thị để đổi lấy vàng bạc ngu ngốc, nếu như người nọ bây giờ lập tức quyền tiền chạy trốn tới nước ngoài, có lẽ còn có mạng sống, nếu không, sợ rằng chỉ có thể là ——

Sống không bằng chết!

Một chiếc xe nhỏ nhắn, lầy nhàn nhàn làm tốc độ ở trên đường lớn chậm rãi chạy.

Một vầng trăng sáng giắt phía chân trời, ánh trăng nhàn nhạt cùng ánh bạch sắc đèn đường tan ra lại với nhau. Phương Y Nhiên ngẩng đầu lên, ngắm nhìn trăng khuyết, tựa hồ vừa nhanh trăng rằm đi, trăng rằm lần này, sẽ không biết.

Trong đầu cô, không tự chủ được nổi lên gương mặt xinh đẹp. Có thể đoán được, gương mặt này sau khi trưởng thành, tuyệt đối sẽ là một ‘họa thủy’.

Trên căn bản, cô có thể sinh hạ một ‘họa thủy’ như vậy, khiến người chung quanh không một chút ngạc nhiên, mà đồng học Dĩ Hạ của cô, càng thêm vì con của cô ấy ra đời sau một tháng, lưu lo mà nói: “Y Nhiên, bạn nói bộ dáng con trai bạn, có tính là người đột biến không?”

Dĩ nhiên, câu trả lời của cô là một cước đem Dĩ Hạ đá ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ có chính cô biết, bộ dáng con mình, giống y như ba của hắn, nam nhân có vẻ đẹp yêu mị đó, ngay cả tên cũng không biết.

Một đêm kia, cô cùng hắn trằn miên cả đêm, khi sáng ngày thứ hai bỏ đi thì hắn vẫn còn ngủ say, mà cô, lại giống như một bại tướng chạy trốn chết.

Sau đó suy nghĩ một chút, ngay lập tức không có đau nhức nằm bẹp dí bên người đối phương, thật sự là thất sách lớn nhất.

Mà thất sách hơn là, cô —— mang thai!

Chỉ một đêm, chỉ đầu tiên, cô “trúng giải nhất” rồi, loại vận số này, thật sự làm cô muốn nổi điên lên mất.

Chỉ là, dù sao cũng là một sinh mạng, ở trên thế giới này, duy nhất cùng cô có quan hệ máu mủ.

Có lẽ là bản năng người mẹ đột nhiên trời dậy, hay hoặc giả là vì cô là cô nhi, quá khát vọng có một người thân, cho nên, cô rốt cuộc vẫn phải sinh ra đứa bé, là đứa con của cô.

Phuong Y Nhiên cúi đầu xuống nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã chín giờ rồi. Đưa xong chuyến giao thức ăn nhanh cuối cùng của hôm nay, cô chờ không kịp muốn chạy về nhà, bởi con cưng chơi trò chơi.

Xe điện vừa tắt, Phuong Y Nhiên quen thuộc quẹo vào một ngõ hẻm, từ con đường này về nhà là nhanh nhất.

Ngõ hẻm âm u, tựa hồ so thường ngày càng âm thấp hơn, một trận mưa lớn mới vừa trút xuống, đem mặt đất cọ rửa đi thường sạch sẽ, trên mái hiên cao vút còn lưu lại vài giọt nước, không ngừng chảy xuống, phát ra tiếng tí tách, tí tách.

Nhịp tim, không giải thích được nhanh hơn, giác quan thứ sáu đang nhắc nhở, ngõ hẻm này tựa hồ đang xảy ra chuyện gì đó.

Đầu hẻm bên kia càng ngày càng gần, Phuong Y Nhiên giảm bớt tốc độ.

Ánh trăng, chiếu vào một góc.

Giống như đường ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, đem cả ngõ hẻm, phân chia thành hai khu vực.

Rắc!

Âm thanh giòn giã, từ nơi đầu hẻm phía trước phát ra.

Phuong Y Nhiên im lặng dừng lại xe điện, cặp mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Ở nơi mà ánh trăng rơi vào một mảng, một người đàn ông trung niên đang quỳ một chân trên đất, mấy người đàn ông khác mặc tây trang màu đen vây chung quanh hắn, trên đất là chiếc cặp vali khóa mặt mã phân tán khắp nơi, mà tay trái người đàn ông trung niên nhận thấy được sự không tự nhiên.

Rất dễ nhận thấy, cánh tay của hắn bị gãy rồi.

“Các người là ai? Muốn làm gì, nơi này tùy thời sẽ có cảnh sát tuần tra, nếu như các người chỉ là muốn tiền, trong thẻ ngân hàng ta còn có chút tiền, ta có thể cho các người.” Ôn Hào Nhân cố nén đau nói, một tay khác không bị thương, như cũ muốn lấy cái vali bị rơi dưới đất. Đồng tiền kia, là hắn phí hết tâm tư mới lấy được, hắn vô luận như thế nào cũng không bỏ được.

Ba! Một cái chân hung hăng dậm ở trên mu bàn tay của hắn, gót giày dùng sức nghiền, đau đến Ôn Hào Nhân thống khổ gào lên.

“Muốn tiền? Huynh đệ chúng ta đúng là muốn tiền, chỉ là cũng không dám xin từ Ôn quản lý.” Một người trong đó nói.

“Các người là ai, tại sao phải biết ta họ Ôn?” Trong lòng Ôn Hào Nhân rét run.

“Biết người họ Ôn rất lạ sao? Chúng ta còn biết, cái vali người cầm trong tay, có một vạn Đô-la, một người cầm số tiền này, người không ngại chìm sao?”

Biểu tình trên khuôn mặt thay đổi, Ôn Hào Nhân hung tợn nhìn chăm chăm người nọ đang nói chuyện, “Các người làm sao có thể biết những thứ này? Là ai phái các người tới hay sao? Các người nếu như muốn đụng đến ta, tốt nhất trước coi lại mình xem có một chút khả năng gì không!”

Nói xong, tay của hắn đột nhiên kéo về, rút lại tay phải bị đè ép. Cho dù cánh tay trái bị gãy, thân thể hắn linh hoạt như cũ đứng lên, tay phải nắm lên vali xách tay, liền hướng đầu hẻm phóng tới.

Chỉ là, khi hắn vọt tới đầu hẻm, lại bỗng dừng ngừng chân bước. Đầu hẻm chật hẹp kia, có một chiếc xe quen thuộc dừng lại.

Cadillac màu đen!

Ôn Hào Nhân con người đột nhiên phóng đại, thân thể không thể ức chế khẽ run, nói như vậy, “hắn” cũng tới sao?

Hắn vốn cho là chuyện cực kỳ bí mật này, lại sớm bị “hắn” biết!

Cửa xe, chậm rãi mở ra.

Một đôi chân mang giày da bước ra cửa xe, dần dần, thân thể to lớn cao ngạo kia từng chút từng chút hiện ra trong cặp mắt Ôn Hào Nhân.

Ôn Hào Nhân thở dốc càng ngày càng kịch liệt, cho đến khi gương mặt gần như vô khuyết hoàn toàn bại lộ ở dưới ánh trăng, một giọt mồ hôi lớn chừng hạt đậu, cuối cùng từ trên trán của hắn chảy xuống.

Người đó thanh thần đứng ở bên cửa xe, mặt cười như không cười nhìn hắn, chính là chủ nhân hiện thời của Quân gia —— Quân Tư Khuyết!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phuong Y Nhiên thế nào cũng không nghĩ đến dưới tình huống này, sẽ gặp lại nam nhân sáu năm trước.

Sáu năm, không quá dài, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thời gian ngắn, năm tháng tựa hồ trên người nam nhân cũng không để lại dấu vết gì, nếu như có, vậy cũng chỉ là hắn thêm phần yêu mị.

Hắn bây giờ, không như thời điểm nổi điên ban đầu cô mới gặp, mà là một loại thâm trầm tà mị làm cho không người nào có thể nhìn thấu.

Trái tim đập thình thịch liên hồi, có lẽ hiện tại cô may mắn, cô trùng hợp đứng ở trong ngõ hẻm mà ánh trăng không cách nào soi tới được, mà hắn, là hoàn toàn đứng ở dưới ánh trăng.

Sau đó, cô nhìn thấy hắn cười, một nụ cười nhìn rất thân thiện, động nơi khóe miệng của hắn, không giống với hôm đó thanh âm khàn khàn, giờ phút này, thanh âm của hắn cũng giống như tiếng trời: “Ôn quản lý, đã trễ thế này, anh muốn đi đâu? Không bằng tôi tiễn anh một đoạn đường.”

Nhà nhận ăn cần thăm hỏi, lại làm cho thân thể của Ôn Hào Nhân run rẩy càng tăng lên mãnh liệt.

Hơi thở trầm mặc, bao phủ xuống.

Ôn Hào Nhân sắc mặt u ám, hầu kết không ngừng hoạt động, thật lâu, mới khẽ sờ hỏi: “Ngươi đều đã. Biết?”

Quân Tư Khuyết vẫn như cũ cười nhàn nhạt, “Đã biết rồi.”

“Ngươi định làm như thế nào?”

“Ngươi tiết lộ ra ngoài, không tính là cơ mật quá quan trọng của công ty, chỉ là ta, luôn không thích mình chẳng hay biết gì. Ngươi đã làm chuyện ta không thích, ngươi nói, ta phải thế nào đối với ngươi đây?” Quân Tư Khuyết giống như trò chuyện việc nhà bình thường với nhau, cùng Ôn Hào Nhân hiện nhếch nhác thấy rõ.

“Vậy nếu như nói, ta nguyện ý đem toàn bộ tiền ở đây để lại, hơn nữa ta còn có thể cung cấp tài liệu mua bán của ngươi?” Hắn nói xong, cúi người xuống, đem va-li đặt ở trên đất, đồng thời tay phải từ từ đưa vào trong tây trang của mình.

“Nếu như mà ta là ngươi, sẽ buông cây súng đang lấy ra.” Quân Tư Khuyết hơi híp mắt con mắt, rất có “ý tốt” nhắc nhở.

“Ngươi ——” Ôn Hào Nhân mồ hôi lạnh toát toàn thân, lao đảo một cái, thiếu chút nữa té xuống đất.

“Bởi vì đạn trong súng của ngươi, ở trên tay của ta.” Năm ngón tay mở ra, trên bàn tay trắng nõn rõ ràng là sáu viên đạn lóe ngân quang.

“Thế nào. Có thể?” Hắn vẫn mang theo súng lục tùy thân, súng trong đạn là lúc nào không có?

“Ta nếu muốn tới cùng ngươi nói chuyện phiếm, tự nhiên muốn làm chút chuẩn bị.” Tay vừa lật, đạn từng viên một rơi xuống đất. Quân Tư Khuyết một tay bỏ vào trong túi quần, từng bước từng bước, ưu nhã hướng Ôn Hào Nhân đi tới.

“Ngươi. Ngươi muốn như thế nào?”

“Muốn gạt ta làm chút chuyện, ít nhất ngươi nên có nhiều hậu thủ hơn, hiểu chưa?” Quân Tư Khuyết đứng trước mặt Ôn Hào Nhân, cười, giống như là một thầy giáo kiên nhẫn dạy học sinh. Nhưng là tay của hắn lại hung hăng nắm đầu đối phương, hướng một bên trên tường đánh tới.

Ba! Ba!Ba!

Vết máu từ trán Ôn Hào Nhân rỉ ra, dính trên tường.

“Đừng. Đừng giết ta.” Ôn Hào Nhân dứt quãng khăn cầu.

“Ta dĩ nhiên sẽ không giết ngươi rồi, chỉ là, ta không thích người khác cầm súng hướng về phía ta.” Chân của hắn, dậm trên tay phải đối phương.

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út, đầu ngón tay. Ôn Hào Nhân kêu thảm thiết, nắm ngón tay của tay phải hắn, có thể nói đều bị đập nát.

Nhưng là người khởi xướng Quân Tư Khuyết, vẫn như cũ chân mày đều chưa từng chuyển động, chỉ là móc ra một chiếc khăn mùi soa, lau lau tay mình một chút, “Dẫn hắn đi xuống, quét dọn nơi này sạch sẽ.”

“Vâng” mấy tên thủ hạ, nhanh chóng mang theo Ôn Hào Nhân cùng với cái vali đầy tiền rồi đi.

Mà Quân Tư Khuyết nhưng vẫn là đứng tại chỗ, chỉ là, lần này, ánh mắt hắn bắn về phía ngõ chỗ sâu ngõ hẻm, “Nếu một mực xem kịch vui, hiện tại hạ màn xuống rồi, ngươi có phải hay không cũng nên ra ngoài nói cảm tưởng đi?”

Mà mấy tên thủ hạ, thái độ tự nhiên, giống như lúc bắt đầu, bọn họ cũng đã phát hiện trong ngõ hẻm có người ngoài tồn tại.

Một chiếc xe nhỏ chậm rãi tự chỗ tối tăm lái tới, Phương Y Nhiên tái mặt, cười mỉa, “Các vị đại ca, ta chính là cái gì cũng không thấy a. Ta chỗ này còn có chút tiền trà, nếu là các vị muốn uống trà, không ngại cầm đi.”

Cô nói xong, đôi tay run rẩy trắng lấy ra bóp da, mặt không tình nguyện lại cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười đưa tới trước mặt Quân Tư Khuyết.

Quân Tư Khuyết tầm mắt chỉ là nhìn chăm chăm mặt Phương Y Nhiên, nhàn nhạt nói: “Đor bản.”

“Hả?”

“Giày của ta dơ bẩn.”

Cô cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi giày da, có một chút màu đỏ, sợ là máu tươi của Ôn Hào Nhân mới vừa rồi.

Phương Y Nhiên tắt máy xe, ngồi xổm người xuống, lấy ra khăn giấy muốn đi lau đôi giày da kia.

“Dùng tay của ngươi lau.” Thanh âm của hắn, tự đỉnh đầu của cô vang lên.

Cô ngán người, ngay sau đó hiểu được, thu hồi khăn giấy, bàn tay nhẹ nhàng gạt đi mặt ngoài giày da, đem vết máu kia từng chút một lau đi.

Trong đầu Phương Y Nhiên, lại không tự chủ được hồi tưởng lại tình cảnh năm đó, khi đó chính hắn, cũng từng đứng ở bên chân của cô, đang cầm chân của cô hôn lên mắt cá chân. Hôm nay mặc dù làm chuyện bất đồng, nhưng lại kỳ dị có chút tương tự.

Cho đến những vết máu toàn bộ dính đầy ở trong lòng bàn tay cô, cô mới cười lạnh đứng lên, cẩn thận từng li từng tí nói: “Sạch sẽ, anh nhìn nè.”

Quân Tư Khuyết nheo lại con ngươi, quan sát Phương Y Nhiên. Tròng mắt đen xinh đẹp mà hẹp dài, sâu không thấy đáy, không ai biết được hắn giờ khắc này ở nghĩ cái gì.

Nhưng là, Phương Y Nhiên lại biết, ánh mắt như vậy tuyệt đối không phải nhìn người quen. Ít nhất, cô bây giờ có thể khẳng định, nam nhân này không nhớ rõ cô. Cũng đúng, ngày đó hắn căn bản là hỗn loạn, thần chí không rõ ràng, không nhớ rõ cô cũng là đương nhiên.

Vừa nghĩ tới điều này, cô càng thêm cố gắng kéo căng da mặt cười, còn liên tiếp cúi người chào.

Quân Tư Khuyết chân mày từ từ nhíu lên. Nhìn con ngươi Phương Y Nhiên, cuối cùng từ từ rũ xuống. Nhát gan, hèn mọn, mềm yếu. Nữ nhân này, tự hồ chỉ có thể sử dụng từ như vậy để đánh giá.

Xoay người, hắn không hề lưu luyến lên Cadillac. Chỉ chốc lát sau, cả ngõ hẻm chỉ còn lại có một mình Phương Y Nhiên.

“Hô!” Thở dốc một hơi, cô nửa người tựa vào sườn chiếc xe nhỏ, “Tốt thật, lúc nào thì, Ngưu Lang cũng biến thành có khí thế như vậy rồi hả? Còn là, hắn đôi nghề rồi hả?”

Tiếng nhạc điện thoại di động lúc này vang lên, Phương Y Nhiên lấy điện thoại di động ra, nhấn nút trả lời, chỉ nghe được thanh âm lo lắng của Dư Dĩ Hạ dùng dùng truyền đến ——

“Y Nhiên, không xong, Tiểu Thiên lại phát tác!”

“Cái gì? Phát tác?” Phương Y Nhiên cả người bỗng dưng cứng ngắc, “Làm sao biết chứ? Không phải nên đến thời điểm trăng rằm mới có thể phát tác sao?”

“Mình cũng vậy không rõ ràng lắm a, từ năm phút trước, Tiểu Thiên liền bắt đầu la hét ngực không thoải mái, chỉ là triệu chứng xem ra không có hơn mấy mấy kì trăng rằm trước, Tiểu Thiên cũng nói cũng không phải quá đau.”

“Mình lập tức trở về! Bạn trước Tiểu Thiên uống chút canh nóng, có thể sẽ dễ cho nó thoải mái một chút.” Phương Y Nhiên nói xong, cúp điện thoại đi động, nhảy lên xe điện, tức tốc chạy đi.

Xe điện nhanh chóng lái ra khỏi ngõ hẻm, giống như rần bạc bình thường ở trên đường chạy như bay! Nếu như giờ phút này có một người của bộ phận kỹ thuật cải trang sang đây xem, tuyệt đối sẽ kinh ngạc về chiếc xe điện này, trải qua tân trang, tốc độ lại có thể đủ đạt tới 120 mã lực!

Mà bên kia, bên trong màu đen Cadillac, một bàn tay bạch ngọc đặt nơi ngực mình, trông mắt Quân Tư Khuyết cảm thụ trái tim nhảy lên.

Thình thịch...thình thịch... Thình thịch, so bất cứ lúc nào, đều có lực!

Giống như báo hiệu cái gì, kêu gào cái gì!

Khi Phương Y Nhiên trở về nhà trọ, chỉ thấy Dư Dĩ Hạ lo lắng đi ra đón, “Bạn cuối cùng cũng về rồi.”

“Tiểu Thiên đâu?” Cô hỏi.

“Mình múc một chút canh nóng cho nó uống..., hiện tại đang nằm trên giường chờ bạn đấy.”

Không đợi Dư Dĩ Hạ nói xong, Phương Y Nhiên đã chạy về phía phòng ngủ.

Trên chiếc giường mềm mại, một đứa bé đang nằm phía trên, khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết, giống như một tiểu thiên sứ, chỉ là giờ phút này, tiểu thiên sứ sắc mặt hồng tái nhợt, trên trán tóc đen ướt nhẹp dính vào, lộ ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Mẹ!” Đứa bé sau khi nhìn thấy Phương Y Nhiên, giùng giàng đứng đưa hai cánh tay hướng cô duỗi đến.

Phương Y Nhiên chạy vội tới bên giường, ôm nó vào lòng, “Có đau ngực hay không? , mẹ xoa bóp cho con nhé.”

“Không đau, con đã tốt hơn rồi.” Phương Y Nhiên lắc đầu, đầu nhỏ mềm nhũn gác lên khuỷu tay mẹ mình, “Thật kỳ quái, mỗi lần đau, con đều sẽ cảm thấy giống như mất thứ gì, muốn đi tìm trở lại.”

“Không có chuyện gì, bất kể Tiểu Thiên mất thứ gì, mẹ cũng sẽ tìm về cho con.” Phương Y Nhiên xoay đứa con ướt đầm mồ hôi đối diện với mình.

“Con cảm thấy được, như vậy chỉ có tự con mới có thể tìm được.”

“A, Tiểu Thiên biết mình muốn tìm gì sao?”

Phương Y Nhiên buồn buồn cắn môi dưới, lắc đầu một cái, “Không biết.”

Nhìn gương mặt của con mình, Phương Y Nhiên nghĩ tới mới vừa ở trong ngõ hẻm gặp phải người nam nhân kia. Lần thứ hai gặp mặt, cô vẫn không biết tên là gì.

Tiểu Thiên đáng ngoài cực kỳ giống người nam nhân kia, chỉ là. Khí chất không giống.

Nếu như nói nam nhân kia là tà mị thấy rõ, thì đứa nhỏ này lại mang vẻ thuần khiết như thiên sứ.

Dĩ nhiên, loại thánh khiết này chỉ là bên ngoài, chỉ có người quen thuộc tên tiểu tử này, mới biết nó có nhiều điều làm người ta nhức đầu.

Có lúc, sinh hạ một đứa con quá thông minh, sẽ làm quyền làm chủ bị giảm xuống một bậc.

“Mẹ, chúng ta hôm nay còn chơi đại phú ông sao?” Tiểu Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Con đã như vậy rồi, còn muốn chơi à!” Cô nửa buồn cười gỡ cái đầu nhỏ nhắn của hắn

“Nhưng là vốn là rõ ràng nói xong phải chơi, đều là mẹ về trễ. Nếu không, con hôm nay lại có thể thắng, như vậy con liền thắng liền mười lăm lần, có thể đổi đem đồ vật rồi.”

Chương 3: (2)

Phương Y Nhiên dờ khóc dờ cười, nào có tính như vậy. Ban đầu vì để cho con mình biết đạo lý “tay làm hàm nhai”, vì vậy cô đặt ra một gia quy, nếu như muốn món đồ chơi gì, thì phải chơi trò chơi Đại Phú Ông thắng cô, vì món đồ chơi là không cùng giá tiền, mỗi khi thắng bao nhiêu lần, có thể đổi lấy món đồ chơi bất đồng.

Vừa bắt đầu, gia quy này được thực hiện khiến Phương Y Nhiên rất hài lòng, chỉ là khi Tiểu Thiên đã ba tuổi rưỡi, trên căn bản, đều là cô thua nhiều thắng ít, mà khi Tiểu Thiên đến bốn tuổi, số lần cô thắng, quả thật có thể dùng mười ngón tay đếm xong.

Xét thấy ghi chép như vậy thật sự quá. Quá. Quá mất mặt rồi, cho nên trừ đồng học Dư Dĩ Hạ biết ra, không còn ai biết về gia quy nhà này.

Phuong Tinh Thiên chớp một đôi con ngươi đáng thương nhìn Phuong Y Nhiên, trong mắt đen lay láy, còn có chút lệ quang chớp động.

Phuong Y Nhiên không cách nào, đối với loại tròng mắt như nai con này, cô không có cách ứng phó, cho dù biết rõ tiểu tử này là giả bộ, cô vẫn là mềm lòng nghe theo.

“Con muốn cái gì?” Cô hỏi.

Phuong Tinh Thiên hoan hô một tiếng, lệ quang thoáng chốc sạch sẽ, ”Bộ mô hình súng phòng thủ R93!”

“Tiểu Thiên, con lại đang lường gạt mẹ con rồi hả ?” Dư Dĩ Hạ đi vào căn phòng.

“Nào có, mẹ nói qua, cái này gọi là làm nhiều có nhiều.” Hấn chơi Đại Phú Ông, cũng rất vất vả .

“Tốt lắm, mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi nhà trẻ đấy.” Phuong Y Nhiên vỗ về con mình ngủ xong, mới cùng Dư Dĩ Hạ trở lại phòng khách.

Dư Dĩ Hạ hướng về phía Phuong Y Nhiên giật nhẹ khóe miệng, “Bạn không cảm thấy, trong hai năm qua, người cho Tiểu Thiên mua mô hình súng quá nhiều sao?”

“Tiểu tử này, hấn rất thích những thứ đồ này, mình cũng vậy không có cách.” Phuong Y Nhiên vuốt vuốt tay, rất là vô tội.

“Thật không biết, ban đầu bạn định ra gia quy rách này, là gãy vỡ con trai của bạn không được bao nhiêu, còn là gãy vỡ bạn.”

“Sự thật chứng minh, là gãy vỡ túi tiền của mình!” Phuong Y Nhiên lúc này mới có thời gian rảnh rỗi đi vết máu trên bàn tay, cũng may mới vừa rồi Tiểu Thiên không có chú ý tới.

“Y Nhiên, bạn bị thương sao?” Dư Dĩ Hạ kêu lên.

“Không có, chỉ là không cẩn thận dính máu của người khác.” Cô nhàn nhạt trả lời.

Dư Dĩ Hạ nhìn chăm chăm Phuong Y Nhiên, nhìn hồi lâu.

Phuong Y Nhiên thần sắc tự nhiên, “Dĩ Hạ, mình hiểu, mình rất quý trọng cuộc sống bây giờ, điểm này sẽ không thay đổi, mình hiện tại lo lắng duy nhất chỉ có bệnh của Tiểu Thiên .” Kể từ sau sinh nhật năm tuổi của Tiểu Thiên, mỗi tháng trăng rằm, Tiểu Thiên sẽ bắt đầu ngực bị đau, còn lần này, càng thêm còn chưa tới trăng rằm cũng có chút dấu hiệu rồi.

Dư Dĩ Hạ thần sắc đồng nhất, “Đi kiểm tra mấy lần, cũng không kiểm tra ra bệnh gì . Bác sĩ cũng nói, có thể cùng trong lòng có quan hệ, có thể đứa nhỏ muốn có được chú ý của người lớn, cho nên mới phải đưa tới đau đớn trên sinh lý . Chỉ cần quan tâm, có thể qua một thời gian ngắn sẽ tốt hơn.”

“Hi vọng như thế.” Phuong Y Nhiên cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, chỉ là sâu trong đáy lòng, lại có mơ hồ bất an.

Tất cả, sẽ như thế đơn giản sao?

Bên trong đại trạch Quân gia, Quân Tư Khuyết đứng trước một cánh cửa, dừng lại hồi lâu, rút cuộc mở tay cầm cửa. Tất cả bên trong gian phòng , chính tề vô cùng, nhìn ra được mỗi ngày đều có người ở quét dọn, chỉ là, chủ nhân căn phòng này, lại đã sớm rời đi cái thế giới này.

Quân Diệc Sinh, người không cách nào tìm được mệnh y, cuối cùng cũng là ở nơi này kết thúc tánh mạng của hấn, ở một ngày trước trăng rằm, tự sát.

Nếu như nói, Quân gia có ai hiểu Quân Diệc Sinh nhất, không thể nghi ngờ là Quân Tư Khuyết. Ở Quân gia mỗi một thời đại, chắc chắn sẽ có một người, thừa kế loại huyết thống kì quái này, suốt một đời, chỉ vì theo đuổi mệnh y thuộc về bọn họ.

Trăng tròn, là độc dược, mà mệnh y, lại là thuốc giải của bọn hấn.

Các đời Quân gia người có được huyết thống này, không có chỗ nào mà không tài hoa hơn người, là người làm được những điều tưởng chừng không thể, nhưng là nếu là không cách nào tìm được mệnh y rồi, bọn họ thậm chí so với người bình thường đáng thương hơn gấp trăm ngàn lần.

Đây là số mệnh của Quân gia, giống như là một lời nguyên số mệnh.

Không ai biết mệnh y phải tìm kiếm ra sao, trong biển người mênh mông, có lẽ gặp thoáng qua, có lẽ tại rừng sâu núi thẳm nào đó, có lẽ đã chết, hoặc là còn chưa sinh ra trên thế giới này.

“A Thiếu.” Quân Diệc Hạ chẳng biết lúc nào cũng đi vào trong phòng, nhìn đứa con trai đang ngồi trầm tĩnh một mình lên tiếng nói, “Lại nghĩ tới bác cả của con rồi sao?”

“Dù sao, ông ấy từng là người duy nhất trong nhà này giống với con.” Quân Tư Khuyết nhẹ nhàng nhắm mắt, đôi tay cũng chống lên quầy bar nhỏ, “Ngay cả tên của con, cũng là bác cả đặt.” Tur Thiếu, Tur Thiếu, luôn suy nghĩ về một điều gì đó, thiếu một cái gì đó. Thời điểm lúc sinh ra, bác cả cũng đã đoán được phần huyết mạch Quân gia này , di truyền trên người của hấn.

Quân Diệc Hạ thờ dài, “Mấy ngày nữa lại đến trăng rằm rồi, con không chuẩn bị ở lại sao?”

“Trăng rằm đêm hôm đó, con sẽ sống ở trong căn hộ mình.” Phần đầu đón nhếch nhác kia, hẳn không muốn bại lộ ở trước mắt người khác.

“Nghe nói, con gần đây dùng lượng thuốc gấp đôi.”

“Đúng vậy.”

Quân Diệc Hạ biến sắc, việc này có thể nói rõ, con mình đau đón nhiều hơn. Theo số tuổi lớn dần, những nỗi đau kia sẽ càng ngày càng lợi hại, hơn nữa thời gian phát tác sẽ càng ngày càng thường xuyên. Những thứ thuốc đặc chế của Quân gia, trải qua các đời Quân gia không ngừng cải thiện, lại chỉ có thể hóa giải đau đón tạm thời, mà không có thể trị tận gốc đau đón.

“Ba, mệnh y của con, thực sự chỉ nhìn thấy một lần, mà có thể xác định sao?” Quân Tư Khuyết mở ra con ngói, ngón tay như có như không sờ qua khóe mắt của mình.

“Con không phải đã xem qua sách gia truyền của Quân gia sao? Theo sách viết, nếu như đối phương là mệnh y của con, thời điểm con gặp người đó, thân thể sẽ phải có có chút phản ứng bất thường.” Chỉ tiếc, Quân Diệc Hạ mình cũng không cần mệnh y, những thứ lưu truyền này, cũng chỉ chỉ là kinh nghiệm của tổ tiên Quân gia số ít người tìm được mệnh y.

“Phản ứng. Bất thường sao?” Quân Tư Khuyết giễu cợt tựa như cười một tiếng, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vị trí trái tim trên ngực mình. Mệnh y? Cái nữ nhân buồn cười đó sẽ là mệnh y của hắn sao?

Nhưng là nếu không phải, tại sao thế nhưng hắn lại vừa không có diệt khẩu mà là dễ dàng để cô rời đi đây?

“Làm sao cpn đột nhiên hỏi về chuyện mệnh y?” Quân Diệc Hạ đột nhiên phản ứng kịp, “A Thiếu, chẳng lẽ con.” Có khả năng sao? Tỷ lệ nhỏ như vậy, có thể sẽ xuất hiện sao? Con mình có thể tìm được mệnh y của nó sao?

“Không có.” Đơn giản hai chữ, khiến cho Quân Diệc Hạ trên mặt phát ra hi vọng đảo mắt biến thành thất vọng. Quân Tư Khuyết khẽ nghiêng đầu, khóe miệng dâng lên nụ cười mê muội, “Con chỉ là đang suy nghĩ, mệnh y của con, thật có thể làm con yêu sao?”

Nhất định phải gắn bó, rốt cuộc là do ai quyết định!

Trong một thang máy, không khí có chút nóng bức. Cửa thang máy khép chặt, ngay cả khe hở nhỏ cũng không có.

Nam nhân tà tà tựa vào một bên thang máy, thanh thân nhắm mắt dưỡng thần, mà nữ nhân là trên tay cầm sáu hộp tiện lợi, đứng ở một bên kia, hướng về phía nam nhân tròn to hai mắt.

Người đàn ông này, tuyệt đối là. ám ảnh cô! Phương Y Nhiên ở trong lòng than thở nói.

Lần đầu tiên gặp hắn, cô thất thân còn mang thai.

Lần thứ hai gặp hắn, cô nhìn thấy một màn vốn là không nên gặp.

Mà bây giờ, lần thứ ba gặp hắn, thang máy lại gặp trục trặc bị kẹt cứng.

Cô chỉ cũng chỉ là tới công ty đưa cơm tiện lợi mà thôi, có cần thiết giẫy vò cô như vậy sao?

Bỗng chốc, người bị cô trừng mắt nhìn chậm rãi mở ra con ngói. Cô vội vàng đổi lại một khuôn mặt tươi cười, “Hào. Thật đúng lúc a.”

“Là rất khéo.” Quân Tư Khuyết tầm mắt nhấc lên, tầm mắt rơi vào Phương Y Nhiên đang nở cười làm lạnh trên mặt, trái tim lại một lần co rúc lại, phát ra âm thanh tim đập rõ ràng mà vang dội.

Năm ngón tay tohn dài, dời đến vị trí trái tim, đôi môi của hắn mím lại. Đây coi như là một loại nhắc nhở sao? Nhắc nhở hắn, người trước mắt có thể là mệnh y của hắn.

Mệnh y? Tương tượng vô số lần, có thể như vậy đơn giản mà xuất hiện ở trước mặt của hắn sao?

Người Quân gia khắp nơi tìm không được mệnh y, có thể để cho hắn tìm được sao?

Ở dưới tầm mắt ý vị không rõ của đối phương, Phương Y Nhiên rút bả vai, lúng túng nói: “Ách. Tôi chỉ là tới nơi này đưa thức ăn, tôi là nhân viên tiệm thức ăn nhanh Mễ Bảo Bối, nếu như sau này anh có cần thức ăn nhanh, có thể gọi điện thoại đến cửa hàng đặt, bảo đảm sẽ bằng nhanh nhất tốc độ giao hàng tận nơi.”

“Tốc độ nhanh nhất?” Thanh âm nhàn nhạt, nhưng mà lại như là giễu cợt.

“Dĩ nhiên, nếu trên đường không có tình huống bất ngờ.” Cô vội vàng bổ sung.

Đến đây, nói chuyện lại chấm dứt, trong thang máy không khí tựa hồ càng ngày càng nặng nề. Qua năm phút đồng hồ, bên ngoài thang máy rốt cuộc

truyền đến tiếng nói của nhân viên sửa chữa: “Quân tổng, hết sức xin lỗi thang máy gặp phải trục trặc như vậy, chúng tôi sẽ bằng tốc độ nhanh nhất loại bỏ chỗ hư hỏng.”

“Cần thời gian bao lâu?” Án nút bộ đàm bên trong thang máy, Quân Tư Khuyết lạnh lùng hỏi.

“Mười. Mười phút.” Bên ngoài thang máy nhân viên sửa chữa cà lăm đáp.

“Biết.” Những lời này nói xong, Quân Tư Khuyết lần nữa bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần .

Bên ngoài thang máy, thi thỉnh thoảng phát ra thanh âm sửa chữa nho nhỏ. Bên trong thang máy, Phương Y Nhiên núp ở góc, còn đang suy nghĩ mới vừa rồi nhân viên sửa chữa xưng hô nam nhân trước mắt này là “Quân tổng” .

Được rồi, ít nhất, trước mắt hắn xem ra thật đối nghề rồi, không có đi làm Ngưu Lang nữa, mặc dù cô cho là hắn duy trì làm Ngưu Lang, sẽ rất có tiền đồ.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua, cô đột nhiên chú ý tới mặt của đối phương sắc càng ngày càng tái nhợt. Hắn vốn là rất trắng , nhưng là bây giờ cũng là được không không có một tia huyết sắc.

Thiếu dưỡng khí ? Hay là

“Này, anh có nơi nào không thoải mái? Cửa thang máy hắn lập tức mở ra, lập tức không sao.”

Quân Tư Khuyết lại cân bản không có đi để ý tới những gì Phương Y Nhiên nói, chỉ là từ tây trang trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ. Ngón tay của hắn vừa muốn mở ra hộp vuông, thang máy đột nhiên chấn động.

Lạch cạch!

Phương Y Nhiên bị chấn động ngã nhào trên đất, mê mê hồ hồ chống đỡ thân thể, lại phát hiện một chỗ khác trong thang máy, nam nhân yêu mị cơ hồ rất thông minh phần nộ, đang thở hổn hển, một cái tay bao một cánh tay khác, toàn thân vô lực dựa vào tường. Cái hộp vốn là trong tay hắn, lăn xuống nền thang máy . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tình huống của hắn hình như không tốt lắm, Phương Y Nhiên phán đoán.

Áo khoác tây trang vừa người vốn mặc trên người, đã bị hắn cởi ra, kèm theo, nút áo sơ mi trắng bên trong cũng đã giật ra ba cái, mơ hồ lộ ra lồng ngực làm người ta mơ màng.

Tiếng thờ dốc nồng đậm, âm thanh quả thật giống như là câu dẫn người cầu ái, môi trái tim hé mở, khẽ ngửa cổ lên, mắt sáng khép hờ, nơi khóe mắt nhểm ra phong tình đủ để tạo thành sự hấp dẫn không ngờ . Nếu như không phải là trên mu bàn tay của hắn lờ lờ gân xanh, cô cơ hồ cho là nơi này không phải thang máy hư, mà là Kim bích huy hoàng rồi.

Yêu nghiệt a!

Phương Y Nhiên ở đáy lòng than thở, vừa ngẫm nghĩ lại, vội vàng lấp ba lấp bắp cẩn thận nói: “Trong thang máy. Ách, hình như là quá nóng.” Khi đang nói chuyện, cô nhặt lên cái hộp nhỏ rơi trên mặt đất , hướng đối phương đưa ra.

Quân Tư Khuyết cố gắng ngăn chặn trong cơ thể từng đợt đau đớn tận xương cốt, máu . về mặt nhu nhược ốm yếu của người Quân gia, tuyệt đối sẽ không cho thấy trước mặt người khác.

Nếu như không phải là bị nhốt trong thang máy.

Nếu như không phải là sắp trắng rằm.

Nếu như không phải là mỗi năm trôi qua, đau đớn này càng ngày càng thường xuyên.

Cánh tay nhỏ bé run rẩy cầm hộp thuốc, đưa trước mắt của hắn. Mắt của hắn, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào, trong thân thể có một loại xôn xao, kèm theo phần đau đớn, mà lan tràn toàn thân.

Muốn. Muốn có được!

Bản năng của thân thể kêu gào, chỉ là. Hắn chân chính muốn có được , không phải cái đó hộp thuốc, mà là.

Ngón tay Quân Tư Khuyết, chợt nắm lấy cổ tay Phương Y Nhiên .

Ngón tay lạnh như băng, lạnh giống như người chết!

Thứ lạnh như băng này, cô đã từng đụng chạm qua, ở sáu năm trước chính là tối đêm đó. Mà bây giờ, lại lần thứ nhất Đụng chạm rồi !

Ngón tay của hắn bóp rất chặt, khớp xương ngón tay , đều khảnh khách vang dội, nắm ngón tay kia , bóp đau xương cốt cô, sức lực lớn cơ hồ muốn đem cổ tay cô bóp vỡ.

Phương Y Nhiên nhú mày, chỉ chốc lát sau, tiếng thét chói tai tựa giết heo vang lên ở trong thang máy.

“Thật là đau!” Mặt của cô dường như nhàn thành một đoàn, “Tôi. Tôi chỉ là giúp anh nhất đồ, anh không cần phải cầm lấy tay tôi a.”

“Rất đau sao?” Hơi thở của hắn so với mới vừa rồi vững vàng chút ít, tiếng thở dốc cũng nhỏ rất nhiều.

Nói nhảm, tuyệt đối nói nhảm á! Hắn thế nào không tự mình đi bóp mình mấy cái? Dĩ nhiên, những lời này Phương Y Nhiên sẽ không nói ra miệng, cho nên chỉ có thể lấy gậy đầu như bầm tôi để diễn tả.

“Nhưng là, tôi không đau.” Hắn đem cổ tay trắng của cô đến trước mắt của hắn, dùng một ánh mắt chuyên chú trước nay chưa có quan sát cái cổ tay kia.

Phương Y Nhiên xung động mắt tròn trắng . Là người cũng biết, hiện tại bị nắm đau là cô mà không phải hắn.

Cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười, cô như lấy lòng nói : “Vị tiên sinh này, anh có thể buông tay của tôi ra chưa?”

Không ai đáp lại, hắn vẫn ở chỗ cũ rất chuyên chú nhìn tay cô.

“Tiên sinh, tay của tôi.”

Không đợi nàng nói hết lời, hắn đem tay cô đưa tới gần để lên gò má, con mắt nhắm lại, nhẹ nhàng cầm tay cô cọ qua lại gò má hắn.

Phương Y Nhiên lăm bầm hé mở miệng, không phải đâu, chẳng lẽ nói người này đột nhiên thần trí không rõ?

Mu bàn tay mịn màng, dán lên da thịt không tỳ vết. Phương Y Nhiên kim lòng không được bắt đầu ghen tị với da thịt Quân Tư Khuyết rồi. Choáng nha, một người đàn ông da cư nhiên tốt đến trình độ này, không biết về sau Tiểu Thiên trưởng thành, da có thể hay không cũng tốt như vậy.

Nghĩ đến Tiểu Thiên, cô phục hồi tinh thần lại, vừa định mở miệng, thế nhưng hắn lại đã lần nữa mở ra con ngươi, buông lỏng tay cô ra.

Phương Y Nhiên thân thể mới thả lỏng chốc lát, một đôi khuỷu tay, cũng đã hướng cô mở rộng.

Ngay sau đó, cô bị ôm vào trong lồng ngực rộng lớn.

“Không nghĩ tới, mệnh y của tôi, thật sẽ là cô.” Trong giọng nói cao ngạo, có một tia bất đắc dĩ, một tia khát vọng, một tia thỏa mãn. Cuối cùng, hòa tan thành cùng nhau không cách nào nói rõ mâu thuẫn.

Mệnh y, đến tốt cùng là cái gì đây?

Năm đó hắn, không ngừng hướng về phía cô kêu hai chữ mệnh y, vậy mà hôm nay chính hắn, ôm lấy cô, dùng giọng nói không cam lòng, tái diễn hai chữ mệnh y này.

Tạch. . . !

Thang máy bị đóng chặt từ từ được mở ra, ánh sáng bên ngoài tràn vào.

“Quân tổng, hiện tại trực trực đã.” Thanh âm im bật, tất cả mọi người không dám tin nhìn thấy một màn trong thang máy . Tổng giám đốc tôn kính của họ, giờ phút này đang quần áo không chỉnh tề ôm một nữ nhân, mà nữ nhân một cái tay, còn cầm sáu hộp tiện lợi.

Không nhìn lầm đi! Mọi người không hèn mà cùng dụi mắt, lần nữa chứng minh, bọn họ không có nhìn lầm.

Dĩ nhiên, khi bọn hắn tổng giám đốc của đại nhân nghiêng đầu,sau khi nhận nhặt quét mắt nhìn bọn họ, mọi người lại không hèn mà cùng cúi đầu.

Quân Tư Khuyết nắm tay Phương Y Nhiên, đi ra khỏi thang máy.

“Anh muốn mang tôi đi nơi đó? Tôi còn muốn đưa thức ăn !” Phương Y Nhiên la ầm lên. Huống chi tầng này, cũng không phải là tầng lầu muốn đến.

“Đồ ăn mua ngoài?”

Cô rất cố gắng giờ lên sáu hộp tiện lợi.

Ngón tay hần vừa động, qua trong giây lát đã từ trong tay cô rút các hộ tiện lợi ra, tiện tay đưa cho nhân viên kế bên, “Để cho bọn họ đi đưa là được rồi.”

Sá? Cái này cũng được?

Không đợi Phương Y Nhiên phản ứng kịp, Quân Tư Khuyết đã lần nữa lôi kéo cô bước nhanh tránh ra.

Dọc theo đường đi, quay đầu nhìn đều là nhân viên. Phương Y Nhiên rất muốn nhấc chân lách người, chỉ là cổ tay của cô bị nắm quá chặt , ngay cả muốn đi chậm một chút đều làm không được .

Cho đến khi bị một đám thư kí nhìn chăm chăm, cô “cực kỳ vinh quang” bị kéo vào phòng Tổng giám đốc.

Được rồi, vào lúc này nàng không sai biệt lắm có thể xác định thân phận của hần, bị người kêu Quân tổng, lại vào phòng Tổng giám đốc, xem chừng tám chín phần chính là tổng giám đốc tập đoàn Quân thị.

“Quân tổng.” Cô theo thói quen lộ ra nụ cười vô hại, “Không biết ngài dẫn tôi tới nơi này có chuyện gì, nếu như là muốn vì Quân thị tập đoàn mua thức ăn nhanh, thật ra thì ngài chỉ cần tùy tiện cử một thư kí là được rồi.”

“Quân Tư Khuyết.” Hần mở miệng nói.

“Hà?”

“Tên của tôi, Quân Tư Khuyết. Mà cô, có thể gọi tên của tôi .”

Cô bởi vì hần nói mà khẽ ngơ ngẩn.

Quân Tư Khuyết, hiện đảm nhiệm chủ nhân Quân gia , tổng giám đốc tập đoàn Quân thị. Phương Y Nhiên lúc trước đã từng có nghe một chút tin về người này, nhưng lại chưa bao giờ đem đề vào trong đầu, cùng người trước mắt không liên hệ .

Quân gia, một gia tộc thần bí , trong truyền thuyết, Quân gia tài phú có bao nhiêu, không ai biết, tập đoàn Quân thị cũng chỉ cũng chỉ là một trong số những sản nghiệp của Quân gia mà thôi.

Nhìn hần còn rất trẻ, có thể lên làm chủ Quân gia, chỉ sợ sẽ không quá đơn giản. Phương Y Nhiên âm thầm nghĩ tới, trong truyền thuyết Quân Tư Khuyết, hung ác, sắc bén, thích chơi đùa người khác trong tay mình. Vừa nghĩ tới ngày đó ở trong ngõ hẻm nhìn thấy tất cả, Phương Y Nhiên lại càng cảm thấy tin đồn đúng là chân thật.

“Nói cho tôi biết tên của cô.” Hần nhìn chăm chăm cô, giống như là muốn xác định cái gì, giờ tay lên, nhẹ nhàng chạm, động tác của hần, rất nhẹ, rất nhu, cũng rất chậm, giống như là muốn xác định cái gì, ngón tay từ tóc của cô, dao động đến trên mặt của cô.

“Phương. Y Nhiên.” Tên này, coi như cô nghĩ giấu giếm cũng không được, theo năng lực của hần, chỉ cần điều tra cũng biết.

“Y Nhiên à.” Giọng nói khàn khàn làm bầm nhỏ, giống như mị hoặc chi ma, câu dẫn người phạm ở trong thanh âm luân lạc linh hồn của mình. Ngón tay lạnh như băng, ở lòng mày cô sờ, trên mắt, trên môi từng điểm một dao động, cuối cùng, dòi đến trên môi của cô. Ngón cái hần, phản phục ở đôi môi của cô chạm qua lại, hai mắt nàng theo một loại ánh mắt dò xét.

Thật ra thì, đã không cần hoài nghi, khi thời điểm hần đau đón vừa rồi, hần bắt được cổ tay của cô, sau đó.Đau đón hành hạ hần nhiều năm như vậy , nhưng mà lại như là thủy triều rút đi. Nay đã đủ để chứng minh —— cô thật sự là mệnh y rồi.

Hần khắp nơi tìm không thấy, hần tưởng niệm khát vọng, hần ẩn đầy cả đầu mệnh y!

“Y Nhiên. Y Nhiên.” Hần tiếp tục ní non tên của cô, cô có từng biết, những năm này đau đón và sự trống rỗng không nói nên lời hành hạ hần.

Phương Y Nhiên lần đầu tiên biết, thì ra là tên của cô cũng có thể đọc dễ nghe như vậy.

Chỉ là, điều này cũng không khỏi quá. Quá. Quá mập mờ đi.

Chẳng lẽ hần không biết làm ra động tác như thế, rất dễ dàng khiến nữ nhân hiểu làm sao? Nếu như nếu đổi lại là những nữ nhân khác, chỉ sợ là đã sớm say chết tại tình huống này.

Nhưng là, chuyện như vậy đổi đến trên người Phương Y Nhiên, chỉ có một loại phản ứng —— lông mày dựng lên hết!

Bởi vì ánh mắt hần nhìn cô càng ngày càng kỳ quái, có mê hoặc, có khát vọng, có may mắn, có điên cuồng, có không cam lòng. Tựa hồ có một sợi dây vô hình, sẽ phải đem cô cùng hần dính đắp ở một chỗ, mà cô lại không cách nào kháng cự.

Muốn rời khỏi, nhất định phải nhanh lên một chút lúc này rồi đi thôi, nếu không, chuyện rất có thể sẽ vượt qua khỏi tầm tay cô .

Chợt lui về phía sau một bước, Phương Y Nhiên còn có thể cảm thấy ngón tay đối phương ở môi cô cảm giác lạnh như băng.

Cử động của cô, khiến Quân Tư Khuyết chân mày nhíu lại, tựa hồ có chút không vui.

Cô vội vàng cẩn thận từng li từng tí cười xòa nói: “Không biết ngài có cái gì phân phó, nếu như không có chuyện gì, vậy tôi.”

“Làm nữ nhân của tôi.” Trong giọng nói của hần có chút đắc ý không cho cự tuyệt.

“Khụ, khụ khụ!” Phương Y Nhiên hoài nghi mình sẽ bị sặc nước miếng chết, “Anh nói cái gì?” Là hần quá thiếu nữ nhân, hay là cô nghe lầm?

“Làm nữ nhân của tôi.” Quân Tư Khuyết lặp lại một lần nữa nói, “Là trở thành bạn gái của tôi, hay tình nhân hoặc vợ cũng có thể.” Nếu xác định cô là mệnh y của hần, như vậy vô luận như thế nào, đều muốn giữ cô bên người hần.

Hôm nay. Là ngày Cá tháng Tư sao? Phương Y Nhiên không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn đèn chùm đắt giá trên trần nhà, nhìn lại mặt của Quân Tư Khuyết xem ra một chút cũng không giống như là đang nói đùa, “Anh là đang kể truyện cười sao?”

“Không, tôi chưa bao giờ thích kể truyện cười.”

“Vậy mấy lời mà anh vừa nói, vốn định. Ách, theo đuổi tôi?” Lúc nói lời này, Phương Y Nhiên luôn luôn nhận thức mình da mặt dày cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

“Theo đuổi?” Quân Tư Khuyết sùng sốt, ngay sau đó gật đầu một cái, “Cũng có thể nói như vậy.”

“Nhưng là, chẳng lẽ anh không cảm thấy nên hỏi trước một chút tôi là không phải đã có bạn trai hoặc là kết hôn chưa?”

“Không sao cả.”

“.” Hít thật sâu, thò ra một hơi, “Tôi nghĩ có rất nhiều nữ nhân nguyện ý làm bạn gái của anh, tình nhân cùng vợ.” Nói cách khác, hần căn bản không cần thiết chọn cái người đưa cơm hộp tiện lợi như cô .

“Họ đều không phải là cô.” Trên trán tóc đen khề rù xuống, về mặt, đã đổi thành một loại khác thanh thần.

Cô thử suy nghĩ, không hiểu mình có đặc biệt gì , làm cho người đàn ông này coi trọng mình.

“Bởi vì chỉ có cô, mới là mệnh y của tôi.” Hần cúi người xuống, làm cho vẻ mặt nghi ngờ của cô tất cả đều rõ ràng in ở trong con ngươi của hần.

“Mệnh y?” Cái từ này, quá mức quen thuộc, chỉ tiếc, cô cho tới bây giờ đều không rõ ràng cái từ này chính là ý tứ gì.

“Mệnh y, sống nương tựa lẫn nhau, nhất định cô chỉ có thể cùng tôi ở chung một chỗ, mà tôi ——” hần ý vị sâu xa nói nhìn chăm chăm cô, “Cũng chỉ có thể cùng cô ở chung một chỗ.” Nam nhân Quân gia , cũng sẽ yêu mệnh y của mình, đây là định luật không thay đổi. Mà hần, cũng sẽ như thế sao? Yêu nữ nhân chỉ biết xu nịnh này? Trước mắt xem ra, công dụng của mệnh y ngay lúc này, tựa hồ chỉ là ngăn chặn phần đau đớn kia của hần.

Phương Y Nhiên có nghe không có hiểu, cái gì gọi là nhất định ở chung một chỗ? Người nào quy định!

“Thế nào, trở thành nữ nhân của tôi, cô xem giống như rất không tình nguyện?” Hần giống như không chút để ý hỏi.

Cô ngẩn ra, vội vàng bày ra sự vui sướng trên trời rơi xuống , nịnh hót mà nói: “Tôi làm sao sẽ không muốn chứ? Chỉ là thật cao hứng, cao hứng đến. Ách, ngây người.”

Dĩ nhiên, cao hứng là không có, ngây người, ngược lại thật!

Ba loại thân phận để lựa chọn, Phương Y Nhiên cuối cùng chọn bạn gái. Dù sao, vậy sẽ cảm giác có chút an toàn.

Dĩ nhiên, cô không thể không nghĩ tới cự tuyệt, chỉ là nam nhân cao ngạo Quân Tư Khuyết như vậy , sẽ tiếp nhận sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định.

Trở lại quán thức ăn nhanh, Phương Y Nhiên soi gương nhìn ra được thần, tha thứ cô, nhìn chung quanh, cô có thể đối với Thượng Đế thề, cô sùng sốt không nhìn ra mình khuynh quốc khuynh thành chỗ nào, có thể để cho Quân Tư Khuyết đối với cô “Đặc biệt” như thế.

“Làm sao rồi? Cho dù bạn đã hai mươi lăm tuổi, vẫn Y Nhiên lớn lên giống hai mươi tuổi, cũng không cần phải soi gương nhìn lâu như vậy.” Dư Dĩ Hạ đi đến trêu chọc.

Kể từ sau tốt nghiệp, hai người bọn họ liền hợp tác mở tiệm thức ăn nhanh Bảo Bảo, bình thường phần lớn là Phương Y Nhiên đi đưa bữa ăn, mà Dư Dĩ Hạ thì tại tiệm trông nom sổ sách cùng nhận đơn.

“Nếu như một người đàn ông đối với bạn nói, hắn chỉ có thể cùng bạn sống nương tựa lẫn nhau, kia đại biểu cái gì?” Phương Y Nhiên “khiêm tốn” cầu giáo nói.

“Đương nhiên là người đàn ông này yêu bạn.” Dư Dĩ Hạ rất có thứ tự tuyên bố đáp án.

Phương Y Nhiên rung mình một cái. Quân Tư Khuyết yêu cô? Bị nam nhân như vậy yêu, suy nghĩ một chút sẽ cảm thấy. Ách, kinh khủng!

Nhìn đồng học mắt biểu tình tự nhiên, Dư Dĩ Hạ ánh mắt sáng lên, “Y Nhiên, chẳng lẽ nói có nam nhân ở đuôi theo bạn?”

“Đuôi theo cái đầu bạn á.”

“Vậy tại sao phải vô duyên vô cớ hỏi cái vấn đề này?”

“Lúc mình xem phim truyền hình nói về tình yêu, thấy có nam nhân đối với nữ nhân nói những lời này, cảm thấy tò mò.” Cô chỉ có thể nói bịa.

“Vậy sao? Chẳng qua mình nhớ bạn cho tới bây giờ đều không thích loại phim truyền hình này thôi.”

“”

“Y Nhiên!” Dư Dĩ Hạ vỗ vai bạn tốt, “Thật ra thì thật sự có nam nhân đuôi theo bạn cũng không tồi á . . . , nếu như đối phương khắp mọi mặt cũng OK, không ngại suy tính một chút, còn là nói.” Cô muốn nói lại thôi, thật lâu, mới ập a ập ứng hỏi: “Bạn còn yêu ba của Tiểu Thiên?”

Đồng!

Lảo đảo một cái, Phương Y Nhiên ót đụng phải gương trên tường, “Bạn. Bạn. Làm sao bạn nghĩ như vậy?”

“Ngu ngốc cũng nhìn ra được, Tiểu Thiên diện mạo không phải đẹp bình thường, nếu không phải di truyền từ bạn, đó nhất định là di truyền từ ba của hắn rồi. Mặc dù bạn không nói gì, nhưng là cái người này sau nhiều năm cũng không tìm nam nhân khác, thân là đồng học mình đây, như thế nào lại không nhìn ra, bạn còn đối với ba Tiểu Thiên nhớ mãi không quên.” Dư Dĩ Hạ rất là tự đắc nói kết luận của mình.

Mẹ nó!” Tiểu Thiên dậm dấp đẹp đẽ, ai nói thì không thể di truyền từ mình? Mình chẳng lẽ dậm dấp rất kém cỏi sao?” Dựng mày liễu lên, khuôn mặt tựa con nít thoáng chốc biến thành hung thần ác sát.

Dư Dĩ Hạ ngượng ngùng cười một tiếng, “Người dậm dấp rất tốt, chỉ là. Tiểu Thiên xinh đẹp, đã vượt ra khỏi phạm vi bình thường, về sau đợi đến hắn lớn lên, không biết được sẽ chọc cho bao nhiêu nữ nhân tan nát cõi lòng, bạn đây không thể phủ nhận thôi.”

Chỉ là, con mình dậm dấp xinh đẹp, hơn nữa, thật đúng là đồng học nói đúng, rất giống phụ thân của hắn —— Quân Tư Khuyết.

Phương Y Nhiên sờ sờ lỗ mũi, không nói gì.

Dư Dĩ Hạ rên sất khi còn nóng: “Y Nhiên, ba Tiểu Thiên của rốt cuộc là ai? Coi như bạn thật không nói cho mình, chẳng lẽ tính toán cũng gạt Tiểu Thiên cả đời sao?”

“Mình.” Cô do dự một chút.

Dư Dĩ Hạ tự mình làm bần: “Thật là kỳ quái, trước khoảng thời gian bạn mang thai, không phải cả ngày cùng mình trong cùng một chỗ á, mình cũng không thấy bạn cùng người nam nhân nào đặc biệt tốt á. Chẳng qua mình tin tưởng, ba Tiểu Thiên của tuyệt đối không phải là Lý Vạn Hoành, Tiền Vĩnh Hạo, Nam Cung Lăng hoặc là Hà Tư Á kia!”

“Tại sao?”

“Bằng diện mạo bọn họ, tuyệt đối không sanh được Tiểu Thiên tiêu chuẩn như vậy!”

“”

Cô là bạn gái, lại là cực kỳ uất ức, một cuộc điện thoại mua thức ăn, cô ngoan ngoãn xách theo tiện lợi, giống như kẻ trộm đi đến tòa nhà Quân thị, che che giấu giấu ở trước con mắt nhìn chăm chú cô thư ký tên Lễ Hạ của Quân Tư Khuyết, âm thầm vào phòng Tổng giám đốc.

“Đây là bữa trưa tiện lợi ngài đặt.” Cô lấy tiêu chuẩn nhân viên phục vụ cứng nhắc cười, đưa lên hộp bento có logo tiệm Bảo Bảo.

Quân Tư Khuyết khẽ mỉm cười, cũng không có đưa tay nhận.

Được rồi, khách hàng là thượng đế. Cô chấp nhận mà đem tiện lợi đặt ở trước mặt hắn, đem đồ ăn dọn xong, thuận tiện liền nắp hộp cũng thay hắn mở ra.

Giống như là rất hài lòng cử chỉ của cô, hắn đơn giản phun ra một chữ: “Ngồi.”

“Ta còn muốn về tiệm giúp một tay, không bằng.Lần sau ngồi.”

“Ngồi.” Ngón tay thon dài cầm đũa lên, lần nữa khắc ra cái chữ này.

“” Phương Y Nhiên không cách nào, đụng phải người luôn nắm quyền trong tay mình như vậy, cô chỉ có thể bắt đắc dĩ ngồi ở một bên trên ghế salon.

Hắn khởi động bữa trưa của hắn , mà cô chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn ăn cơm.

“Cô ăn rồi sao?” Quân Tư Khuyết mở miệng hỏi.

“Ăn rồi.” Cô rất cung kính trả lời, hỏi thì đáp, không giống như là bạn bè trai gái, giống như là cấp trên thuộc hạ.

Vì vậy Quân Tư Khuyết không nói thêm gì nữa, bắt đầu chuyên tâm dùng cơm.

Phương Y Nhiên vừa bắt đầu còn có nhân tình nhã trí quan sát bày biện phòng Tổng giám đốc , càng về sau, là dứt khoát nhìn chăm chăm Quân Tư Khuyết. Không thể phủ nhận, hắn dùng bữa ăn , rất lịch sự, rất tao nhã, giống như trong phim ảnh thấy những quý tộc kia dùng cơm—— cho dù hắn ăn chỉ là một hộp bento đơn giản vô cùng.

Ngón tay tròn bóng đang kẹp chiếc đũa, hắn ăn thông thả ung dung, môi trái tim khêu gợi cho dù nhai, cũng sẽ mang theo một loại mùi vị mị hoặc , nam nhân này, quả thật chính là trời sanh máy phát điện! Phương Y Nhiên âm thầm ở trong lòng cảm thán, tâm mất từ từ tập trung vào trên môi đối phương, đôi môi này, từng tại cái ban đêm đó điên cuồng, không ngừng gặm nhấm môi của cô, nước miếng giao dung, đầu lưỡi dây dưa, để cho cô lần đầu tiên biết, thì ra là hôn cũng có thể kịch liệt đến loại trình độ này.

Một cổ rặng mây đỏ, từ từ nổi lên hai gò má, sau đó cô nghe được thanh âm trên choker: “Thích những gì cô thấy sao?”

“Hả?” Cô sững sốt, phục hồi tinh thần lại, đón nhận đôi mắt hắn cười như không cười .

“Cô thích tôi sao?” Hắn để đũa xuống, rút ra khăn giấy lau chùi khóe miệng.

“Dĩ nhiên thích, ha ha.” Cô vẻ mặt khoa trương phải dùng hết khả năng a dua nịnh hót, “Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, tôi có thể có bạn trai vừa đẹp lại có tiền như vậy,tôi nghĩ nếu như mà tôi nói cho các bằng hữu, chính xác sẽ làm họ hâm mộ chết!”

“Vậy sao? Cô hi vọng bằng hữu của côhâm mộ cô?”

“Đó là đương nhiên. Đúng rồi, anh có phải hay không thật rất có tiền?” Cô cố gắng bày ra diện mạo nữ nhân háms tiền.

“Xem như thế đi.” Hai tay hắn đặt trên đầu gối, liếc nhìn cô.

“Nếu như tôi là bạn gái của anh rồi, anh có phải hay không cũng có thể đưa tôi châu báu a, phòng ốc xe tất cả?” Hai mắt của cô, rất đúng lúc lộ ra ánh mắt tham lam.

“Nếu như cô muốn, tôi đều có thể đưa cho cô.” Khóe miệng của hắn nâng lên đường cong ý vị sâu xa, nhưng không có lộ ra suy nghĩ thấy chán ghét về mặt cô.

“Vậy thì thật là quá. Thật tốt quá.” Không phải nói nam nhân đều ghét nữ nhân ham giàu sao? Rốt cuộc muốn cô làm đến trình độ gì, hắn mới sẽ đối với cô phát ngán, sau đó một cước đạp cô a?

“Chỉ cần cô đáp ứng điều kiện của tôi.” Hắn kèm trên phần ngoại lệ.

“Điều kiện?”

“Rất đơn giản, tôi muốn cô khi gọi là đến.”

“Khi gọi là đến?” Làm ơn, phải như vậy không? Cô hiện giai đoạn chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của hắn , không phải nữ bộc có được hay không?”Nhưng là, tôi còn có công việc, sợ rằng.”

“Tôi đưa cho cô những thứ đồ này, có thể so với chỗ cô bây giờ mỗi tháng kiếm nhiều gấp trăm ngàn lần.”

“” Nếu như cô thật là nữ nhân háms giàu, vậy hắn là sẽ không chút do dự ra lựa chọn, nhưng vấn đề là.

Tựa hồ nhìn thấu Phương Y Nhiên do dự, Quân Tư Khuyết đứng lên, dạo bước đến trước mặt của cô, ngón tay sờ lên một nhúm tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hắn muốn làm sao? Trong mắt của cô trôi lên nghi ngờ.

Hắn cười một tiếng, cúi người xuống.

Khuôn mặt tuần mi, càng ngày càng gần, không ngừng ở trước mắt của cô phóng đại.

Uy uy! Hắn sẽ không phải là tính toán thi triển mỹ nam kế chứ? Mặc dù cô không thích hắn, vì nam nhân quá nguy hiểm, quá khó khăn suy nghĩ, thế nhưng không có nghĩa là cô đối với gương mặt này có sức miễn dịch a!

Cô đã có thể cảm thấy hô hấp của hắn phun trên mặt mình, cái kia trong con mắt đen nhánh, phản chiếu gương mặt bối rối của cô, lông mi của hắn đen đặc như phiến, tầm mắt không có chớp động hạ xuống, lông mi liền tùy theo vỗ, chớp mũi, cơ hồ mau chóng đỡ lên chớp mũi cô. Đang lúc trái tim của cô cơ hồ nhảy lên cổ họng, mặt của hắn, lại cùng mặt của cô trượt qua.

Môi của hắn, tiến tới tai của cô, hơi thở ấm áp, thổi vào vành tai cô có chút ngứa..

“Chẳng lẽ ncô không muốn có nhiều hơn thời gian tới cùng tôi chung đụng sao? Thân ái.” Giống như cây xuân mà tan ra tuyết phủ mà lạnh buốt, mang theo hơi thở gợi cảm, chui vào màng nhĩ của cô.

“Tôi. . . .” Cô bản năng muốn lui về phía sau, lại phát hiện thân thể chẳng biết lúc nào đã bị hắn vòng chặt.

“Nói cho tôi biết, phải làm sao, cô mới có thể trở thành của tôi sao? Hoàn toàn, trở thành của một mình tôi, cho đến chúng ta kết thúc sinh mạng của mình.”

Đó là tiếng ma quỷ lạnh buốt, hòa cùng hơi thở điên cuồng.

Giống như một loại cam kết, một loại người bình thường không cách nào cam kết hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Tùy chuyện mà định nghĩa, tuy lớn mà nhỏ.

Mà xét hiện tại Phương Y Nhiên, là xúc động đến chảy máu mũi. Bởi vì Quân Tư Khuyết hiển nhiên đem chuyện bất ngờ đến, phát triển vô cùng nhuần nhuyễn. Chỉ một cú điện thoại, để cho cô đi đến chỗ nào gặp hắn, lại không nói gì ôm cô xong, liền để cho cô rời đi.

Lần thứ nhất như thế, hai lần như thế, ba lần bốn lượt đều là như thế!

Nói hắn là đang đùa giỡn cô, lại không giống, bởi vì hắn thật mua một đồng lớn đồ trang sức cùng y phục cho cô, giá trị của nó rất lớn, để cho cô chắc lưỡi hít hà không dứt. Dĩ nhiên, sau đó, cô đem những thứ đồ tất cả đều nhét vào tủ đồ nhà mình, ngay cả Dư Dĩ Hạ đều không biết.

Trên cái thế giới này, sẽ có người cầm một đồng lớn tiền đi cùng nữ nhân xa lạ đùa bỡn cùng hắn không thù không oán sao? Cô đoán chừng sẽ không có.

Nhưng là nếu không phải vậy, tại sao hắn bắt cô gọi là phải đến, vì cái gì đây?

Tóm lại, đối với cô bây giờ mà nói, Quân Tư Khuyết giống như là một dạng phiền phức không bỏ lại được.

Vui ở mình trên sofa phòng khách, Phương Y Nhiên cau mày nhìn người đang thiết kế thực đơn tháng sau, lười biếng mở miệng nói: “Dĩ Hạ, bạn có độc được giết người ở vô hình, độc chết không có người đền mạng, vô sắc vô vị, coi như là FBI tới cũng tra không ra nguyên do à?”

Răng rắc.

Cây bút đang cầm trong tay Dư Dĩ Hạ, cứ như vậy cứng rắn bẻ gãy.

Quay đầu lại, Dư Dĩ Hạ nhìn chằm chằm Phương Y Nhiên, “Bạn cho rằng mình là thần tiên a, làm sao có thể sẽ có cái loại độc được đó, cho dù có, cũng không phải là mình có thể lấy ra!”

Phương Y Nhiên sờ sờ lỗ mũi, “Được rồi, coi như là mình nói giỡn.”

“Thế nào, bạn muốn đối phó người khác?”

“Có thể vậy, cũng có thể nói không phải.” Dù sao tình huống giống như Quân Tư Khuyết như thế, tương đối đặc thù chút.

“Cùng người mà bạn nhận được điện thoại mỗi ngày có liên quan?” Dư Dĩ Hạ trầm nghĩ. Những ngày này, luôn là thấy bạn tốt sau khi nhận được điện thoại, vội vội vàng vàng rời đi.

“Ha ha.” Phương Y Nhiên cười ha ha, có một số việc, cho dù cô muốn lừa gạt, nhưng luôn là sẽ lộ ra chút dấu vết.

“Mẹ.” Giọng nói mềm nhũn non nớt, bay vào phòng khách.

Phương Y Nhiên theo thanh âm nhìn lại, liền nhìn thấy con trai mặc áo ngủ in hình Teddiursa đang dụi mắt, chân nhỏ trần trụi đứng ở cửa phòng ngủ.

“Tiểu Thiên thế nào?” Cô đi nhanh về phía trước, ôm lấy con yêu, như nghĩ đến cái gì tựa như khăn trương lên, “Có phải hay không đau rồi hả?” Tính toán thời gian, chưa tới ba ngày chính là trăng rằm rồi.

Phương Tĩnh Thiên lắc đầu, “Hôm nay không có đau.”

Phương Y Nhiên thở phào nhẹ nhõm, “Vậy làm sao không ngoan ngoãn đi ngủ?”

“Con quên nói cho mẹ, hôm nay là chủ nhật, có 《Khải Dịch Đại Mạo Hiểm》, mẹ phải nhớ được giúp con thu lại nha.” Giọng nói Tiểu Tĩnh Thiên mềm nhũn, mang theo nồng đậm mỗi một.

“Được rồi, mẹ biết, nhanh lên một chút đi ngủ!” Nói xong, cô lần nữa dỗ dành con mình ngủ, sau đó mới về phòng khách, bắt đầu chuẩn bị thu lại phim hoạt hình《Khải Dịch Đại Mạo Hiểm》.

“Thật muốn khiến đám người kia tới xem một chút, bạn bây giờ toát ra về người mẹ hiền thực, đoán chừng cũng rất nhiều người sẽ bị dọa phải cảm trật khớp.” Dư Dĩ Hạ buồn cười nói.

Phương Y Nhiên tròn mắt một cái, đang muốn nói gì, điện thoại di động lại vang lên.

Cầm điện thoại di động lên, cô liền thấy số điện thoại quen thuộc mấy ngày nay, thờ dài, cô nhấn nút trả lời.

“Lập tức, tới nhà tôi.” Thanh âm Quân Tư Khuyết, từ trong điện thoại di động truyền ra.

“Hiện tại?” Cô nhìn thời gian, đã là 9h50' tối.

“Đúng, ngay tại lúc này.” Thanh âm của hắn, mang theo hơi thở dốc, hắn nói xong, nói tiếp địa chỉ nhà.

“Nhưng là bây giờ đã rất trễ, không bằng ngày mai.” Không đợi cô nói xong, đối phương đã cúp điện thoại, Phương Y Nhiên chỉ có thể hướng về phía điện thoại di động tròn to mắt.

“Xảy ra chuyện gì?” Dư Dĩ Hạ tò mò hỏi.

“Dĩ Hạ, sợ rằng《Khải Dịch Đại Mạo Hiểm》bạn giúp mình thu rồi.” Nàng bắt đầu đi bừa môi, cầm lên chìa khóa xe điện.

“Bạn muốn ra ngoài?”

“Đúng.”

“Y Nhiên, nếu như bạn thật gặp được phiền toái gì không giải quyết được, đừng ngại nói cho mình biết.”

“Được rồi, mình rõ rồi.” Phương Y Nhiên lưu loát mặc y phục đi ra ngoài “Chỉ là có chút phiền toái, nhưng là còn không đến mức không giải quyết được.”

Nghe nói, Quân Tư Khuyết đối với nữ nhân hứng thú từ trước đến giờ rất nhạt, chỉ cần hắn đối với cô ngán, có lẽ dĩ nhiên là sẽ đem cô quăng thôi.

Theo địa chỉ, Phương Y Nhiên đi tới nhà trọ của Quân Tư Khuyết.

Khu dân cư cao cấp, một tầng lầu chỉ có một nhà, diện tích lớn cực kì lớn, giá tiền nghe nói đã lên tới 30 vạn mỗi thước vuông, còn hoàn toàn thuộc về có tiền mà không mua được, nghĩ đến, cũng chỉ có loại người chân chính có tiền này, mới có thể đi mua hương thụ.

Đứng ở cửa, Phương Y Nhiên vừa nhấn chuông, vừa nghĩ tới mục đích đối phương kêu cô tới.

Ít nhất, mấy lần trước nhưng cho tới bây giờ không có trễ như thế “triệu kiến” cô.

Nhấn hồi lâu chuông cửa, cũng không còn thấy có người ra mở. Được rồi, sự thật chứng minh, không phải cô không có tới, mà là tới không có thấy người. Có lý do chính đáng này, Phương Y Nhiên đang định xoay người đi, cửa bỗng nhiên mở ra.

Một bàn tay ngọc bích, từ trong cửa đưa ra, chọt kéo cô vào bên trong.

Phanh!

Cửa lần nữa khép lại, đem ánh sáng toàn bộ ngăn cách.

Lưng dán vách tường trước cửa, Phương Y Nhiên cảm giác mình bị giam cầm ở trong lồng ngực rộng rãi, trên đỉnh đầu có hơi thở nóng nóng truyền đến.

“Quân. Tư Khuyết?” Thanh âm của cô ở trong bóng tối vang lên.

“Ừ.” Hần cúi đầu đáp lời, đôi tay vây quanh cô, đầu là đặt ở trên vai cô, tựa hồ muốn đem cô cả người cũng vùi sâu vào trong thân thể.

Cho dù không thấy được mặt của hắn, nhưng là cô cũng có thể nghe ra hắn thở dốc tựa hồ so lần trước trong thang máy còn nghiêm trọng hơn. Một ngày trời qua, ở trong ấn tượng của cô, Quân Tư Khuyết là loại người mọi việc tinh táo nắm trong tay. Có thể làm cho hắn thở dốc thành ra như vậy, đoán chừng phải là ——

“Anh ngã bệnh?” Cô thử dò xét hỏi.

“Bệnh?” Hắn thở hổn hển, lại vẫn là thật thấp cười một tiếng, “Là bệnh sao? Ngô, tính như vậy, thật đúng là có thể nói là bệnh.” Mà cô, còn là thuốc của hắn.

“Thuốc kia uống rồi chưa?” Cô nhớ đến trong thang máy, cô từng thấy lấy ra một hộp nhỏ, cái đó phải là hộp thuốc thôi.

“Không, đã không cần uống nữa cái kia.” Môi của hắn, ở trên cổ của cô dao động, môi mềm mại, khẽ phun ra lời nói.

“Vi. Cái gì?” Nàng suy nghĩ muốn cử động thân người dưới, tuy nhiên nó không nhúc nhích được, hắn đem cô giam cầm gắt gao. Thật ra thì ngay từ lúc sáu năm trước, xô cũng biết, sức lực của hắn lớn bao nhiêu.

“Bởi vì tôi tìm thấy cô rồi, mệnh y của tôi.” Thuốc giảm đau của Quân gia, chỉ có thể ngừng rất nhỏ một phần đau đớn, mà cô, có thể khiến phần này đau đớn nhanh chóng thối lui.

Vây quanh Phương Y Nhiên, Quân Tư Khuyết cảm thụ trong thân thể nhẹ nhõm đi. Càng đến gần trắng rằm, đau đớn trong thân thể, càng có thể tùy thời phát tác. Một ngày nay, mỗi khi thân thể bắt đầu có phát tác dấu hiệu, hắn cũng sẽ kêu cô đến bên người.

Lần thứ nhất rồi tiếp về sau, giống như là hút ma túy, dần dần lên nghiện. Chỉ cần ôm cô, thì có thể làm cho cơn ác mộng đau đớn trong người không hề gặp nữa.

Mệnh y, đây là công dụng mệnh y sao?

Chỉ là, trong ngực trống không, lại như cũ không có bị bỏ khuyết, từ khi ra đời tới nay, liền tồn tại trống rỗng, giống như sâu trong đáy lòng, thất lạc một vật quan trọng.

Là bởi vì hắn không có yêu cô sao? Không có yêu mệnh y của mình, cho nên không cách nào bỏ khuyết phần trống rỗng này, cũng không cách nào thể nghiệm cái gì là cực hạn hạnh phúc.

“Mệnh y. Ách, tôi nhớ anh đã nói, là ý tứ sống nương tựa lẫn nhau, chẳng lẽ người khác không thể trở thành mệnh y của anh sao?” Cả thân thể bị bao phủ ở trong hơi thở tinh khiết phái nam, làm cô càng trở nên nhạy cảm. Phương Y Nhiên chỉ có thể cố gắng tìm được đề tài, phân tán sự chú ý của mình.

“Không thể, chỉ có cô, có thể cùng tôi sống nương tựa lẫn nhau, hoặc là ——” hắn giọng nói dừng lại, hô hấp đã dần dần khôi phục như thường. Đôi môi trơn bóng dời đến bên tai của cô, chậm rãi khạc ra hai chữ: “Tư vong.”

Thân thể của cô cứng đờ, ngay sau đó khô khốc cười một tiếng, “Tại sao phải nói tôi là mệnh y của anh? Tôi căn bản không có chỗ đặc biệt gì?”

“Chỗ đặc biệt sao?” Trong bóng tối, hắn đột nhiên nâng đầu lên, nhìn chăm chăm cô, “Tôi cũng muốn biết, cô còn có chỗ đặc biệt gì.”

“Thật ra thì tôi tuyệt không đặc biệt, thật rất bình thường. Rất bình thường!” Nói cách khác, hắn căn bản tìm nhầm mệnh y rồi!

Trong bóng tối, cô mơ hồ đến chỉ có thể nhìn hình dáng đại khái, nhưng là tầm mắt hắn rơi vào trên mặt cô, lại làm cho cô cảm thấy, giống như hắn có thể trong bóng đêm, đem cô thấy vô cùng rõ ràng.

“Như vậy bình thường như cô, là nên suy nghĩ thật kỹ, như thế nào làm tôi yêu cô.” Hắn đột ngột tuôn ra những lời này, giống như trong bóng tối âm vang, thoáng chốc đem cô nỗ không tìm được Đông Nam Tây Bắc.

“Yêu. Yêu? !” Lần này, cô là cá lăm thật, không phải giả bộ, thậm chí còn thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi của mình.

“Làm tôi yêu cô, sau đó, tôi muốn biết.” Cái loại hạnh phúc đó, là một loại hạnh phúc như thế nào!

Giọng nói rơi xuống, môi của hắn rơi vào trên môi của cô, xúc cảm mềm mại lẫn nhau tương liên, đầu lưỡi của hắn chậm rãi lộ ra trong miệng, liếm láp mềm mại của cô, môi trên, môi dưới, khoe môi, mỗi một tác cũng nhẹ nhàng phớt qua, tựa hồ không muốn may mắn bỏ qua.

Nhiệt độ đang dần dần mà tăng lên, nụ hôn dịu dàng từ từ chuyển thành nóng rực.

Tựa hồ không thỏa mãn với chỉ ở trên môi của nàng bồi hồi, ngón tay của hắn nắm lấy cằm cô, khẽ bóp.

“A!” Cô kim lòng không được lên tiếng kinh hô.

Đầu lưỡi của hắn nhân cơ hội trượt vào trong miệng đỏ của cô, thưởng thức cam lộ của cô. Say mê, mang theo tư vị ngọt ngào của nữ nhân. Quân Tư Khuyết chỉ cảm thấy trong ngực khí nóng càng ngày càng đậm, một loại bản năng, tựa hồ đang không ngừng khát cầu cam lộ trong miệng cô. Miệng của hắn, đầu lưỡi của hắn không ngừng cắn nuốt, dẩy đưa cô, giống như là muốn đem ngọt ngào trong miệng cô toàn bộ chiếm đoạt.

Một luồng nước miếng màu bạc, từ môi hai người từ từ quanh co chảy xuống.

Phuong Y Nhiên bị buộc ngược đầu, mặt sung huyết đỏ bừng, thừa nhận hắn đang trong miệng cô chiếm đoạt.

Hai người, đã sớm phân không rõ người nào ở trong miệng của ai.

Thật chặt cùng mút đôi môi, thân thể dán chặt không có kẽ hở, thân thể ma sát, nhịp tim kích động, hắn như thể nóng rực.

Nóng rực đến giống như có thể đem tất cả đều thiêu đốt!

Ông trời, cô sẽ không thờ nổi!

Phuong Y Nhiên cố gắng mở to mắt, trừng mắt người trước mặt. Chỉ tiếc, không gian quá mức tối, để cho cô như cũ chỉ có thể nhìn rõ mơ hồ hình dáng.

Gặp quỷ, tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn sẽ lần nữa lau súng cướp cò. Có lẽ, cô nên... hỏi Dĩ Hạ, không phải độc dược, mà là thuốc tê mới đúng!

Cảm giác, tựa hồ có điểm quái lạ.

Sáng sớm hôm sau, Phuong Y Nhiên ngồi ở trước quầy tiệm thức ăn nhanh, nâng quai hàm nghiêm túc nghĩ tới. Nụ hôn ngày hôm qua, cô cư nhiên... không cảm thấy ghét!

Mặc dù bị hôn đến thở nổi, mặc dù eo cơ hồ bị hắn cắt đứt, nhưng là cô không xung động nghĩ đánh người.

Thật là kỳ lạ.

Chẳng lẽ nói là cô diễn trò diễn quá nhập vai rồi sao?

Quân Tư Khuyết, kỳ quái nam nhân, rõ ràng không có yêu cô, lại hy vọng có thể yêu cô. Cô thật sự không hiểu người nam nhân kia rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Mà càng thêm nghiệt duyên chính là, cô vẫn cùng hắn có một đứa con!

Nên muốn đem điều bí mật này nói ra sao? Nhưng là sau khi nói ra kết quả sẽ là cái gì, không ai có thể dự đoán được.

Mà cô, nhưng không nghĩ đánh vỡ cuộc sống bình lặng của mình.

Có lẽ, chờ Tiểu Thiên sau khi lớn lên, nàng sẽ nói cho con, ba của nó là chủ Quận thị Quân Tư Khuyết. Chỉ là hiện tại, cô lại không có ý định nói, nàng là mẹ, nhưng cuối cùng lại chỉ là người mẹ ích kỷ a.

“Di, Y Nhiên, nữ nhân này rất giống bạn nha.” Một bên đang xem tờ báo buổi sáng mỗi ngày Dĩ Hạ đột nhiên lên tiếng nói.

“Người nào giống mình?” Phuong Y Nhiên lấy lại tinh thần.

“Ừ, chính bạn nhìn.” Dư Dĩ Hạ nói xong, đem tờ báo buổi sáng đưa cho cô, trên mặt báo giải trí Bát Quái, đột nhiên có hình nữ nhân bị xử lý máy tính che mặt, mà tựa đề còn lại là ——” Tổng giám đốc Quận thị vui vẻ với người mới? Đêm khuya nhà trọ ra vào nữ tử thần bí”.

Phuong Y Nhiên hít một hơi, thiếu chút nữa nghẹn ở trong cổ họng.

Hóa thành tro, cô cũng biết! Trong hình nữ nhân bị che mặt, tuyệt đối... Chính là cô! Là mấy năm này quá an nhàn rồi sao? Cô cư nhiên khinh thường tới nỗi ký giả chụp hình cũng không biết!

Dư Dĩ Hạ vẫn còn lầm bầm: “Y Nhiên, như đã nói qua, nữ nhân này chẳng những mặt bên có điểm giống bên, quần áo mặt, cũng rất giống bộ đồ tối ngày hôm qua bạn mặt...”

Không đợi nàng nói hết lời, nữ nhân kia đã cầm tờ báo lên, chạy như gió lốc ra tiệm thức ăn nhanh, để lại Dư Dĩ Hạ vẫn ở chỗ cũ ngây ngô, “Qua tấm hình tổng giám đốc Quận thị Quân Tư Khuyết trong báo kia, mình thế nào cảm giác có chút nhìn quen mắt đâu rồi, giống như tại nơi nào tựa như...”

Chỉ là không ai đến trả lời nàng cái vấn đề này.

Phuong Y Nhiên nhanh chóng tìm được Quân Tư Khuyết, chẳng qua là bị thư ký Quân Tư Khuyết cản lại, lý do là, giờ phút này Tổng giám đốc đại nhân bọn họ đang đi họp.

Được rồi, cô chờ!

Phuong Y Nhiên vừa đang nghỉ ngơi trong phòng chờ Quân Tư Khuyết, vừa cầm trong tay tờ báo Bát Quái nữa tỉ mỉ nhìn một lần tin tức trên đó.

Ký giả viết ra bài này, không thể bảo là không có dụng tâm riêng, mặc dù không có đem thân phận cùng bối cảnh cô bày xuất, tuy nhiên nó đem Quân Tư Khuyết khắp mọi mặt “tường thuật” rất rõ ràng.

Tỷ như, hần từ nhỏ đến lớn học ở trường nào, địa vị trong gia tộc Quân thị như thế nào, hần từng lui tới bao nhiêu bạn gái, đều nhất nhất kể ra.

Quả thật giống như là một phần báo cáo điều tra cặn kẽ.

Khoa trương nhất chính là, báo cáo viết ra Quân Tư Khuyết trước sau như một, bạn gái đều là thành thực đầy đặn, còn nữ nhân thần bí lần này, hoàn toàn ngược lại, không biết có hay không có ẩn tình.

Phuong Y Nhiên nhìn báo cáo trung tên kia ký giả nêu ví dụ Quân Tư Khuyết trước kia mấy tên bạn gái, trong đó có mấy, còn là S thị có chút danh tiếng điện ảnh và truyền hình minh tinh. Nàng cũng ở trong TV xem qua những minh tinh kia, tự nhiên biết lớn lên là vô cùng hấp dẫn mê người rồi.

Không biết từ đâu tới, cô cảm thấy có chút chua.

“Bị ký giả chụp ảnh rồi hả?” Một cái tay từ phía sau cô cầm lên tờ báo.

Phuong Y Nhiên quay đầu nhìn lại, rõ ràng là Quân Tư Khuyết, “Anh họp xong rồi hả?” Lúc hần đi vào cái này phòng nghỉ ngơi, cô cứ nhiên không biết. Xem ra, cô thật nên hảo hảo tìm thời gian huấn luyện lòng cảnh giác của mình đi.

“Ừ.” Hần tùy ý liếc mấy lần báo cáo nội dung, sau đó lại lần nữa đem tờ báo đặt tại trên bàn, quan sát nét mặt của nàng, “Tựa hồ người bây giờ nhìn qua rất ảo não?”

“Dĩ nhiên, ông trời, ký giả báo giải trí Bát Quái, tôi sợ nhất đám chó săn rồi.” Bát quái người khác, đó là giải trí, nhưng là nếu như đối tượng bát quái là mình, đó là chịu tội. Suy nghĩ một chút, Phuong Y Nhiên hỏi: “Quân Tư Khuyết, anh có thể để cho những ký giả kia, chó đưa tin chuyện chúng ta qua lại sao?” Lấy hần là một người có quyền lực ở thành phố S, yêu cầu không khó lắm nhĩ.

Hần nhượng nhượng mày, tựa hồ có chút kinh ngạc, “Cô không phải muốn cho người khác biết quan hệ giữa chúng ta?” Nếu như đổi thành những nữ nhân khác, đoán chừng sẽ ước gì báo chí tạp san nhiều tin tức chút.

“Tôi chỉ không thích chuyện riêng của mình bị đại chúng giải trí mà thôi.” Nhất là, lo lắng những thứ truyền thông kia sẽ đem thân thể Tiểu Thiên moi ra.

“Nếu như đây là lời yêu cầu của cô, tôi đáp ứng.”

“Thật?”

“Tôi nếu nói được, liền nhất định sẽ làm được.”

“Thật tốt quá!” Mặt của cô, trong nháy mắt tràn ra nụ cười.

Nụ cười sáng rực, giống như mặt trời mọc. Con người dài nhỏ thâm thúy nửa hí lên. Cô không phải lần đầu tiên ở trước mặt hần cười, nhưng là thế nhưng hần lại lần đầu tiên phát hiện, thì ra là cô cười, có thể hấp dẫn ánh mắt của hần.

Tầm mắt, thẳng tắp dừng lại ở trên mặt của cô, không muốn rời đi, giống như nhìn như vậy, chính là một loại thỏa mãn.

“Thế nào?” Phuong Y Nhiên sững sờ vuốt mặt của mình, hoài nghi có phải hay không trên mặt dính bẩn rồi.

“Cô không phải tính toán cảm ơn tôi sao?” Một cái tay của hần đặt lên cái bàn, thân thể cao lớn nghiêng tới trước cúi xuống, lập tức kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Cô có chút không quen hần đột nhiên đến gần, khoảng cách gần như vậy, để cho cô nhớ ngay tới tình cảnh tối hôm qua khi ở nhà hần. Gương mặt xinh đẹp như búp bê, giương lên một tia đỏ ửng “A, cảm ơn anh.” Vội vàng đem tầm mắt từ trên mặt hần dời đi, cô nhìn chằm chằm nút cài tây trang trước ngực hần nói.

“Còn chưa đủ.” Hần cười mang ý trêu đùa.

Vậy hần hi vọng cô thế nào cảm ơn hần? Mời ăn cơm? Phuong Y Nhiên trong mắt lóe nghĩ ngợi.

“Hôn tôi.” Hần nói ra đáp án.

Gi? Dưới chân cô lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã vào trong ngực của hắn.

“Anh. Anh. Anh muốn tôi hôn anh?” Lâm on, tối ngày hôm qua không phải mới vừa hôn qua sao?

“Không muốn sao?” Hắn đưa vào càng gần, chóp mũi nhẹ nhàng chống lại chóp mũi của cô, “Cô không phải nói là yêu thích tôi sao?”

Chẳng lẽ muốn cô trước mặt hắn nói thật ra thì cô căn bản không thích hắn sao? Phương Y Nhiên ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được. Theo kế hoạch cô lúc đầu, thay vì làm cho nam nhân cảm thấy không chinh phục được, càng ngày càng có tính khiêu chiến, không bằng làm cho nam nhân cảm thấy chinh phục phải quá mức dễ dàng mà mất hứng.

Nhưng là,. Vào lúc này. Thật chẳng lẽ muốn “Hiến hôn”?

Cô nháy mắt, nhìn long mi khẽ chớp của hắn. Được rồi, cô phải thừa nhận, hôn hắn, thật ra thì cũng không phải là việc khó gì, hơn nữa hắn còn là ba con nàng.

“VẬY anh nhắm mắt lại.” Nàng nói lên yêu cầu.

“Được.” Quân Tư Khuyết hết sức phối hợp nhắm mắt.

Thời điểm hắn nhắm mắt, càng thêm hiện ra long mi đen dài, sóng mũi cao, môi mỏng, vì có thể làm cho cô hôn được hắn, hắn còn cố ý giảm thấp xuống chiều cao.

Người đàn ông này, bây giờ là có thể để cô “hái” đấy! Trong đầu Phương Y Nhiên, không hiểu nổi lên cái ý nghĩ này, liền chính cô giật nảy mình.

Có lẽ, là bởi vì hắn nhắm mắt, không có nhìn được hai mắt làm người khác nhìn không thấu, ít đi cảm giác yêu mị, mà nhiều mấy phần tình khiết thời.

Đôi tay từ từ đặt lên hai gò má hắn, Phương Y Nhiên nâng mặt Quân Tư Khuyết lên, xúc cảm mềm mại như tơ lụa trong lòng bàn tay nhắc nhở cô, người đàn ông trước mắt, là chân thật.

Tâm, có chút rung động, Phương Y Nhiên mặt đỏ lên, từ từ hướng đến gần môi mỏng.

Hôn hắn, thật ra thì rất đơn giản.

Thông qua khe hở cửa phòng nghỉ, một đôi mắt, đang trong lúc vô tình nhìn thấy màn này, mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Đây là bạn gái mới của anh?” Giống như tờ báo lúc này, nhưng mà xuất hiện trên tay Đào Văn Kha.

“Đào quản lý, tôi lại không biết từ lúc nào, cô bắt đầu quan tâm tới cuộc sống riêng của tôi rồi.” Quân Tư Khuyết nhìn lướt qua tờ báo kia, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Đào Văn Kha cứng nhắc, cô biết, cô thực sự quá mạnh động, nhưng khi cô trong lúc vô tình thấy một màn trong phòng nghỉ, cô chỉ cảm thấy đầu trống rỗng.

Cô biết Quân Tư Khuyết, cho tới bây giờ cũng sẽ không cho nữ nhân đụng mặt của hắn, chớ nói chi là chủ động hôn hắn?

Nữ nhân với hắn mà nói, càng giống như là một loại công cụ để phát tiết, trừ phát tiết nhu cầu sinh lý cần thiết bên ngoài, bất kỳ động tác dư thừa nào, hắn cũng sẽ không đi làm, cho nên, hắn sẽ không đi cùng nữ nhân hôn tiếp, bởi vì kia đối với hắn mà nói, là dư thừa.

Đào Văn Kha vẫn cho là, cô không cách nào đánh vỡ cấm kỵ của hắn, nhưng cũng sẽ không có nữ nhân khác đánh vỡ.

Mà bây giờ, tất cả niềm tin của cô chắc cũng đang trong phút chốc sụp đổ rồi.

“Em cũng không phải muốn soi mói cuộc sống riêng của anh.” Trong miệng cô hơi khô khốc, “Chỉ là em cùng anh chung đụng lâu như vậy, cũng không có đến nhà anh, mà nữ nhân kia, tựa hồ là từ trong căn hộ anh ra ngoài, cho nên có chút ngạc nhiên.” Nhà hắn, giống như là một địa bàn tư nhân, hắn nhiều lần quen bạn gái, nhưng không có một người nào có thể đặt chân.

“Như vậy cô có thể thu hồi lòng tốt của cô, bởi vì tôi cũng không có nghĩa vụ tới giải đáp phần tò mò này của cô.” Quân Tư Khuyết hiển nhiên cũng không có hứng thú cùng Đào Văn Kha tiếp tục tán gẫu cái đề tài này.

“Nữ nhân này, đối với anh rất đặc biệt sao?” Cô vẫn muốn biết đáp án.

Lần này, thế nhưng hắn lại ngoài cô dự liệu gật đầu, “Đúng vậy a, rất đặc biệt.”

“Nhưng là, có lẽ nữ nhân này chỉ là cố ý làm ra một chút sự tình đặc biệt tới hấp dẫn anh, chỉ là vì phải lấy được anh mà thôi.”

Tầm mắt của hắn thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào cô, làm cô không tự chủ được đem lời còn lại, toàn bộ cũng nuốt trở lại trong cổ họng. Không giống với quá khứ không chút để ý, tầm mắt hắn giờ phút này, sắc bén giống như dao nhọn, thậm chí để cho cô có loại cảm giác đau đớn.

Qua hồi lâu, thời điểm cơ hồ Đào Văn Kha cho là mình sẽ vì loại áp lực này hoàn toàn xụi lơ, Quân Tư Khuyết cuối cùng mở miệng ——

“Không phải cô ấy phải lấy được tôi, mà là tôi phải lấy được cô ấy.”

Trả lời như vậy, Đào Văn Kha thà mình chưa từng nghe tới.

.....

Trở lại phòng làm việc của mình, Đào Văn Kha trầm tư một hồi lâu, rốt cuộc móc ra một quyển sách, tìm số điện thoại một người nào trong đó, một số điện thoại mà ít khi đụng đến.

Bấm cái số này, cô nghe được một thanh âm âm nhu mà khàn khàn: “Tìm ai?”

“Phân Hòa Đường.”

“Nói.”

“Mười vạn nguyên, thay tôi điều tra nữ nhân này, dĩ nhiên, nếu là có thể tìm ra người nọ có nhược điểm hoặc là đã làm chuyện gì muốn giấu giếm tôi sẽ tăng giá.

“Ba ngày sau, đem tiền gửi ngân hàng, một tháng sau, anh có thông tin nó sẽ thuộc về anh.”

Trong điện thoại, phát ra “Ừ ừ” cắt đứt một tiếng, mà Đào Văn Kha là thở ra một hơi, cả người có chút vô lực tựa vào kia trên ghế da màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, thợ trang điểm cho cô tốn hai giờ làm xong tạo hình, Phương Y Nhiên kéo cánh tay Quân Tư Khuyết, chỉ cảm thấy trên mặt bắp thịt sắp mím cười đến rút gân. Nhưng không hay ho là, cô còn phải làm ra một bộ dáng rất hưởng thụ, bởi vì vai trò của cô là nữ nhân ham làm giàu.

Đây là một buổi tiệc tư nhân của giới kinh doanh, mời tới đều là nhân vật có chút mặt mũi trong thương trường, dĩ nhiên, cũng có một số minh tinh nổi tiếng trong điện ảnh và truyền hình quen biết rộng những người tên tuổi.

Chính thể mà nói, cái này giống như là một bức ảnh xã hội thượng lưu thu nhỏ, sâm banh, rượu đỏ, mỹ nhân, ánh đèn hoa mỹ, phục trang tinh xảo, còn có những giọng nói bàn bạc xã giao ồn ào không dứt.

Mà xét nhiệm vụ Y Nhiên lúc này, dĩ nhiên là đảm đương bạn gái Quân Tư Khuyết rồi.

Kể từ khi bước vào hội trường, cô liền cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng, nữ có nam có, dĩ nhiên, nữ nhân nhiều hơn, hơn nữa đều là loại ánh mắt giết người. Phương Y Nhiên run lấy bầy, ngửa đầu nhìn nam nhân bên cạnh một chút, lần nữa ở trong lòng xuống định nghĩa —— kẻ gây tai họa! Hơn nữa còn là kẻ gây tai họa cực kì thảm khốc!

Cho nên nói, nam nhân thật đẹp, bình thường cũng đại biểu cho một loại phiên toái.

“Thế nào?” Giống như là chú ý tới ánh mắt của cô, Quân Tư Khuyết khẽ nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ, anh có rất nhiều nữ nhân theo.” Khóe mắt cô ngấm nhìn bốn phía, chính diện mới có hai, bên trái ba, bên phải một! Chỉ là rõ ràng mà đối với cô tỏ vẻ địch ý, cái khu vực nhỏ như thế mà đã có đến sáu người.

“Ha ha.” Hắn cười khẽ một tiếng, “Y Nhiên, cô là đang ghen tỵ sao?”

“Tôi làm sao có thể. . . .” Cô dừng một chút, cuối cùng nghĩ đến tính tình mà nhân vật mình đang diễn trả lời cái vấn đề này, “Được rồi, tôi là đang ghen tỵ, anh bây giờ là bạn trai của tôi.”

Hắn cười đến càng thoải mái, khom lưng ở bên tai của cô hà hơi, “Cô nói phải không sai, tôi bây giờ là bạn trai của cô, cho nên cô ghen tỵ là điều cần thiết.”

Loại động tác mập mờ này, quả thực là thêm dầu vào lửa, Phuong Y Nhiên thoáng chốc cảm thấy những nữ nhân kia địch ý sâu hơn, quả thật muốn đem cô cho nướng cháy.

“Quân tổng, thật hân hạnh, người bạn rộn như vậy cũng bớt thời gian đến tham dự!” Thanh âm thân thiện, cuối cùng phá vỡ phần mập mờ này.

Quân Tư Khuyết ngồi thẳng lên, nhìn về phía người tới, chính là chủ nhân buổi tiệc họp mặt lần này, Lý Đức Điền, “Nếu là Lý tổng mời, như vậy dĩ nhiên là phải tới.”

Một câu nói, nói xong Lý Đức Điền mờ cò trong bụng, “Quân tổng thật đúng là nể mặt Lý mỗ a!” Những lời này, ngược lại là lời thật, dù sao trong giới xã giao ai cũng biết, Quân Tư Khuyết từ trước đến giờ không thích loại xã giao như thế này, trừ những buổi thật cần thiết, sẽ rất ít khi xuất hiện ở các buổi tiệc như thế này. Hôm nay hân hạnh, dĩ nhiên là khiến Lý Đức Điền rất hớn hờ, lên mặt rồi.

“Không biết vị tiểu thư” Ánh mắt Lý Đức Điền, rất tự nhiên nhìn trên người nữ nhân đứng bên cạnh Quân Tư Khuyết, thậm chí hân còn chứng kiến Quân Tư Khuyết tay khoác lên ngang hông đối phương, 2 người, giống như là thân mật.

“Cô ấy là bạn gái của tôi Phuong Y Nhiên, Y Nhiên, vị này là Lý tổng công ty Thịnh Phong.” Quân Tư Khuyết giới thiệu.

Mà Lý Đức Điền tròn to hai mắt, gương mặt không dám tin. Phải biết, Quân Tư Khuyết mặc dù bạn gái rất nhiều, nhưng là hân chân chính chính miệng thừa nhận là bạn gái, lại không có. Vậy có phải hay không đại biểu nữ nhân này rất có thể tương lai trở thành.

Lý Đức Điền vẫn còn mắt hờn, mà những người trong giới thượng lưu, rồi rít cùng Quân Tư Khuyết đã làm động tác kêu lên.

Chiều nay, Phuong Y Nhiên nhìn thấy những thương gia tai to mặt lớn, so với cô hai mươi sáu năm tổng cộng nhìn thấy đều nhiều hơn.

Đợi đến khi cô rút cuộc có thể đi một mình đến khu thức ăn, đã là một canh giờ sau rồi.

Cầm đĩa, Phuong Y Nhiên an ủi dạ dày đang kêu réo. Bữa tiệc theo ý cô, thật sự nhàm chán rất, sớm biết, nên mượn cớ đẩy chuyện như vậy, ở nhà bồi con mình xem 《Khải Dịch Đại Mạo Hiểm》.

“Nhìn dáng vẻ của cô ta, dáng dấp cũng chả có gì đặc biệt, thật không hiểu được dùng thủ đoạn gì, mê hoặc được Quân Tư Khuyết.”

“Đúng vậy, cô xem bộ dáng ăn uống, vừa nhìn chính là người nghèo không tiền của.”

“Đừng tưởng rằng cô bây giờ có thể đứng ở bên cạnh Quân Tư Khuyết, liền đại biểu cái gì. Ai cũng biết, hân đối với cùng một cái nữ nhân hứng thú chưa bao giờ lâu dài. Không chừng mấy ngày nữa, cô liền. Ha ha.”

Thanh âm chế nhạo, kèm theo những tiếng cười nhỏ, ở chung quanh Phuong Y Nhiên vang lên.

Cho nên hân sớm nói rồi, sắc đẹp này, có một chút là được rồi, quá nhiều chính là trồng cây gai phiền! Ngẩng đầu lên, Phuong Y Nhiên nhìn một chút chung quanh, ngô, sáu nữ nhân trước mắt là người có địch ý với cô sâu nặng nhất.

“Các người muốn tìm Tư Khuyết sao?” Cô vừa vội vàng hướng miệng nhét khối gan ngỗng, vừa nói, “Hân đang cùng Lý tổng, Vương tổng, Vạn Tổng nói chuyện phiếm, các người muốn tìm hân có thể qua đó.”

Những nữ nhân kia, vừa thấy tướng ăn của cô, trên mặt cùng lộ ra khinh thường, “Chúng ta dĩ nhiên biết hân đang chỗ nào, chúng ta chỉ là muốn nhắc nhở cô, chớ thật cho là có thể bắt được tổng giám đốc Quân gia, nam nhân như vậy, không phải loại người như cô nữ nhân nghèo hèn có thể nắm giữ.”

“A, cảm ơn.” Nàng làm ra biểu tình thụ giáo, “Trước khi hân quăng tôi đi, tận lực nhiều vót chút chỗ tốt.”

“Cô ——” một bầy nữ nhân tức tối, nữ nhân tục tằng như vậy bên người Quân Tư Khuyết, đối với họ mà nói, quả thật chính là loại vũ nhục.

Không để ý tới những nữ nhân kia quắc mắt, Phuong Y Nhiên tiếp tục chọn thức ăn cô bỏ đầy bụng, mà mấy cái nữ nhân kia, là xúm lại nói nhỏ, giống như là đang nghị luận cái gì.

Cho đến Phuong Y Nhiên đi vào phòng vệ sinh, rốt cuộc biết những nữ nhân kia đang nghị luận cái gì.

Khóa cửa!

Lại là đem cửa phòng vệ sinh từ bên ngoài khóa trái.

Ông trời, là thời đại nào rồi còn đùa giỡn như vậy a, cư nhiên hôm nay còn có người trình diễn.

Phuong Y Nhiên bắt đắc dĩ thở dài, rốt cuộc phát hiện, không cần đem những nữ nhân thông minh kia nghĩ đến quá cao.

Ngón tay sờ sờ trên đầu vì cố định kiểu tóc mà có n cái kẹp nhỏ trên đầu, cô rút ra xuống một cây trong số đó, tùy ý đối mặt ổ khóa kia.

Ngón tay tinh xảo, chỉ rất là tùy ý loay hoay mấy cái, liền nghe được một tiếng răng rắc rất nhỏ. Đổi thành bất kỳ một thợ khóa nào mở ra ổ khóa này, cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Phuong Y Nhiên đang đưa kim băng trong tay, không chút để ý thổi một hơi, “Cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu người khác đối với mình như vậy, mình đâu gì cũng phải đáp lễ, tránh cho cho người ta nói mình không hiểu lễ nghĩa chứ sao.”

Nếu như giờ phút này, để cho người khác thấy Phuong Y Nhiên, tuyệt đối sẽ giật mình, mặc dù còn là khuôn mặt đáng yêu tựa búp bê, nhưng là trên người cô phát tán ra khí chất, lại hoàn toàn bất đồng .

Quả thật tựa như sẽ phải triển khai trò chơi săn mãnh thú!

Thân thể linh hoạt ở bóng tối di động, cố ý tránh đi thiết bị thu hình trên đường. Đi vòng qua sau lưng hai nữ nhân , mu bàn tay hóa lưỡi dao, chỉ một cú đánh, hai nữ nhân thân thể trong nháy mắt xụi lơ xuống.

Phuong Y Nhiên tay chân lạnh lẽo mà đem họ kéo lê tới chỗ tối, nhìn hai nữ nhân xinh đẹp đang hôn mê kia, khoe miệng lộ ra nụ cười thâm trầm không có hảo ý, “Để cho tôi tính toán, chơi tôi tổng cộng là sáu nữ nhân, mới vừa rồi đã giải quyết xong sáu, con rùa, con cua, chó con đi tiểu cùng gà con mổ thóc cũng về qua, còn nên về tiếp cái gì đây?”

Lấy ra một cây bút kí tên to, cô nhìn chằm chằm trước mắt hai khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, cần cần cây viết, đột nhiên linh quang thoáng qua, “Tiểu Thiên gần đây thích xem 《 Khải Dịch Đại Mạo Hiểm 》, không bằng trong bức tranh mặt hai nhân vật phản diện, con vịt lấm mồm cùng đại quái thú tốt lắm!”

Nghĩ đến liền làm, Phuong Y Nhiên quơ múa bút trong tay, nhanh chóng ở trên mặt của đối phương vẽ lên hình phim hoạt hoạ.

Không thể phủ nhận, Phuong Y Nhiên vẽ tranh tài nghệ cũng không tệ lắm, hai động vật phim hoạt hoạ, trong nháy mắt hoạt linh hoạt xuất hiện tại gò má của hai vị danh viện.

Thật hay! Đại Công Cáo Thành!

Cô hài lòng thu hồi viết ký tên, thỉnh thoảng sau lưng phát ra thanh âm——

“Quả nhiên rất thú vị.”

Thanh âm này, rất quen thuộc, mà ngữ điệu, là càng thêm quen thuộc. Phuong Y Nhiên lão đảo một cái, thiếu chút nữa tại chỗ ngã xuống.

Lấy tốc độ thật chậm, cô vô cùng không tình nguyện xoay người nhìn lại, không ngoài ý muốn, bóng dáng cao lớn cứ như vậy tà tà dựa vào ở góc tường chỗ bóng tối, ánh trắng sáng như bạc, vệt sáng gò má của khuôn mặt yêu mỹ, vẽ mặt cười như không cười, hiển nhiên đang xem kịch hay.

“Anh. Ách, tôi đã bao lâu?” Khuôn mặt búp bê cố gắng nặn ra vẻ tươi cười, cô vẫn tồn tại trong lòng một tia hi vọng.

“Cũng không phải quá lâu.” Quân Tư Khuyết dừng một chút, nhìn thấy thời điểm hắn nói ra câu này khuôn mặt cô bừng sáng lên, lại bổ sung một câu: “Từ lúc cô bắt đầu vẽ con cua thì thấy thôi.”

Nụ cười của cô trong nháy mắt cứng ở trên mặt. Choáng nha, cái này còn là chưa đủ lâu sao?

Quân Tư Khuyết chậm rãi đi tới trước mặt Phuong Y Nhiên , không nhìn về mặt đề phòng , chỉ nhìn tay của cô, cẩn thận nhìn.

Bàn tay mềm mại, ngón tay dài nhỏ, ở mấy nơi then khớp có vết chai. Giống như món đồ chơi, hần nhẹ vuốt qua lại khớp xương tay cô, “Tôi hôm nay mới biết, thì ra là tay của cô so với nam nhân bình thường còn có lực hơn.”

Phuong Y Nhiên ở đáy lòng nhanh chóng tính toán cách đối phó, “Nói như vậy, anh từ mới vừa rồi đến bây giờ, một mực xem kịch vui?”

“Ngô, cũng có thể nói như thế.” Quân Tư Khuyết cười khẽ một tiếng, “Cô so với tôi tưởng tượng phải có thú vị nhiều hơn.”

“Tôi phải nói tiếng cảm ơn sao?” Cô bĩu môi, bắt đầu mình kiểm thảo có phải thật vậy hay không an nhàn ngày quá lâu rồi, đưa đến lòng cảnh giác giảm xuống thành lẽ.

Hắn cười một tiếng, ngón cái dao động đến lòng bàn tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve phần mềm mại trong lòng bàn tay cô, “Có lẽ yêu cô, không phải là chuyện khó khăn lắm. Nói cho tôi biết, cô như vậy, mới phải là diện mạo thật sự của cô sao?”

“Nếu như mà tôi nói không đúng vậy, anh có tin hay không?” Chuyện cho tới bây giờ, cố gắng trước kia của cô, coi như là phí công nhọc sức thôi.

Hắn chậm rãi lắc đầu một cái, “Không biết.”

“Cho nên, tôi cũng vậy không cần thiết nói thêm gì nữa.” Cô rút tay về, không có thói quen thân mật kia.

“Tôi rất ngạc nhiên, tại sao cô phải cố ý giấu bản tính của cô?” Cố ý tạo nên hình tượng nhất gan nhún nhường, hiển lộ thảo hảo, để cho hắn sinh ra cảm giác chán ghét.

“Tôi.”

“Đừng nói cô không có, hơn nữa cô cũng không thích tôi đưa những thứ châu báu kia, chung quy lại lúc nhận được, giả trang ra một biểu hiện mừng rỡ.”

Đó là bởi vì cô căn bản không muốn cùng hắn có quan hệ.

Phương Y Nhiên mím môi, không hề trả lời, loại thời điểm này, nói càng nhiều, sẽ chỉ làm cô đem bí mật bại lộ nhiều hơn.

“Xem ra lần trước, thủ hạ của tôi cho tôi tài liệu cũng không hoàn thiện, bí mật của cô, so trong tưởng tượng ta nhiều hơn.” Quân Tư Khuyết nói xong, dắt Phương Y Nhiên, đi ra khỏi chỗ tối tăm, hướng đại sảnh yến hội đi tới, “Tốt lắm, bữa tiệc cũng mau kết thúc, chúng ta cũng nên đi về phía chủ nhân nói lời từ biệt rồi.”

Cô bị động theo sát hắn, “Anh điều tra tôi?”

“Cô cho là, tôi có thể không tra lai lịch một người, mà để mặc cho người nọ ở bên cạnh tôi sao?” Nếu là như vậy, hắn là chủ Quân gia, đã sớm không biết chết mấy trăm lần.

“Vậy anh tra được những thứ gì?” Phương Y Nhiên chỉ cảm thấy tâm run lên một cái. Nếu như hắn tra ra Tiểu Thiên là con của hắn. Không, sẽ không, Tiểu Thiên mặc dù lớn lên giống hắn, nhưng là khí chất lại hoàn toàn bất đồng, nếu như không phải là quá cố ý đi liên tưởng, cũng sẽ không liên tưởng đến, hơn nữa phân ghi tên ba Tiểu Thiên.

“Tôi biết rõ cô xuất thân ở cô nhi viện, sau khi tốt nghiệp đại học, cùng bằng hữu hùn vốn mở tiệm thức ăn nhanh, có một lần hôn nhân ngắn ngủi, cũng chỉ có hai tháng, sau khi li hôn, sinh ra một đứa con.”

Khi Quân Tư Khuyết nói đến chỗ này, Phương Y Nhiên cảm thấy lòng sắp trào ra trong cổ họng rồi.

“Nhưng mà bây giờ xem ra, cô cũng không có giống như tài liệu viết bình thường như vậy, ít nhất, chủ của một tiệm thức ăn nhanh bình thường, sẽ không có bản lĩnh cô cô vậy.” Vừa nói chuyện, hắn đã mang theo cô đi tới trước mặt người tổ chức bữa tiệc Lý Đức Điền, chào hỏi rồi đi.

Tác phong nhanh nhẹn, ưu nhã, tuy nhiên cũng cực độ tinh táo, nam nhân cẩn thận, Phương Y Nhiên âm thầm nghĩ tới. Không trách được hắn tại không hỏi qua một chút gì bối cảnh gia đình cô. . . những vấn đề linh tinh là bởi vì hắn đã sớm đi thăm dò qua.

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, hắn tựa hồ cũng không có quá mức chú ý Tiểu Thiên, hơn nữa, bí mật cô giấu kín, hắn cũng còn chưa có tra được.

Phương Y Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đi theo Quân Tư Khuyết ngồi lên Cadillac.

Tài xế ở trước mặt lái xe, chỗ ngồi trước cùng chỗ ngồi phía sau có một mặt thủy tinh đen đang dần nâng lên, từ ghế sau có thể thấy tình hình phía trước, nhưng là ngồi trước nhưng không cách nào thấy được ở phía sau, thậm chí ngay cả thanh âm cũng không nghe được.

Cái này giống như là không gian riêng tư nhỏ.

Ngay khi Phương Y Nhiên xê dịch thân mình, khi chuẩn bị cùng Quân Tư Khuyết bên cạnh kéo ra khoảng cách thì thân thể đối phương đã chồm tới. Nửa người trên của hắn hơn phân nửa đặt ở trên người của cô, không tính sức nặng, làm cho cô hô hấp bắt đầu gấp rút, “Này, anh muốn làm gì?” Đôi tay cô muốn đẩy ra hắn, nhưng bên trong buồng xe, thật sự hành động bất tiện.

“Tôi nghĩ, có chút ghen tỵ đó.” Hắn cúi đầu, gặm cắn xương quai xanh nổi lên của cô.

“Ghen. Ghen tỵ?” Cô thiếu chút nữa cắn rơi đầu lưỡi của mình, tha Phương Y Nhiên có tài đức gì, lại có thể khiến vị Quân đại thiếu gia này ghen tỵ? !

“Tôi cũng không phải hôm nay mới biết cô có một đứa con, nhưng là bây giờ, tôi xác thực đang ghen tỵ, ghen tỵ nam nhân đã cùng người kết hôn, cho dù các người ly hôn, nhưng là cô cũng đã sinh cho hắn đứa con của hai người.” Trong ngực chút ít ghen tuông, lan tràn, để cho hắn cực độ không thoải mái.

Đêm nay, hắn thấy được cô cười ranh mãnh, thấy được cô thân thể nhẹ nhàng giống như quý mỵ bình thường đem người đánh ngã, lại thấy được cô buống bình cầm viết ký tên, vẽ lần lượt nhân vật phim hoạt họa. Khi đó, tâm hồn thậm chí có một loại cảm giác kỳ diệu, giống như chỉ cần nhìn cô, cái loại trống không từ khi ra đời tới nay liền không cách nào lấp đầy đó, từng chút một bị lấp đầy.

Đây là ma lực mệnh y sao?

Giống như là mệnh trung chủ định giống như nhau, cho dù hắn đã từng kháng cự qua, nhưng lại như cũ để cho hắn từng điểm một bị nàng hấp dẫn.

“Mệnh trung chủ định yêu nhau à.” Hắn làm bằm, ngẩng đầu hải lòng nhìn xương quai xanh của cô bị mình để lại dấu hôn ngân, “Về sau, ở trước mặt tôi, đừng che dấu bản thân mình nữa.” Hắn muốn nhìn thấy tính tình thật của cô nhiều hơn, muốn hiểu ơn

Nhân nhậ mùi thơm nước hoa vòng quanh ở trong xe, chớp mũi của cô, tràn ngập tất cả đều là hơi thở của hắn, “Nếu như mà tôi đáp ứng, vậy anh cũng có thể đáp ứng tôi, không điều tra tôi nữa sao?” Cô không quên còn kè mặc cả.

“A?” Hấn nhưong nhưong mảy, tựa hồ có chút kinh ngạc cô đưa ra yêu cầu như thế.

Nhìn ánh mắt của hấn thật kĩ, cô cuối đầu nghĩ, nói thẳng: “Như anh đoán, tôi có chút bí mật ‘ nhỏ nhỏ ’, ách. Thật rất nhỏ, nhưng là con người của tôi, tương đối chú trọng quyền riêng tư, cho nên Chỉ cần anh không phải cố ý đi điều tra, có một ngày tôi thật sự nguyện ý nói cho anh, tự nhiên sẽ nói ra.”

Quân Tư Khuyết trầm ngâm một lát, cười,môi mỏng gợi lên, nhu hóa cả khuôn mặt hấn, vốn là khí chất yêu mị mà lạnh như băng, theo nụ cười của hấn, chuyển thành mê người mị hoặc. Giống như yêu tinh mê hoặc người, ở trong không gian nhỏ hẹp, thả ra toàn bộ lực hút.

“Tôi chờ cô, cam tâm tình nguyện nói cho tôi biết.” Môi mỏng khẽ mở, hấn hơi thở thơm như hoa lan nói ra những lời này.

Cô kinh ngạc mà nhìn hấn, giống như tâm thần, đều muốn bị hấn hấp dẫn.

STOP!

Phuong Y Nhiên liều mạng thúc giục lý trí của mình. Loại người cô thích, rõ ràng không phải nam nhân so với nữ càng thêm phong hoa tuyết đại, nhưng là mới vừa rồi trong nháy mắt, cô thể nhưng cảm giác mình đang bị hấn hấp dẫn, đó là một loại phái nam rất mãnh liệt tinh khiết hấp dẫn.

Vội vàng đem tầm mắt từ trên mặt hấn dời đi, cô quay đầu nhìn cảnh trí ngoài cửa xe .

Trắng sáng, giắt phía chân trời, sáng như bạc đến khiến lòng người rung động.

“Tối nay ánh trăng rất đẹp, ha ha.” Phuong Y Nhiên hốt hoảng chuyển đề tài.

“Thật là ghét a, ánh trăng sáng quá rồi.” Quân Tư Khuyết nhăn đầu lông mày, mặt có chút chán ghét.

“Anh không thích trăng sáng?” Cô kinh ngạc.

“Đúng, rất ghét, nhất là lúc trăng rằm”

“À? Rất ít nghe được có người ghét trăng sáng.” Đại đa số người, cũng thích biểu đạt ánh trăng rất đẹp.

“Cô muốn biết nguyên nhân sao?” Thân sắc của hấn, lại biến thành bộ dáng tinh táo thường gặp, yêu dị và lại làm cho người ta nắm lấy không ra.

Lòng hiếu kỳ bởi vì lời của hấn, tự nhiên nảy sinh.

“Như vậy tới mai, tới nhà tôi, cô sẽ biết.” Hấn trong túi áo lấy chìa khóa bằng đồng, bỏ vào trong lòng bàn tay cô.

Cô sững sờ nhìn lòng bàn tay, cái chìa khóa nặng trĩu, giống như còn nhiễm chút phần lạnh như băng trên ngón tay hấn.

Quân Tư Khuyết từ Phuong Y Nhiên trên người dời đi, nhắm mắt dưỡng thần, giống như mới vừa rồi giữa hai người thân cận, đều chưa từng tồn tại qua.

Bên trong xe, có thể nghe được, chỉ có tiếng hít thở lẫn nhau .

Thở ra, hít vào, dị thường ăn nhịp.

Trăng, thật rất tròn.

Nhất là đến thời điểm trăng rằm, trăng tròn sáng như bạc, giống như là vòng tròn một dạng, tỏa ánh ở cuối chân trời.

Tối hôm nay, nên đi đến nhà Quân Tư Khuyết sao?

Phuong Y Nhiên do dự không chừng.

“Mẹ, mẹ lại thua rồi!” Phuong Tĩnh Thiên giọng nói non nớt tựa như gạo nếp, tràn đầy vui sướng.

Phuong Y Nhiên lúc này mới phát hiện ra, tiền trò chơi trong tay mình bất giác đã biến thành số không, trong trò chơi Đại Phú Ông, cô lại một lần nữa tuyên bố phá sản.

“Tiểu Thiên thật thông minh, túi tiền mẹ con lại đại xuất huyết rồi.” Vẫn xem cuộc chiến Dư Dĩ Hạ, rất đúng lúc bật ra tiếng cười có chút hả hê.

“Đi, ăm!” Phuong Tĩnh Thiên đưa hai tay ra, tính toán cùng di thân ái cùng thương lượng phần thưởng chiến thắng phải là cái gì.

Dư Dĩ Hạ khom lưng ôm lấy Phuong Tĩnh Thiên, thuận tiện hôn gò má của non mịn của nó, “Tiểu Thiên a, di gần đây phát hiện một tiệm mô hình súng, bên trong có thật nhiều súng, cuối tuần, di dẫn con đi xem một chút có được hay không?”

“Có thật không?” Phương Tĩnh Thiên hưng phấn ngửa lên đầu, “Có phải hay không so chữ viết trên báo còn nhiều hơn?”

“Báo?” Dư Dĩ Hạ sững sốt.

Phương Tĩnh Thiên quơ quơ bắp chân, ý bảo mình muốn xuống. Chân mới vừa tiếp xúc mặt đất, liền như một làn khói chạy vào phòng ngủ, không bao lâu, trên tay đã cầm một quyển tạp chí lại chạy vội ra.

《 Quân sự thế giới 》!

Dư Dĩ Hạ con người thiếu chút nữa trờng ra, liền nhìn đến Phương Tĩnh Thiên đã ở trước mặt cô lật ra tạp chí, từng tờ một hỏi : “Dì, có súng này, súng này chạy không à?”

“Tiểu Thiên, con đang xem Ách, tạp chí?”

Cái đầu nhỏ suy nghĩ chốc lát, rồi sau đó nặng nề nói nhỏ, “Tiểu Thiên rất ưa thích xem!”

” Con xem hiểu?” Đứa trẻ năm tuổi, xem loại tạp chí này, cô vẫn là lần đầu tiên biết.

Phương Tĩnh Thiên lắc đầu, “Rất nhiều chữ Tiểu Thiên cũng không nhận ra, muốn mẹ đọc cho Tiểu Thiên nghe!”

Hoàn hảo. Dư Dĩ Hạ thở ra một hơi, ít nhất chứng minh đứa nhỏ này còn thuộc về phạm vi bình thường, không thuộc về cấp bậc quái vật.

“Chỉ là mẹ chỉ cần đọc một lần, Tiểu Thiên là có thể nhớ!” Phương Tĩnh Thiên rất đắc ý dương dương cảm nhỏ, “Dì, Tiểu Thiên có phải hay không rất thông minh à? Dì có phải có thể thưởng món đồ chơi cho con ?”

Quai hàm đều rơi , Dư Dĩ Hạ nhìn một chút Phương Tĩnh Thiên, nhìn lại một chút Phương Y Nhiên.

Phương Y Nhiên nhún nhún vai, “Được rồi, con mình trí nhớ so với đứa trẻ bình thường khá hơn một chút.”

“Không phải một chút, là tốt thật tốt?” Dư Dĩ Hạ xoa xoa trán. Thiên tài! Ít nhất ở phương diện trí nhớ, Tiểu Thiên tuyệt đối coi như là thiên tài!

“Dì, không phải thưởng cho con sao?” Tiểu Thiên nắm ống quần Dư Dĩ Hạ , con người chuyển động, rất rõ ràng không đạt mục đích, thì sẽ không bỏ qua.

“Tiểu tử, lòng gạt mẹ con không đủ, còn muốn gạt đi à!” Dư Dĩ Hạ cười chỉ nhẹ mi tâm nhỏ nhắn, “Được rồi, chủ nhật dì dẫn con đi tiệm mô hình, cũng mua cho con một mô hình súng.”

Giọng nói vừa phát ra, nhưng không có nghe được tiếng hoan hô của tiểu tử. Dư Dĩ Hạ kỳ quái hướng bên chân nhìn lại, lại chỉ thấy Phương Tĩnh Thiên sắc mặt biến thành trắng bệch, thân thể nho nhỏ, đột nhiên co rúc thành một đoàn.

“Y Nhiên, mau tới đây!” Dư Dĩ Hạ hô, khom lưng ôm lấy Phương Tĩnh Thiên.

Phương Y Nhiên nghe tiếng chạy tới, liền thấy con mình đáng vẻ thống khổ, “Tiểu Thiên thế nào?”

“Không rõ ràng lắm, đột nhiên sắc mặt trắng bệch, bạn xem, có phải hay không là giống như mấy lần trước như vậy?”

“Nhưng là bác sĩ không phải nói có thể là do đứa nhỏ làm sao?”

“Đau —— đau đau!” Phương Tĩnh Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn thành một đoàn, thân thể nho nhỏ, không ngừng run rẩy, “Mẹ, dì dì, Tiểu Thiên đau!”

“Mình lập tức mang Tiểu Thiên đi bệnh viện!” Phương Y Nhiên quyết định thật nhanh.

“Mình lái xe, bạn ôm Tiểu Thiên.” Dư Dĩ Hạ đem Phương Tĩnh Thiên dời đến trong ngực Phương Y Nhiên , cầm chìa khóa xe lên.

Thời gian ngắn ngủi, trên người Phương Tĩnh Thiên đã thấm ra một tầng mồ hôi.

“Tiểu Thiên, không sợ, mẹ ở bên cạnh con.” Phương Y Nhiên ôm thật chặt thân thể nhỏ bé kia, giống như ,có thể đem sức mạnh truyền đến người con mình.

Mà trăng trên trời, vẫn như cũ treo thật cao , sáng ngời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trải qua một phen giày vò trong bệnh viện , lần nữa về đến nhà, đã là trời vừa rạng sáng rồi.

Đem con trai đang ngủ say của mình cẩn thận thả vào trên giường, Phương Y Nhiên chân mày Y Nhiên co rút nhanh, “Dĩ Hạ, bạn nói Tiểu Thiên thật chỉ là trên tâm lý muốn được người lớn chú ý, mới dẫn tới thân thể đau đớn sao?”

“Nếu như không giải thích như vậy, mình thật sự không thể nghĩ ra giải thích nào tốt hơn. Dù sao bệnh viện bên kia, thật sự tra không ra thân thể Tiểu Thiên nơi đó có dị thường.” Dư Dĩ Hạ nói, “Hơn nữa Tiểu Thiên đau cũng không kéo dài, lần này đại khái là đau đớn chừng 10 phút. Lần trước, nó nói đau, cũng chỉ có mấy phút mà thôi. Có lẽ bạn bình thường thêm nhiều thời gian cho con, tình huống của nó sẽ có chuyển biến tốt.”

“Mình vẫn là không yên lòng, mình cảm thấy Tiểu Thiên đau, sẽ không đơn giản như vậy.” Trong lòng của cô, có mơ hồ bất an.

“Vậy nếu không mình nghĩ xem gặp bác sĩ nổi tiếng, cho Tiểu Thiên ra ngoài nước làm kiểm tra thân thể cận kề một lần.”

“Ừ.” Phương Y Nhiên cũng chỉ có thể nghĩ như vậy , trừ kiểm tra thân thể cẩn thận hơn, những thứ khác cũng không làm được cái gì. Dù sao, bệnh của con, hiện tại nguyên nhân đều không rõ.

“Tốt lắm, bạn cũng mau ngủ đi, cũng đã rất muộn rồi.” Dư Dĩ Hạ vỗ vai bạn tốt nói, “Mình cũng vậy phải đi về nghỉ ngơi.”

Đã đã trễ thế này sao? Phương Y Nhiên cúi đầu nhìn qua nhìn đồng hồ đeo tay, bắt đầu đem những thứ như điện thoại di động, chìa khóa trong ví da lấy ra, đặt ở trên tủ đầu giường.

Bỗng dưng, một cái chìa khóa màu đồng được lấy ra trong ví.

Đây là. cái chìa khóa nhà trọ Quân Tư Khuyết! Trong đầu cô, bắt gặp vang lên lời nói của hắn——

[như vậy tới mai, tới nhà trọ tôi, rồi cô sẽ biết.]

Bây giờ đã qua mười hai giờ, cũng là qua “ngày mai”, hắn sẽ ở trong căn hộ đợi cô sao? Hoặc là cũng sớm đã buồn ngủ? Phương Y Nhiên từ trong bao lấy ra điện thoại di động, bắt đầu gọi Quân Tư Khuyết.

Không người nào trả lời!

Không người nào trả lời!

Không người nào trả lời!

Dự cảm xấu ở trong lòng từ từ nảy sinh , mí mắt run rẩy. Cô nhớ lại hắn nói lời này thì biểu tình, thần thái, tinh táo lại xa cách, tựa như quanh thân bao quanh một không gian khác thường , ngăn cách người không thể bước vào.

Nhưng hắn lại tựa hồ ở cho phép cô—— bước vào!

Nhưng cô không có đi đến nơi hẹn, như vậy hắn hội.

“Dĩ Hạ!” Cô ngừng đầu, đột nhiên gọi lại chạy tới cửa trước nơi bạn tốt mang giày, “Mình có chút chuyện muốn đi ra ngoài, bạn tối nay lưu lại giúp mình chăm sóc cho Tiểu Thiên.”

“Ài?”

“Mình sẽ sớm chạy về .” Cô nói xong, đi trở về đến bên giường, hôn cái trán đứa con ngủ say. Cảm giác, một số chuyện mà cô muốn biết, đang xảy ra. Mà cô muốn biết, hắn muốn nói với cô, đến tận cùng là cái gì?

.

Một đường chạy tới khu cao ốc nhà Quân Tư Khuyết, Phương Y Nhiên quen thuộc đi tới. Thử dò xét tính nhả chuông cửa, nhưng không có lấy được bất kỳ đáp lại.

Phương Y Nhiên nhếch môi, trầm mặc chốc lát, từ trong túi lấy ra cái chìa khóa, cắm vào ổ khóa.

Tạch. . .!

Cửa phát ra âm thanh nhỏ chứng tỏ mở được rồi.

Phương Y Nhiên đẩy cửa ra, đi vào bên trong phòng.

Khoảng không gian đen kịt, cửa sổ cũng che kín mít, không có một tia ánh sáng xuyên qua .

Nhờ ánh sáng ngoài cửa trên hành lang , Phuong Y Nhiên mở đèn cửa trước, sau đó khép lại cửa.

Bên trong ngôi nhà này, từ đầu tới đuôi, Quân Tư Khuyết cũng không có bật đèn, cho nên Phuong Y Nhiên bây giờ có thể nói là lần đầu tiên chân chính quan sát gian phòng này.

Cách bày trí rộng rãi mà trống trải , nhưng là gia cụ lại thật là ít ỏi. Trừ một chút gia cụ cần thiết cuộc sống bên ngoài, căn bản cũng không có dư thừa bất kỳ vật gì. Mà rèm cửa sổ nhà trọ , lại dày hơn so với rèm cửa bình thường. Ngay cả có thể bảo hoàn toàn là không có ánh sáng nào chui lọt.

Chỉ là cô hiện tại không có ý định tới nghiên cứu nhà hắc, mở tất cả đèn phòng khách, Phuong Y Nhiên bắt đầu tìm kiếm Quân Tư Khuyết từng căn phòng một.

Không thể không nói, mấy căn phòng trong nhà quá lớn rồi.

“Quân Tư Khuyết, anh có nhà không? Tôi tới rồi!” Cô kêu lên, căn nhà yên tĩnh, nếu có chỉ là thanh âm của cô thôi.

Chẳng nói hắc không có ở đây? Phuong Y Nhiên trong mắt lóe lên nghi ngờ, chạy hướng mấy căn phòng cuối cùng.

Khi cô tay đặt lên chốt mở cửa, rút cuộc qua vách tường ngăn cách sau cánh cửa đó, nghe được chút tiếng gào thét.

Rất quen thuộc!

Quen thuộc đến giống như là cô năm đó ở Kim Bích Huy hoàng bên trong phòng VIP nghe được tiếng gào thét!

Không do dự , cô chọt đẩy ra cánh cửa kia.

Tiếng hô lập tức như sấm rền bao trùm cả màng nhĩ cô. Gian phòng kia có thiết bị cách âm !Cô lập tức hiểu, tại sao khi đi đến trước cửa căn phòng này, cư nhiên không có nghe được một chút âm thanh nào.

Ánh đèn, từ bên ngoài rọi vào bên trong căn phòng.

“Mệnh y. Mạng y của ta đâu? Mệnh y, chưa có tới, mệnh y thuộc về ta, nhưng không có đến, ha ha ha ha.”

Khàn khàn tiếng hô, hòa lẫn tiếng cười khổ sở kia, làm cho cả gian phòng, đều tựa hồ tràn ngập một loại thống khổ.

Đó là một loại thâm thống khổ không kết thúc, bi thương, tuyệt vọng, giống như sinh tồn cũng trở nên không hề chờ mong.

Phuong Y Nhiên ngơ ngác nhìn bóng dáng co rúc ở trên giường, trước mắt, đã hiện lên hình ảnh sáu năm trước .

Cô tựa hồ thấy được sáu năm trước chính là cái đêm kia, hắc cũng là như thế thống khổ, thống khổ đến thậm chí thần trí không rõ.

“Quân Tư Khuyết, anh làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Cô chạy vội tới bên giường, ngón tay mới vừa đụng thân thể hắc, kia bóng dáng co rúc như cùng bị điện giật bắn xuống.

Cô lúc này mới thấy rõ, trên tay của hắc gân xanh đã nổi lên hết, đầu ngón tay có vết máu loang lổ, mà nơi ngực của hắc có từng đạo vết máu, hiển nhiên là bị ngón tay hắc cào.

“Người nào.” Con mắt sắc, thậm chí biến thành một loại màu đỏ quỷ dị.

Tán loạn phát, mặt yếu đi, trong bóng tối mắt màu máu đỏ, quả thật giống như là —— ma quỷ!

Phuong Y Nhiên cả người chấn động, đây là nam nhân mà cô đã biết kia sao? Cái nam nhân ưu nhã, tinh táo, cao ngạo đó sao? Tay của cô dừng lại ở giữa không trung, thậm chí quên nên nói cái gì.

Hắc thở hổn hển, mắt đỏ bùng nhìn chăm chăm cô, giống như mãnh thú.

Ngay sau đó, hắc đột nhiên bỏ nhào về phía cô, đem cả người cô đặt ở phía dưới!

“A!” Cô chỉ kịp phát ra một tiếng kêu, hai cổ tay trắng, đã bị bàn tay to của hắc kẹp lại, mà một cái tay khác của hắc, là đã chạm vào trên mặt của cô.

Ngón tay lạnh như băng, ở trên mặt của cô dao động , vết máu trên đầu ngón tay , từng điểm một dính ở trên gò má cô.

Hô hấp của hắc khàn khàn, trong mắt hắc đã sớm không có trấn tĩnh, có, tự hồ chỉ là một loại bản năng!

“Mệnh y. Mệnh y.” Ngón tay của hắc đang run rẩy , sau đó, hắc cúi đầu, lộ ra đầu lưỡi, liếm láp mặt của cô, đối lập với ngón tay lạnh như băng, đầu lưỡi của hắc mang theo hơi ấm nhẹ nhàng.

“Anh biết tôi là ai sao?” Cô cố gắng trấn định tâm tình, hỏi. Đây chính là chuẩn bị của Quân Tư Khuyết để cho cô biết chuyện gì sao? Để cho cô biết, hẳn sẽ biến thành loại bộ dáng thần chí không rõ này ?

“Người là mệnh y của ta.” Cổ họng của hắn ách gay gắt, Phương Y Nhiên thậm chí không cách nào tưởng tượng, trước khi cô đến, hẳn từng kêu bao lâu, “Là Y Nhiên.” Hắn lăm lăm nhớ tới tên của cô, đôi tay chặt chẽ đem cô ôm trong ngực, giống như là ôm trân bảo, chết cũng không buông tay.

Y Nhiên. Y Nhiên. Đau đến muốn nứt trong thân thể, lại bản năng nhớ cái tên Y Nhiên này. Cái thân hình nhỏ bé đó, giống như chi cần đụng phải, thì có thể làm cho đau đớn của hắn từ từ giảm bớt, từ từ thối lui.

Nhưng là, trừ lần đó ra, tựa hồ còn chưa đủ, hẳn nghĩ muốn, tựa hồ còn không chỉ là những thứ này, không chỉ có chỉ là phần này đau đớn biến mất, so với cái này, thân thể của hắn ở nói cho hắn biết, hẳn càng muốn đạt được chính là một loại khác đồ.

Hắn đang trên mặt của cô rơi vài một chuỗi hôn nhỏ vun, thân thể hắn cùng cô dán sát chặt chẽ, thậm chí dục vọng của hắn, liền chống đỡ ở mềm mại của cô.

Nóng rực như thế, nóng rực làm cho cô kinh hãi.

Khi Phương Y Nhiên chuẩn bị dùng lực tránh thoát thì đột nhiên Quân Tư Khuyết buông lỏng kiềm chế cô ra, đôi tay nâng lên mặt của cô, ma sát khuôn mặt của mình.

“Cô có biết hay không, tôi rất đau.” Giọng điệu của hắn, giống như là một đứa trẻ muốn cáo trạng.

“Đau?”

“Đúng vậy a, đau cực kì.” Trong đôi mắt hắn màu đỏ từ từ rút đi, trấn tĩnh lại trở về trong mắt, “Tôi cho là cô sẽ không tới.”

“Tôi tới rồi, ách, mặc dù. hơi trễ.”

“Đúng vậy a, cô đã đến rồi.” Hắn nhìn cô, “Vô luận như thế nào, cô đã đến rồi, bây giờ đang ở bên cạnh tôi.”

“Con mắt của anh!” Cô kinh ngạc, phát hiện hắn con mắt sắc đã khôi phục thành màu đen, “Anh khôi phục bình thường rồi hả ?” Mặc dù hắn hiện tại vẫn có chút thờ hờn hển, nhưng là so với mới vừa rồi cô mới biết vào căn phòng, tốt hơn quá nhiều.

“Bình thường?” Hắn thờ dốc, hầu kết ở hoạt động, “Có lẽ là vậy, không bao lâu trước, tôi còn tưởng rằng mình sẽ sống đau chết ở nơi này ban đêm”

Tay của cô chống đỡ ở trước ngực của hắn, đầu ngón tay đụng chạm tới những vết máu kia, “Anh mới vừa rồi đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Cô muốn biết?” Hắn rũ xuống mi mắt, đem tay cô dùng sức đặt tại trước ngực của mình.

Cách da, máu, xương cốt. Cô rõ ràng có thể cảm nhận được trái tim của hắn nhảy lên, “. Muốn.” Cô do dự một chút, rồi thuận theo tâm ý trả lời: “Tôi muốn biết, anh gọi tôi là mệnh y, cùng bộ dáng mới vừa này của anh, rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Mệnh y, sống dựa vào nhau.” Hắn chậm rãi nói, “Đối với Quân gia mà nói, mệnh y là không thể không có, bởi vì không có mệnh y, sẽ thống khổ cả đời. Đó là chân chính đau thấu xương tủy. Trong gia tộc, mỗi một thời đại, chắc chắn sẽ có một người, thừa kế loại số mạng này. Người kia cả đời, giống như chỉ là vì tìm kiếm mệnh y mà sống mà sống. Nếu như có thể tìm được mệnh y thuộc về hắn, như vậy hẳn có lẽ mà có thể vui vẻ cả đời, nhưng là nếu như không tìm được, như vậy đối với hắn mà nói, cả đời này chính là địa ngục, vĩnh viễn đau, vĩnh viễn không cách nào chân chính thỏa mãn. Càng thời điểm trắng rằm, loại đau này, sẽ càng phát rõ ràng, cho dù người kiên cường nữa, cũng sẽ đau đến không muốn sống, mà chỉ có mệnh y, mới có thể hóa giải loại thống khổ này.”

“Trắng rằm?” Cô ngẩn ra, cho nên hắn mới ghét trắng sáng sao?

“Đối với Quân gia mà nói, trắng tròn là độc dược, mệnh y, lại là thuốc giải. Mà cô, chính là mệnh y của ta. Chỉ cần đụng chạm cô, mệnh y của anh sao?”

“Chỉ có cô là mệnh y của tôi, trong hàng tỉ người, chỉ có cô. Giống như duyên định, trong thang máy, tôi mơ hồ phát tác đau đớn, cô có thể ngăn cản, tôi biết ngay, cô là mệnh y của tôi rồi.”

Phương Y Nhiên trầm mặc, rốt cuộc hiểu rõ tại sao khi đó Quân Tư Khuyết trong mắt có chán ghét, lại như cũ muốn đem số mạng hai người quán lấy.

“Tôi là mệnh y của anh?”

“Đúng vậy.” Đầu của hắn chôn ở vai của cô, hơi thở ngửi trên mái tóc cô, “Cô là người duy nhất có thể để tôi không hề đau đớn nữa, từ lúc sinh ra, không ngừng tìm kiếm, tìm kiếm mệnh y thuộc về tôi.” Quá lâu, phần trống rỗng kia, phần đau đớn, phần tịch mịch không người nào hiểu được.

“Tôi. Chưa bao giờ biết những thứ này.” Cô lúng ta lúng túng mà nói, cái đêm sáu năm trước, nên đúng là thời điểm hắn phát tác đau đớn đi, giống như tối nay vậy. Không trách được, đến những ngày gần trắng rằm này, hắn luôn là sẽ không hiểu ôm cô, đó là bởi vì hắn đau, chỉ có cô có thể tiêu trừ.

“Là đồng tình tôi sao?” Hai tay của hắn, đỡ hông cô.

Đồng tình? Có lẽ là vậy, hay hoặc là, có chút nhiều thứ hơn. Các bậc thiên kiều chi tử như hắn, cũng đang thừa nhận như vậy người thường cũng không thể không thừa nhận đau. Nếu như cô sớm biết mệnh y chính là hàm nghĩa này, nếu như sáu năm trước chính là buổi sáng kia, cô không có nói lời nào rời đi, như vậy hắn là không phải có thể ít chịu đựng sáu năm đau đớn?

“Đồng tình, cũng không xong.” Quân Tư Khuyết ni non nói, thân thể phái nam, đặt ở trên người nữ nhân mềm mại, “Cô đã đến rồi, đây là không phải đại biểu cô cuối cùng không có bỏ lại tôi? Có phải hay không đại biểu, cô cuối cùng quyết định cùng ta sống chung?”

Thân thể phù hợp như vậy, giống như cô trời sinh, là vì hắn mà thành.

Muốn cô! Muốn có được cô!

Cổ khát vọng này, vào giờ khắc này, lại là mãnh liệt như vậy. Mà hắn, thậm chí không muốn đi ngăn chặn phần khát vọng đó.

Từ trước đây thật lâu, là hắn biết, mình giống như bị mất một ít đồ vật, mà thứ đó, chỉ có khi trên người mệnh y hắn mới tìm được.

“Tôi —— muốn cô.” Mắt của hắn, hướng về phía hai tròng mắt của cô, về mặt hai người, cũng khắc trong con mắt màu đen đỏ. Sau đó, hắn lấy tốc độ thật chậm dán sát môi chiếm hữu môi cô, “Nếu như cô cảm thấy ghét, như vậy liền đem tôi đẩy ra đi.”

Ngón tay của hắn, đẩy ra áo cô, môi của hắn chiếm đoạt hương thơm ngọt ngào trong miệng cô, lạnh như băng cùng ấm áp của hắn, xuyên thấu qua phần chặt chẽ tiếp xúc kia, truyền tới trên người của cô.

Nhưng là cô lại không có gãy gục, đồng tình? Thương tiếc? Không thôi? Có lẽ là cái bộ dáng thống khổ, kia có lẽ là cái kia thanh âm khàn khàn, có lẽ là hắn giờ phút này phát tán ra ngoài cái loại yếu ớt đó, làm cho cô không đành lòng đẩy hắn ra.

Cả đêm trầm luân, tiếng nam nhân thờ dốc nữ nhân rên rỉ, dung hợp lại với nhau, trong rung động thân thể, nghênh đón cực hạn vui vẻ kia.

Giống như nằm mộng đẹp, trong mộng, hắn lấy được mệnh y thuộc về hắn, phần xúc cảm ấm áp kia, xua tan tất cả đau đớn của hắn.

Ấm áp. Thật thật ấm áp, là nhiệt độ của ai đây? Như thế đến gần hắn, tựa như xa lạ rồi lại vô cùng quen thuộc.

Giống như —— hắn đã từng đã từng đã có phần ấm áp này, rốt cuộc là từ lúc nào, vừa ở nơi nào?

Mở mắt ra, trên giường to như vậy, chỉ còn lại có một mình hắn.

Quân Tư Khuyết ngồi thẳng lên, ngón tay nhẹ nhàng mon trón đệm chăn bên cạnh. Tối hôm qua, giống như là muốn cô không đủ, hắn không ngừng đòi với cô đòi lấy. Lần đầu tiên, hắn không chỉ có chỉ là phát tiết dục vọng sinh lý, mà là đang tìm kiếm tâm linh hòa hợp.

Như thế tự nhiên, như thế khắc vào.

Nhưng là, sáng ngày đó, thế nhưng hắn lại như cũ chỉ còn lại có một mình. Tối hôm qua tất cả, chỉ giống như giống như là một giấc mộng.

Rũ xuống mi mắt, ngón tay của hắn từ từ buộc chặt, nắm luôn cả phần chăn bên cạnh.

Thật ra thì, cũng không có cái gì bất đồng, không phải sao?

Nhưng là ngực cảm giác trống trải là cái gì đây?

Hắn hi vọng, đến tốt cùng vậy là cái gì đây?

Buông tay ra, Quân Tư Khuyết khoác thêm áo ngủ, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Gió thổi nhẹ, vòng quanh trong hành lang, làm cho người ta tinh thần bất giác có mấy phần phấn chấn.

Gió? !

Hắn đột nhiên ngưng lại bước chân, rốt cuộc chú ý tới, nơi này có chút không giống.

Rèm cửa sổ dày nặng bị buộc ở hai bên cửa sổ, gió sáng sớm, xuyên thấu qua cửa sổ rộng mở thổi vào.

Là ai. Làm? !

Đáp án, miêu tả sinh động.

Hắn từng bước một đi về phía trước, cho đến khi đi tới cửa phòng bếp.

Một bóng hình xinh đẹp đang bận rộn động tác nhanh nhẹn, thanh âm thanh lẹ không ngừng làm bầm lấu bầu.

“Ông trời, tù lạnh lớn như vậy, cũng quá vô ích đi? Chẳng lẽ Quân Tư Khuyết kia không biết, đây cũng là loại lãng phí sao?”

“Rau dưa đâu? Trái cây đâu? Thậm chí mì ăn liền cũng không có.”

“Được rồi, ít nhất còn tìm ra trứng gà, làm bữa sáng cũng không thành vấn đề.”

Trên bếp lò, cháo trắng nấu lửa nhỏ, đã bay ra mùi gạo thơm. Phương Y Nhiên mở nắp nồi ra, cầm muống nhỏ nhẹ nhàng khuấy cháo trắng trong nồi.

“Ngô, một lát nữa là ăn được rồi.”

Một cảm giác bị nhìn chăm chăm, cô đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy Quân Tư Khuyết đang đứng ở cửa phòng bếp kinh ngạc mà nhìn cô.

“Anh đã dậy rồi?” Dù là mặt cô da đủ dày, nhớ lại tối tình cảnh hôm qua, cũng không nhìn được mặt ửng hồng. Suốt cả một buổi tối, cô đều quên bọn họ làm mấy lần, đáng thương cô bị hắn ăn sạch sành sanh, cuối cùng thậm chí ngất đi. Nếu để cho Di Hạ kia biết, nhất định sẽ bị cô ấy cười nhạo, “Tôi thấy anh còn chưa dậy, cho nên muốn trước làm chút bữa ăn sáng.”

Hai cánh tay của hắn, luôn qua dưới nách của cô, bế cô vào lòng.

Ở trên người của cô, hắn có thể nghe thấy được một loại mùi thơm nhàn nhạt, không giống với mùi nước hoa. Tâm trống trải, chứng kiến bóng dáng cô phút chốc kia, không thể tưởng tượng nổi bị lấp đầy rồi.

Thỏa mãn giống như là có thứ gì tràn ngập.

Hắn hy vọng, thì ra là chỉ là đơn giản như vậy là được rồi.

Hắn tìm kiếm, thì ra là từ đầu đến cuối, cũng chỉ là cô!

“Này, anh làm sao vậy?” Phương Y Nhiên nghi ngờ thân thể gãy dựa một chút, lại đổi lấy Quân Tư Khuyết dùng sức ôm hơn.

“Y Nhiên, em là mệnh y của tôi.” Hắn nói nho nhỏ.

“Tôi biết rồi a. A, nhanh lên một chút buông tay, cháo muốn khét rồi.” Cô cố gắng vươn tay, muốn đóng tắt bếp.

“Tôi nghĩ, tôi thật yêu em rồi.” Yêu cô, không phải là bởi vì cô giảm bớt đau đớn của hắn, mà bởi vì là cô lấp đầy khoảng trống trong tim hắn.

Về sau, nếu là cùng cô một chỗ, như vậy hắn nhất định sẽ không tịch mịch.

Muống nhỏ trong tay Phương Y Nhiên rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mà cô lại chỉ là sững sờ nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt, thậm chí quên nồi cháo sắp khét kia.

Hắn yêu cô?

Hắn xác định hắn nói là Trung văn sao?

Giờ nghỉ trưa trong phòng tổng giám đốc, cuộc đối thoại kì quái đang xảy ra.

“Anh thật yêu tôi?”

“Đúng.”

“Nhưng là tôi đáng đáp cũng không hấp dẫn thành thực.”

“Không sao cả.”

“Tôi đã có kết hôn một lần.”

“Không sao cả.”

“Tôi còn có một đứa con.”

“Không sao cả.”

“Tôi.”

“Tôi yêu em, làm cho em khó tiếp thu như vậy sao?” Quân Tư Khuyết cắt đứt lời nói Phương Y Nhiên, nói thẳng.

Cô suy nghĩ một chút, rồi cuộc quyết định mở miệng: “Anh là bởi vì tôi là mệnh y của anh, mới yêu tôi sao?” Hàm răng không hiểu bắt đầu ê ẩm

“Theo những đời Quân gia trước nói lại, xác thực, đều không ngoại lệ, cuối cùng, người của Quân gia, cũng sẽ yêu mệnh y của bọn hắn. Giống như là mệnh trung chủ định, người Quân gia, nhất định cùng mệnh y của họ bên nhau cả đời.” Quân Tư Khuyết không có giấu diếm mà nói.

Hàm răng càng chua, ngay cả trong miệng, đều có cảm giác chát chát, “Nếu như mà tôi không phải mệnh y của anh, anh sẽ chú ý đến tôi sao?”

“Không biết.”

Được rồi, cô hiện tại không chỉ là chát, mà còn ăn hoàng liên đắng.

“Nhưng là, cho dù biết mệnh y em là mệnh y của tôi, cũng không đại biểu tôi sẽ yêu em. Đồng dạng, yêu em, cũng không phải là bởi vì em là mệnh y.” Chỉ vì, cô cho hắn cảm giác không còn cái loại hư không đến vô biên vô hạn đó.

Cảm giác đau khổ chua xót, nhất thời biến mất.

“Chẳng qua tôi hiện tại, ngược lại hi vọng mấy cái truyền thuyết Quân gia kia, đều là thật.” Ngón tay của hắn, nhẹ nhàng gõ ở trên mặt bàn, phát ra tiếng nhỏ đều, “Nếu như nói, tôi nhất định yêu em, như vậy em có thể cũng nhất định yêu tôi không?”

Sá? Cô yêu hắn?

Được rồi, cô không ghét hắn, lên giường làm những chuyện yêu đương kia cũng không bài xích, thậm chí, cô thích cảm giác hắn hôn, để cho cô cảm thấy hắn đối với cô khát vọng cùng trân trọng.

Phương Y Nhiên nháy mắt mấy cái, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

“Tôi luôn luôn không tin tưởng truyền thuyết này..., nếu như mà tôi yêu một người, vậy hắn là do tôi thật sự yêu mà thôi!” Hiếm khi, cô dùng giọng điệu rất nghiêm túc trả lời hắn.

“Nhưng là, tôi nghĩ muốn được em yêu, rất muốn, rất muốn.” Ánh mắt của hắn, cánh môi hắn nói chuyện, từng động tác, tựa hồ cũng tản ra hấp dẫn.

Trần định! Trần định! Đây là mỹ nam kế a! Phương Y Nhiên ở trong lòng liều mạng tự nhủ!

“Vậy nếu như cuối cùng, tôi phát hiện mình không có yêu anh thì sao?” Cô bật thốt lên.

“Như vậy tôi sẽ chết.” Hắn bình tĩnh nói, giống như bọn họ đàm luận, nội dung chỉ là bữa ăn tối hôm nay.

Cô ngẩn ra, bình tĩnh của hắn, để cho lòng cô như bị chùy đập một cái.

“Y Nhiên, em sẽ để tôi chết sao?” Tóc đen rủ xuống ở hai bên gương mặt, mí mắt che lại thần sắc trong mắt, môi mỏng mang theo nụ cười nhạt, hắn dùng giọng nói êm ái, giống như thiên sứ hỏi.

Không! Cô dĩ nhiên sẽ không! Đáp án này, cô cơ hồ bật thốt lên.

Cô —— không muốn, không muốn, không muốn người đàn ông này chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Chỉ cần Quân Tư Khuyết muốn, hắn có thể trở thành một người yêu hoàn mỹ nhất.

Hắn có thể so với ai khác cũng dịu dàng, so với ai khác cũng sắc sảo, so với ai khác cũng đáng giá dựa vào.

Chung đụng càng lâu, Phương Y Nhiên lại càng mê hoặc, cô thích hắn hôn, thường thức hắn thông dong tình táo.

Bản thân hắn chính là nam nhân một cực kỳ xuất sắc, mà khi nam nhân xuất sắc này, nguyện ý đem hắn, không có chút nào cất giữ hiện ra ở trước mặt một nữ nhân của thi sự rằng không có bao nhiêu người có thể không tâm động đi.

Càng quen lâu, hắn còn thường đáng xấu hổ lợi dụng cái chiêu bài khuôn mặt kia, bày ra các loại câu dẫn hấp dẫn, ngay cả người tâm chí kiên định như

Phuong Y Nhiên, mười lần bên trong, cũng bảo đảm có sáu bảy thứ yếu đánh toi bời, ngoan ngoan bị hấn loay hoay.

Hơn nữa quan trọng nhất là, từ đầu tới đuôi, cô chân chính nguyên ý tới lên giường, chỉ có hấn! Dĩ nhiên, kỹ xảo ân ái của hấn. Ách, cũng là tương đối không tệ.

Đây là không phải cũng có thể từ phương diện nào đó nói rõ chút sự thật đi?

Tiệm thức ăn nhanh chủ nhật, buổi chiều khoảng thời gian hai ba giờ này, từ trước đến giờ là không có cái gì buồn bán.

Phuong Y Nhiên cùng mấy nhân viên đang nhàm chán hắc nửa đánh rắm, về phần một người khác là bà chủ Dư Dĩ Hạ, sáng sớm liền mang theo Tiểu Thiên đi cái tiệm mô hình khiến nước miếng Tiểu Thiên chảy nửa ngày rồi.

Phuong Y Nhiên có thể đoán được, đợi đến Dĩ Hạ lúc gần tối mang Tiểu Thiên trở về, một ít giấy biên lai, lại biết làm cho hà bao của cô bị đại hồng thủy quét sạch.

“Đến đây, nếu không còn chuyện gì, mọi người chơi giải câu đố đi!” Phuong Y Nhiên rút ra một quyển tạp chí, lật tới tờ cuối cùng, chỉ vào phía trên hàng trăm câu đố, kêu gọi các nhân viên tới đây.

“Không phải chứ, Phuong tỷ, lại muốn giải câu đố?” Hiển nhiên, chuyện như vậy Phuong Y Nhiên đã không phải là lần đầu tiên kêu mọi người hỗ trợ.

” Phần thưởng giải đố kì này là ngựa vằn, Tiểu Thiên đã nghiêm khắc nói rõ ta phải đem con ngựa về tay.”

“Lần trước là con cạp, tốt nhất lần là chuột túi, Tiểu Thiên có phải hay không định đem bộ đồ chơi thế giới động vật cũng thu thập đủ à?” Ở chỗ này mọi người, đối với cái đùa bẻ đáng yêu đó, đều là quen thuộc.

“Hiển nhiên.” Phuong Y Nhiên nói.

Thoáng chốc, bên trong tiệm thức ăn nhanh một mảnh kêu rên.

Mọi người tìm cái bàn tròn, bắt đầu một đề một đề mà nghĩ đáp án. Đột nhiên, một nữ nhân viên trẻ tựa như phát hiện ra đại lục mới mà kêu lên: “Oa, các người mau đến nhìn, người đàn ông trên đường này rất đẹp trai!”

Lại có mấy người đi theo ngẩng đầu lên đem tầm mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, “Nam nhân này có chút nhìn quen mắt a, có phải mình tình không?”

“Ông trời, hấn là diễn viên hay ca sĩ? Ta quyết định bắt đầu từ bây giờ làm người ái mộ hấn rồi!”

Cho đến một đồng mọi người ghé đầu nhìn ngoài cửa sổ, Phuong Y Nhiên mới tri động ngẩng đầu lên, “Này, này, không phải là người đàn ông sao? Các người cũng không cần phải.”

“Không phải đâu, người nọ hướng tiệm chúng ta đi tới!” Tiếng hét chói tai tựa như tiếng kinh hô cắt đứt lời nói Phuong Y Nhiên, quá lớn đến nỗi màng nhĩ cô đều có chút đau đớn.

“Hấn. Hấn đang mở tiệm cửa tiệm chúng ta!”

“Ông trời, ta muốn té bất xui.”

Đình đoong đình đoong.

Phong linh của tiệm thức ăn nhanh bởi vì cửa bị đẩy ra mà nhẹ nhàng lắc lư .

Phuong Y Nhiên nhìn chăm chăm nơi cửa, quai hàm đều rơi .

“Anh. Anh. Sao anh lại tới đây?” Tay cô chỉ vào nam nhân thông thả ung dung đi tới, cà lăm hỏi.

“Mới vừa ký hết hợp đồng, nhớ tiệm thức ăn nhanh của em ở gần đây, ghé qua thử.” Quân Tư Khuyết quan sát căn tiệm này, phong cách bày trí nhẹ nhàng, thanh thoát, ngược lại cùng cá tính cô thật giống .

“Nhưng là làm sao anh biết địa chỉ nơi này?”

“Em mỗi lần đưa thức ăn nhanh, trên hộp tiện lợi có in địa chỉ.”

Phuong Y Nhiên im lặng, chỉ là nhân viên trong tiệm ngược lại thất chú ý bất thiết giống như có chuyện nói không hết.

“Xin hỏi tiên sinh họ gì?” Một người nhân viên trong đó gan lớn hỏi.

“Họ Quân.” Quân Tư Khuyết ngược lại rất là hợp tác trả lời.

“Anh là tìm đến Phuong tỷ sao?”

“Có thể nói là như vậy.”

“Vậy anh cùng Phương tỷ chúng tôi quan hệ là” Câu hỏi thốt ra, những người liên can rồi rít vãnh tai, rất sợ không nghe rõ cái gì.

“Tôi đang theo đuổi cô ấy.” Hấn về mặt tự nhiên nói.

Tất cả nhân viên cũng tròn to hai mắt, nhìn hướng Phương Y Nhiên ánh mắt của rõ ràng đang nói nàng gặp vận may hiếm thấy rồi.

Thật ra thì người bị chiếm tiện nghi là cô mới phải! Phương Y Nhiên sờ sờ lỗ mũi, đem Quân Tư Khuyết kéo đến một bên, “Anh tìm em có chuyện gì?”

“Chỉ là muốn gặp em một chút mà thôi.” Hấn đáp.

Được rồi, lý do này cô vẫn còn chấp nhận được.

“Đây là cái gì?” Quân Tư Khuyết liếc thấy tạp chí đặt ở trên bàn ăn, tự nhiên cũng nhìn thấy một ít trăm đề giải câu đố.

“Giải câu đố a . . . , nếu như toàn bộ trả lời được, đem đáp án gửi đến tòa soạn, sẽ nhận được phần thưởng.” Cô giải thích.

Hấn nhìn một chút phía dưới nhắc nhở phần thưởng, “Em đối với đồ chơi ngựa vằn cảm thấy hứng thú?”

“Là con em, thích thu tập những món đồ chơi này. Mỗi lần này tạp chí vừa ra tới, nó liền ép em đi giải đề đối món đồ chơi.” Đáng thương nàng hai lần trước giải câu đố kết quả, là buổi tối ngủ cũng có thể mơ thấy giải đố.

“A? Em đối với nó trái lại rất tốt.” Hấn ý vị sâu xa nói.

“Đó là đương nhiên, nó là con em!” Là bảo bối quan trọng nhất của cô.

“Vậy còn anh?” Thanh âm của Hấn nghe có chút ghen, một đôi mị nhãn nửa hí lên

Nguy hiểm!

Cô ngưng cười một tiếng, khi Hấn không tiếng động “Uy hiếp”, rất chân chó mà nói: “Anh là của em bạn trai mà!”

“Biết là tốt rồi.” Hấn cung chiêu véo nhẹ chóp mũi của cô, cái loại không khí kia . . . Cảm giác bị áp bức đột nhiên biến mất, “Em đưa bút cho anh.”

“Anh cần bút làm gì?” Cô cũng sờ đưa lên một cây viết.

Quân Tư Khuyết tùy ý kéo ghế ngồi xuống, bút trong tay thật nhanh ở câu đố trong tạp chí viết xuống lần lượt đáp án, tốc độ nhanh quả thật giống như là một người ghi nhớ đáp án, chỉ nhìn thoáng qua đề mục, là có thể đem đáp án ghi lại tuần tự rõ ràng.

Người chung quanh, đã sớm nhìn đến ngây dại.

Phương Y Nhiên nuốt nước miếng, ở thời điểm Quân Tư Khuyết viết xuống đáp án câu đố cuối cùng, rất là “khiêm tốn” cầu giáo nói: “Những câu đố này, anh đã làm trước kia rồi sao?”

“Không có.”

“Vậy sao anh có thể sẽ đáp được nhanh như vậy?”

“Tại sao không được? Những đề mục này cũng rất đơn giản.”

“Đơn giản?”

“Đại khái học sinh tiểu học cũng có thể giải đáp ra thôi.” Dĩ nhiên, Hấn hoàn toàn lấy chính mình làm tiêu chuẩn cân nhắc.

“.” Phương Y Nhiên nuốt nước miếng. Những đề mục này, nếu để cho để cô làm, tối thiểu làm ba ngày ba đêm, là cô thông minh quá thấp, vẫn là Hấn thông minh quá cao?

“Phương tỷ, bạn trai người thật là lợi hại.” Một nhân viên thờ dài nói.

Mà mặt khác nữ nhân viên trẻ tuổi phía ngoài, tò mò hỏi Quân Tư Khuyết: “Chúng ta cảm thấy anh có chút quen mặt, xin hỏi anh là người trong giới văn nghệ sao?”

Không đợi Quân Tư Khuyết trả lời, một đạo thanh âm vang dội hơn chọt vang lên ở cửa tiệm: “A, tập đoàn Quân thị Quân Tư Khuyết? !”

Một lớn một nhỏ hai đạo bóng dáng, đứng ở cửa tiệm.

Nhỏ , dĩ nhiên là Phương Tinh Thiên đáng yêu vô cùng, mà lớn, giờ phút này chánh mục há mồm đờ lười nhìn thấy nam nhân ngồi ở bên cạnh bàn ăn , dĩ nhiên chính là Dư Dĩ Hạ rồi.

“Cô biết tôi?” Quân Tư Khuyết nhướn mày, đứng lên, tầm mắt rơi ở trên người Phương Tinh Thiên.

“Ồ trên báo chí gặp qua.” Dư Dĩ Hạ nói xong, trong mắt lóe lên nghi ngờ, “Không biết Quân tổng tới tiệm thức ăn nhanh của chúng tôi , là dùng bữa ăn, hay là muốn vì Quân thị đặt thức ăn nhanh?”

“Chỉ là tới xem một chút.” Hần nhàn nhạt nói, đứng lên, đi tới trước mặt Phương Tinh Thiên.

Trời! Tại sao sẽ ở dưới tình huống này, để cho bọn họ cha con gặp mặt? Phương Y Nhiên chợt dạ muốn chết, còn đang suy nghĩ mình bây giờ có phải hay không nên mang theo con vôi vàng trốn chạy

Nhìn một chút? Dư Dĩ Hạ đang cảm thấy kỳ quái, cũng đã thấy Quân Tư Khuyết ở trước người Phương Tinh Thiên ngồi xỏm xuống, tầm mắt tiểu thiên sứ đáng yêu , cứ như vậy tự nhiên mà đối mặt nam nhân tầm mắt yêu mị.

Tiểu Thiên nháy mắt, nhìn chằm chằm Quân Tư Khuyết, dùng thanh âm giòn giã hỏi: “Chú là ai?”

“Ta là bạn của mẹ con, con có thể gọi ta là Quân thúc thúc.” Quân Tư Khuyết ngược lại rất là nghiêm túc trả lời vấn đề của tiểu tử . Hần từng điều tra trong tư liệu Y Nhiên xem qua hình tên tiểu tử này, tự nhiên biết nó là ai rồi.

“Thúc thúc là bạn mẹ?” Tiểu đầu quỷ tròn mắt tròn xoe bắt đầu chuyển động , “Thúc thúc có mang quà tặng cho Tiểu Thiên sao?”

“Quà tặng? Con muốn cái gì?”

“Mô hình súng!”

“A? Con thích mô hình súng?” Quân Tư Khuyết nhú mày.

“Thích!” Tiểu tử rất dùng sức gật đầu, cổ mềm nhũn, khiến Quân Tư Khuyết cơ hồ cho là đầu tiểu tử cũng sẽ rớt xuống. Đây là hần lần đầu tiên như thế chủ động đi sờ người nhỏ như vậy. Nhìn qua mềm nhũn , nhỏ nhỏ, giống như bột mì.

Tiểu Thiên tựa hồ cảm thấy nói như thế mình còn chưa đủ lực độ, vì vậy lại xoay người ôm lấy bắp đùi Dư Dĩ Hạ , “Dì, súng súng, mình hôm nay mua súng!”

“Tất cả ở đây, đều ở đây trong!” Dư Dĩ Hạ vội vàng đem túi chứa mô hình súng để vào ngực Phương Tinh Thiên.

Thân thể thấp bé, ôm cái túi thấp hơn mình không bao nhiêu, lão đạo hướng Quân Tư Khuyết chạy đi.

“Thúc thúc, chú xem, đây là súng Tiểu Thiên a, chú cũng không nên mua giống nhau, bởi vì Tiểu Thiên đã có.” Tiểu tử lao lực mà đem những mô hình súng kia từ trong túi lấy ra biểu diễn cho Quân Tư Khuyết nhìn.

Những loại súng này, độ cao mô phỏng chân thật đến khiến Quân Tư Khuyết kinh ngạc, khác xa so đứa trẻ bình thường chơi mô hình súng muốn tới được phức tạp tinh xảo nhiều .

Quân Tư Khuyết cùng tiểu tử bắt đầu thảo luận mô hình súng, Phương Y Nhiên mới âm thầm an ủi mình, không có chuyện gì, hiện tại Quân Tư Khuyết đã gặp được Tiểu Thiên, cũng không có xảy ra cái gì. Cái gì cha con vừa thấy mặt, sẽ nhận ra đối phương căn bản là chỉ là cô buồn lo vô cớ.

Chỉ là, tâm lý này của cô an ủi cũng không có kéo dài thời gian quá lâu, lời nói tiếp theo của bạn thân ,rất nhanh để cho cô mặt hoàn toàn xụ xuống.

“Dì, không trách được mình vẫn cảm thấy Quân tiên sinh xem ra có chút nhìn quen mắt, nguyên lai là bởi vì cùng Tiểu Thiên rất giống sao! Các người ở chung một chỗ, quả thật giống như là cha con!”

Không sai, Dư Dĩ Hạ nói như thế .

“A?” Một tia ánh mắt khác thường từ trong con ngươi thâm thúy xẹt qua, Quân Tư Khuyết cúi đầu, quan sát tiểu tử đang loay hoay mô hình súng . Mặt mày, sống mũi, đôi môi Bỏ qua một bên lớn nhỏ kinh ngạc, bỏ qua một bên khí chất bất đồng, xác thực, tỉ mỉ nhìn, sẽ có 60% rất giống hần, mà hơn nữa, còn lại là giống như người Quân gia!

Mặt như vậy, có một loại diện mạo của người Quân gia.

Loáng thoáng , hần bỗng dung hiểu, tựa hồ chính mình bỏ lỡ những thứ gì.

“Xác thực, là rất giống.” Hần gật đầu, đứng thẳng người, quay đầu nhìn mặt đang cười khan của Phương Y Nhiên, “Anh nghĩ, chúng ta nên có một số việc cần hảo hảo nói chuyện một chút.”

Chuyện ra ánh sáng, làm cho người ta ứng phó không kịp, ngay cả để cho cô thời gian chuẩn bị cũng không có.

Ở ánh mắt kinh ngạc của Dư Dĩ Hạ cùng các nhân viên, Quân Tư Khuyết rất dịu dàng dặt tay Phuong Y Nhiên, cười rất dịu dàng, rất dịu dàng cùng cô đi tới duy nhất một gian phòng trống trong tiệm——phòng thay quần áo, rất dịu dàng bắt đầu đàm phán.

Thật là ——dịu đến gặp quý .

Phuong Y Nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nam nhân ở trước mắt, nếu như là tức giận đến vỗ bàn với cô, hay ngược lại cũng nên có phản ứng nào đó. Nhưng là hần giống như cố tình, làm cho người ta đoán không ra hần bước kế tiếp sẽ làm gì.

Trên mặt của hần cơ hồ có thể nói là nụ cười hoàn mỹ, hần ngồi trên ghế ở phòng thay quần áo, ưu nhã bất chéo hai chân, hai tay như ngọc, lấy phong cách quý tộc đặt ở trên đầu gối.

“Tốt lắm, nếu như em có cái gì muốn nói, bây giờ có thể nói.” Mà ngay cả thanh âm , cũng dịu dàng giống như là cảnh liễu lay động trước gió xuân.

Cô thoáng chốc giống như lông mèo dựng đứng lên, cẩn thận từng li từng tí cân nhắc hư thật qua lại: “Ách. Nếu như nói có người trong lúc vô ý để lộ nói một chút vốn là chuyện anh nên biết, anh sẽ như thế nào?” Liếm liếm môi, không khí nóng bức, lần đầu tiên để cho cô cảm thấy, nên cài đặt trong phòng thay quần áo máy điều hòa không khí.

“A? Vô ý sao?” Hần ngược mắt, giống như người xem đang nhìn diễn viên quần chúng ra sức diễn xuất.

Cô bĩu môi, “Được rồi, em thừa nhận, là cố ý che giấu. Anh hiện tại định làm như thế nào?”

“Vậy phải xem những thứ chuyện mà anh nên biết chuyện, là chuyện gì rồi, nếu như chuyện nhỏ, tự nhiên không sao cả, nhưng là, nếu như là chuyện lớn lời mà nói, như vậy anh sẽ hảo hảo trừng phạt cái người kia.”

“Thế nào trừng phạt?”

“Em nói, là cắt đầu lưỡi khiến người nọ không thể nói dối nữa, hay vẫn là đem gân cốt người kia từng tắc đề đứt?” Hần giống như nhân nhĩ đề nghị, “Hay hoặc là trực tiếp đem trên thân người kia bộ máy tháo xuống? Bộ máy buồn lậu, tin tưởng có không ít người cũng sẽ ra giá tiền lớn mua.”

Choáng nha!

Đù máu tanh!

Đù vô tình!

Cô quyết định không hề mềm yếu nữa!

Phuong Y Nhiên nhất thời lông mày giờ lên, trên khuôn mặt đáng yêu như trẻ con hai gò má phồng lên, một tay chống nạnh, một cước giẫm ở trên ghế, dùng mười phần khí thế nữ vương quát: “Quân Tư Khuyết, em không có nói cho anh biết, Tiểu Thiên là con của anh, anh phải dùng tới ác tâm như vậy sao?”

“Thừa nhận?” Mệnh y của hần, tiểu dã miêu của hần, sinh cho hần một đứa con.

“Thừa nhận liền thừa nhận! Nếu không phải là anh, năm đó em sẽ không chịu hoài thai mười tháng thống khổ, Còn nữa. . . , anh có biết hay không sinh con có nhiều đau đớn?” Duỗi đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, Phuong Y Nhiên giờ phút này ngược lại hồn nhiên không sợ, ngược lại quở trách đối phương.

Nếu không phải là lúc hần XXOO thậm chí bao cao su cũng tiết kiệm, cô cũng không đến nỗi lâm vào tình cảnh hôm nay bị chất vấn này . Dĩ nhiên, đối với Tiểu Thiên ra đời, cô còn rất là hài lòng .

Dù sao, không phải mọi người đều có bản lãnh sinh ra hài tử đáng yêu như vậy .

Quở trách chỉ chốc lát sau, Phuong Y Nhiên tựa hồ cảm thấy còn chưa đủ đã nghiền, dứt khoát cả người hết như bạch tuộc treo ở trên người Quân Tư Khuyết, đối với hần lại đánh lại vắn, “Nghiêm chỉnh mà nói, phải là anh nợ em mới đúng! Đáng thương ban đầu em mới hai mươi tuổi, sinh con nuôi con, lại khi cha khi lại làm mẹ, hơn nữa khi đó em chính là trong phòng sinh đau đớn ba giờ!”

Quân Tư Khuyết một tiếng thở dài, mở rộng hai cánh tay bao quanh Phuong Y Nhiên. Cũng chỉ có cô, mới dám đối với hần lại đánh lại ngắt, nhưng là thế nhưng hần lại cho phép, cho phép cô khi trên người của hần lưu lại một lại một các vết ứ đọng, “Tiểu Thiên là con của anh, chuyện này, em có phải hay không cũng có thể đối với anh giải thích?”

Cô dừng lại hành động trả thù trên tay, buông tay, “Thật ra thì. Rất đơn giản nha, năm đó, anh và em lên giường, em liền mang thai. . . , sau đó thì có Tiểu Thiên.”

Hần xoa xoa trán, rốt cuộc phát hiện, nữ nhân này từ nhỏ là khiêu chiến tự chủ hần, “Anh khi đó nên cũng không nhận ra em, mà anh, chưa bao giờ cùng nữ nhân không quen biết lên giường.” Trí nhớ của hần luôn luôn hơn người, không thể nào biết không nhớ rõ mình và người nào lên giường.

Cô buông tay chuyển thành gãi đầu, “Bởi vì khi đó anh đã thần trí không rõ.”

“Ừ?” Hấn nheo lại con ngươi.

Vì vậy, cô chỉ có thể đem một ít đoạn chuyện qua đen năm đó rõ ràng rành mạch nói cho hấn.

“Nói như vậy, em là bởi vì tò mò, nên mới đi vào phòng anh?” Hấn hỏi. Cô cứ nhiên có thể mở khóa điện tử phòng VIP kia, ngược lại ra ngoài dự liệu.

Cô gật đầu.

“Sau đó, lại hiểu lầm ta là Ngu Lang hộp đêm?”

Cô tiếp tục gật đầu.

“Cuối cùng, em còn nói cho anh biết, em trả không nổi tiền bo, muốn anh đi tìm người khác, nhưng anh lúc đó, cũng không có nghe vào lời của em.”

Gật đầu như bằm tỏi.

“Nói như vậy, nếu như em có đầy đủ tiền trả tiền bo, sẽ ở trong hộp đêm tìm Ngu Lang khác rồi hả?”

Hả? Tiểu dã miêu đột nhiên đã nhận ra không khí nguy hiểm. Chỉ tiếc còn chưa kịp chạy trốn, cả thân thể đã bị văng vẳng cố định ở trong ngực ba của con mình.

“Nếu như nam nhân cùng em lên giường, là Ngu Lang khác trong tiệm, em cũng đều vì bọn họ sinh hạ hài tử sao?” Quân Tư Khuyết không tốt hỏi.

Này. Giống y hệt nhau a! Phương Y Nhiên rút cuộc phát hiện, thiên tài đúng là thiên tài, là bởi vì bọn hấn phương thức tư duy đều là toát ra như nhau.

“Tuyệt đối sẽ không!” Cô chỉ trời thề thốt, dù sao, trừ Ngu Lang giả như hấn ra, sẽ không có có Ngu Lang thật nào, có thể đem cô áp chế không cách nào phản kháng.” Là lời nói thật?”

“Anh cho rằng, em là cùng ai cũng sẽ lên giường sao?” Cô chỉ chỉ lồng ngực của hấn.

Hấn đã nắm ngón tay của cô, hàm răng gặm cắn đầu ngón tay của cô, sức lực mặc dù không lớn, nhưng cũng đủ để cho cô nhũ mảy, “Nếu khi đó em đã mang thai Tiểu Thiên, tại sao còn phải cùng nam nhân khác kết hôn?”

“Ách.” Trên mặt của cô, lúc này mới nổi lên vẻ lúng túng, “Ban đầu em chỉ nghĩ Tiểu Thiên không biết ba của mình là ai, cho nên liền tìm một anh em của em, cùng em ghi tên, như vậy ít nhất Tiểu Thiên về mặt danh nghĩa là con hợp pháp rồi.” Dĩ nhiên, cô chê hết chỗ này tới chỗ khác, anh em đó bị cô cầm súng chỉ vào đầu, buộc hấn kí tên vào tờ đăng kí kết hôn.

Hấn nhìn cô, nữ nhân như vậy, tại sao có thể để cho hấn không thương!” Y Nhiên.” Hấn nhớ tới tên của cô, đem tay cô lên môi hấn, ấm áp hôn, in ở lòng bàn tay của cô, “Cảm ơn em sinh ra Tiểu Thiên.”

Mệnh y của hấn, cô gái trân quý nhất trong sinh mệnh của hấn, mang đến cho hấn quà tặng quý báu nhất.

Yêu cô, chỉ biết càng ngày càng sâu, có lẽ cho đến ngày sinh mạng kết thúc, hấn yêu cô, vẫn không ngừng sâu hơn.

Quầy rượu mờ tối, thanh âm ồn ào vui đùa ầm ĩ, tựa hồ chung quanh đều có được một cỗ khí nóng trầm muộn.

Ở nơi hẻo lánh xó xỉnh, Đào Văn Kha ngồi ở trên ghế mềm mại, từ trong tay nam nhân bàn đối diện đang cười quái dị nhận lấy tài liệu cô muốn.

“Toàn bộ ở đây, Đào tiểu thư.” Nam nhân kia cười hắc hắc, “Nữ nhân này bình sinh căn cứ chúng ta tra được tư liệu, tựa hồ rất bình thường, chỉ là có một chút, cũng tuyệt đối không bình thường, chỉ sợ Đào tiểu thư cũng nghĩ không đến.”

“A? Tựa hồ xem ra tin tức kia cũng rất ngoài dự liệu các anh?” Đào Văn Kha mở tài liệu ra, bắt đầu từ từ một lướt qua.

“Chồng trước nữ nhân kia, nhưng là Nam Cung Lăng của Thiên Nam bang.” Nam nhân ý vị sâu xa nói.

“Nam Cung Lăng?” Đào Văn Kha sợ hết hồn, “Làm sao có thể, Nam Cung Lăng dù gì là đứng đầu một bang, nếu như hấn đã kết hôn, người ta như thế nào có thể không biết.”

“Nhưng là sự thật, Phương Y Nhiên đúng là vợ trước của Nam Cung Lăng.”

“Nữ nhân kia có một đứa con?” Đào Văn Kha lật tới một tờ, màu trắng trên giấy in hình hai mẹ con. Trong tấm ảnh nữ nhân kia tràn đầy mẫu tính mím cười làm cô cảm thấy hết sức chói mắt.

“Đúng, đứa bé kia gọi Phương Tĩnh Thiên.” Nam nhân kia trả lời.

“Đây chính là con của Phương Y Nhiên và Nam Cung Lăng sao?” Chỉ là nhìn đứa trẻ tướng mạo, không giống cha.

“Không, cô đoán sai rồi.” Đối phương cười lắc đầu, “Nếu như cô biết ba của nó là ai, sợ rằng có thể so với chuyện cô biết Phương Y Nhiên là vợ trước của Nam Cung Lăng kinh ngạc hơn.”

“Là ai?” Không tồn tại, cô bỗng dưng cảm giác mình cũng không nên hỏi cái vấn đề này.

“Quân Tư Khuyết.” Thanh âm của đối phương, có một tia có chút hả hê.

“Làm sao có thể?” Đào Văn Kha không dám tin kêu lên, thanh âm lập tức bị chìm ngập ở trong quây rượi ồn ào.

“Cô không tin cũng là bình thường, dù sao chính Quân Tư Khuyết cũng là gần đây mới biết, mà tôi cũng là thật vất vả từ trong miệng nhân viên tiệm thức ăn nhanh biết được. Chỉ là đã tin tưởng không được bao lâu, người biết sẽ càng nhiều.”

Đào Văn Kha mím môi, im lặng không lên tiếng.

Đứa trẻ kia, là máu mủ của Quân gia. Nữ nhân kia, không chỉ là cướp đi toàn bộ chú ý của Tư Khuyết, mà còn là máu mủ của hắn.

Quả thật giống như là một dạng châm chọc, khi cô bên người hắn ngày người nhiều năm như vậy, lại chưa từng có sự sùng ái của hắn, thậm chí ngay cả một cái hôn, hắn đều không nguyện cho cô.

“Tốt lắm, Đào tiểu thư, giao dịch của chúng ta cũng coi như hoàn thành, chẳng qua tôi cũng muốn khuyên cô một câu, coi như cô muốn thanh toán nữ nhân kia, dù muốn cũng chưa chắc có thể làm, huống chi, nữ nhân này vẫn là vợ trước Nam Cung Lăng, Nam Cung Lăng chưa chắc sẽ bỏ qua. Hắc hắc.” Nam nhân quơ quơ ngón tay, chậm rãi uống một ly cocktail.

“Lời của anh, tôi sẽ để ở trong lòng.” Nhìn chằm chằm tấm hình mẹ con, Đào Văn Kha biết, nên hạ quyết định gì đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ở bên trong phòng tối đen như mực, chỉ có đèn pin cầm tay nhỏ phát ra một chùm ánh sáng màu vàng mờ ảo.

Đào Văn Kha hít một hơi thật sâu, bằng con số trong trí nhớ, mở cửa tủ khóa an toàn, cẩn thận từng li từng tí lấy ra đĩa CD.

Chỉ cần. Đem đĩa CD này in số liệu bản chính một phần nữa, bí mật bán ra. Lấy được tiền, đủ cho cô nửa đời sau trải qua cuộc sống giàu có.

Không nghĩ tới, cô đúng là vẫn còn cùng Ôn Hào Nhân một dạng, cùng đi con đường đánh cắp cơ mật công ty này. Chỉ là, Ôn Hào Nhân thuần túy vì tiền, mà cô, cũng là đối với Quân Tư Khuyết thất vọng.

Đúng vậy, tất cả đều là hắn ép cô.

Nếu như không phải là hắn đối với cô không thêm để ý, lại nhất thời sùng ái một nữ nhân khác, cô tuyệt đối sẽ không làm ra bất kỳ chuyện bất lợi nào đối với hắn.

Nhưng là bây giờ, cô lại nên vì mình suy tính. Quân Tư Khuyết người đàn ông này, cô hiểu rất rõ rồi. Nếu như hắn không thương một người, như vậy cho dù đối phương khổ sở như thế nào giữ lại cũng sẽ không có chút tác dụng.

Cho nên, thay vì đem hi vọng đặt ở trên thân nam nhân, không bằng đem hi vọng đặt ở trên tiền tài thực tế.

Cẩn thận đem đĩa bỏ vào trong máy vi tính, Đào Văn Kha mười ngón tay thật nhanh ở trên bàn phím đưa vào giải mật mã.

“Quân Tư Khuyết, cho dù anh không yêu tôi, nhưng tôi làm như vậy, ít nhất anh sẽ nhớ tôi!” Đào Văn Kha tức giận nói nhỏ, rồi lại có một tia hưng phấn. Lần này, cô đem nghiên cứu cơ mật ba năm nay của công ty tiết ra ngoài, cái nam nhân cao ngạo đó sẽ phải nhớ cô cả đời thôi.

“Đào Văn Kha, tôi cho là cô ít nhất có thể so với Ôn Hào Nhân thông minh hơn, không nghĩ tới cũng là tôi đánh giá cao cô.” Trong bóng tối, thanh âm đậm mà lạnh, giống như kim nhỏ tinh tế, từ óc nhĩ lọt vào đâm thẳng trái tim người khác.

Thân thể mềm mại chấn động, trong phòng thanh âm bàn phím im bất. Đào Văn Kha sắc mặt trở nên một mảng tái nhợt, tầm mắt hốt hoảng nhìn về phía

bóng tối kia cái gì cũng nhìn không thấy, trực giác hét rầm lên: “Làm sao anh lại ở chỗ này?”

Bên trong gian phòng ánh đèn chột sáng choang, Quân Tư Khuyết đứng cạnh cửa chậm rãi đi vào bên trong phòng, “Tôi nói rồi, tôi từ trước đến giờ vẫn thích trò chơi mèo vờn chuột.”

Cô cứng lại, “Không lý do, anh không lý do biết tôi muốn đánh cắp phần cơ mật này!”

“Đào Vân Kha, cô quên một điểm, trên cái thế giới này, người có thể để cho tôi không đề phòng, không có mấy người, mà cô, trùng hợp không có trong những người này. Cô cho rằng, tôi thật sự sẽ yên tâm đem đồ quan trọng, chỉ đơn giản cho bảo vệ bình thường canh giữ sao?”

“Anh mưu tính cái gì? Là ở trong căn phòng này? Hay là đang trên tù sắt? Hoặc là, là ở trên CD?” Cô đột nhiên giật mình, chỉ là, cô nói lên những vấn đề này, thế nhưng hần lại cũng không đáp lại.

“Anh muốn thế nào đối phó tôi?” Đào Vân Kha lại hỏi, đây mới là đề cho cô hốt hoảng.

“Cô phải biết thói quen của tôi.” Hần nhàn nhạt nói, ngón tay vừa động, một cái vỗ tay vang lên, lại có dáng bốn vệ sĩ đi vào trong phòng, phân hai bên trái phải giữ lấy Đào Vân Kha.

Cô khẽ cắn răng, sắc mặt từ trắng biến xanh, “Không, anh không thể đối với tôi như vậy, nếu như không phải là người chỉ để ý Phuong Y Nhiên nữ nhân kia, tôi sẽ không như vậy, tất cả đều là anh sai!” Người phản bội Quân Tư Khuyết, cho tới bây giờ cũng sẽ không có kết quả tốt. Vừa nghĩ tới kết quả những người đó, cô chỉ cảm thấy như vào hầm băng.

“Thật đáng tiếc, ý nghĩ của cô cùng tôi cũng không có đạt thành nhận thức chung.” Quân Tư Khuyết xoay người, không muốn lại nhìn đến nữ nhân dùng giọng nói thiếu sức sống kêu la. Nếu như cô chưa từng làm ra chuyện như vậy, có lẽ hần sẽ cho cô một số tiền lớn, hay hoặc là để cho cô đi quản lý chi nhánh công ty ở nước ngoài, chỉ là hiện tại——”Đào tiểu thư, có lẽ cô nên suy nghĩ thật kỹ, những ngày tiếp theo ở ngục giam, nên như thế nào vượt qua.”

Cho dù nữ nhân như vậy, khóc đến lợi hại hơn nữa, thương tâm như thế nào, bị phần như thế nào, hần vẫn như cũ sẽ không có chút cảm xúc nào. Sẽ không đau lòng, sẽ không tha, sẽ không khó chịu, chỉ vì hần những cảm tình này, cũng chỉ để lại cho một nữ nhân.

Một nữ nhân tên là Phuong Y Nhiên.

“Quân Tư Khuyết, anh đối với tôi, thật chẳng lẽ ngay cả một chút yêu cũng không có sao?” Đào Vân Kha chặt chẽ nhìn chăm chăm bóng lưng Quân Tư Khuyết hô.

Bóng dáng đang từng bước từng bước đi khẽ dừng lại, nhưng không có quay đầu lại, chỉ là dùng một loại thanh âm cực độ bình tĩnh đáp trả: “Không có, trước khi gặp Y Nhiên, tôi căn bản không biết cái gì là yêu.”

Chỉ có gặp được, mới bắt đầu yêu, mới bắt đầu hiểu, thì ra là đó là một loại vui vẻ, một loại cực hạn vui vẻ!

“Ba ruột Tiểu Thiên lại là Quân Tư Khuyết, chắc chắn, không trách được trước kia mình cảm thấy Quân Tư Khuyết nhìn quen mắt đấy.” Dư Dĩ Hạ ngược lại rất là nhanh chóng đón nhận sự thật này, dù sao, cũng chỉ có Quân Tư Khuyết loại nam nhân cấp bậc yêu nghiệt, mới có thể sinh ra “loại” như Tiểu Thiên xinh đẹp như vậy!

“Cám ơn bạn cảm thấy hần nhìn rất quen mắt.” Phuong Y Nhiên than thở một tiếng, tất cả đầu sỏ gây nên, hình như đều do vị bằng hữu này của cô gây ra.

“Đâu có đâu có!” Dư Dĩ Hạ ngược lại đối với lần này rất là đắc ý, “Nếu không phải là mình nắm đó dẫn bạn đi hộp đêm, bạn cùng Quân Tư Khuyết có thể liền bỏ lỡ duyên phận, nếu không phải là mình vạch trần, Tiểu Thiên kia nhanh như vậy cùng ba hần quen biết nhau a.”

Phuong Y Nhiên há hốc mồm, vẫn thật phát hiện cô nói không ra lời phản bác nào.

“Đừng rồi, căn cứ vào nguyên lý ưu sinh học, bạn có nghĩ tới hay không sẽ cùng Quân Tư Khuyết sinh mấy đứa.” Dù sao, gen tốt như vậy, không lợi dụng, được kêu là lãng phí.

Sinh mấy đứa sao? Tầm mắt Phuong Y Nhiên, không khỏi liếc về hướng trong phòng khách Phuong gia nhìn đôi mắt ti hí của hai cha con. Ngô, sinh thêm mấy tiểu đáng yêu chủ ý này tựa hồ không tồi.

Phuong Tĩnh Thiên nâng đầu nhỏ, đang không ngừng quan sát Quân Tư Khuyết.

“Mẹ nói con phải gọi chú là ba, nhưng là tại sao chú là ba của con?” Tiểu tử ở bên trong lòng hiển nhiên cũng không hiểu từ “cha” đại biểu hàm nghĩa gì.

“Bởi vì có ta, mới có con.” Quân Tư Khuyết dùng cách nói đơn giản nhất nói. Dù sao đối với một đứa trẻ năm tuổi, rất khó có cái giải thích mang tính chuyên nghiệp nói rõ.

Tiểu tử nháy mắt mấy cái, “Nhưng là ba của những bạn trong nhà trẻ, đều sẽ là bởi bọn họ chơi, sẽ cho bọn họ mua đồ ăn, sẽ cho bọn họ cười trên cổ.”

“A?” Đầu ngón tay Quân Tư Khuyết, nhẹ nhàng chạm mi tâm của tiểu quý, “Nói như vậy, nếu như mà ta không có làm được những thứ này, con cũng

không tính gọi ta ba sao?”

Hắn những lời này, thật ra khiến Phương Tĩnh Thiên nhíu lại chân mày nhỏ nhỏ, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi. Một đứa bé, dùng cái vẻ mặt nghiêm túc suy tư này, nhưng thật ra là chuyện rất buồn cười.

Quân Tư Khuyết giống như là phát hiện một món đồ chơi đặc biệt, hướng về phía đứa con Đông xoa bóp, Tây siết chặt, thì thỉnh thoảng đem tay nhỏ bé của tiểu tử để vào ở bên trong lòng bàn tay của mình, cảm thán lớn nhỏ kinh ngạc. Dù sao, loại “con” này, đối với hắn mà nói, là hoàn toàn mới lạ.

Cho đến tiểu tử trầm tư rồi cuộc bị hắn vị ba này chiếm tiện nghi mà “giày xéo” mình phải ngã trái ngã phải thì nó mới chu mỏ, “Nếu như chú rất thông minh, con cũng cũng có thể gọi chú là ba.”

“Phải rất thông minh?” Hắn nhường nhường mày, có chút ngạc nhiên nhìn đứa con trước mặt.

Tiểu tử chợt trở nên đắc ý, phác xích phác xích di chuyển hai cái chân nhỏ chạy vào phòng để đồ chơi, chỉ chốc lát sau, liền đẩy một cái túi ni lon lớn có ròng rọc đi ra.

Trong túi, tất cả đều là nhiều loại mô hình khẩu súng, nếu như giờ phút này để một người yêu thích súng đến xem, tuyệt đối sẽ cho rằng, bộ sưu tập như vậy, quả thật là chuyên nghiệp. Thậm chí ngay cả rất nhiều bản mô hình súng số lượng có hạn, cũng có thể ở trong túi tìm được.

Ban đầu, Tiểu Thiên trong tiệm ăn nhanh cho Quân Tư Khuyết nhìn mô hình súng nó mới mua thì Quân Tư Khuyết chỉ là kinh ngạc mà thôi, nhưng là bây giờ, thế nhưng hắn lại là chân chính giật mình.

Chuyện có thể làm cho hắn giật mình rất ít, những “món đồ chơi” này của con, cũng coi là một trong đó rồi.

Tiểu Thiên tiện tay lấy ra một thanh súng tự động, thật nhanh đem khẩu súng kia tháo ra thành từng mảnh, “Chú sẽ đem cái này lần nữa hợp lại sao?”

Quân Tư Khuyết cười một tiếng, thân là người đứng đầu Quân gia, đối với súng ống, hắn tự nhiên cũng hệ thống học qua, ngón tay phiến động, hắn nhanh chóng đem những mảnh lại lần nữa lắp ráp thành một khẩu súng.

Tiểu tử không chịu yếu thế lại phá hủy một khẩu súng, “Còn cái này?”

Quân Tư Khuyết lần nữa tiến hành một lần tổ hợp công việc.

Cứ như vậy, một lớn một nhỏ, coi như là đối đầu, tiểu tử không ngừng tháo khẩu súng ra, mà Quân Tư Khuyết là không ngừng lắp ráp, cho đến trong cái túi mô hình súng đều bị giăng co một lần, tiểu tử mới thờ dốt thờ phỉ phò nhìn ba của hắn, “Được rồi, chú. Chú cũng không coi là quá đàn.”

“Như vậy muốn thế nào mới coi là thông minh đây?” Quân Tư Khuyết bắt đầu đối với vật nhỏ này chân chính cảm thấy hứng thú rồi. Vật nhỏ trí lực vượt quá xa tưởng tượng của hắn.

Tiểu tử lại chạy tới trong phòng đồ chơi của nó, không lâu lắm, cầm một hộp giấy lớn tới đây, “Nếu như chú chơi Đại phú ông có thể thắng con, mới có thể coi là thông minh.”

“Đại Phú Ông?” Hắn nhìn tiểu tử ở trên bàn mở bản đồ trò chơi, lấy ra cái sang(???), tượng người nhỏ bằng nhựa cùng nhiều miếng cạc nhỏ, “Quy tắc trò chơi là cái gì?”

“Chú không biết chơi sao?” Tiểu tử trên mặt nhất thời toát ra thất vọng.

Khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn, thân thể non nớt, hắn thậm chí chỉ cần ngón tay dùng sức chút, mà có thể đem hắn đẩy ra ngã xuống đất. Nhưng là kỳ dị, trong ngực ông ra một cỗ xung động, hắn cũng không hy vọng đứa nhỏ trước mắt thất vọng.

“Nếu như con chịu dạy, ta có thể lập tức học được.” Quân Tư Khuyết mỉm cười đề nghị.

Thất vọng đảo mắt biến thành hưng phấn, chỉ là tiểu tử vẫn là có ý chu mỏ, giả trang ra một bộ đáng miễn cưỡng, “Vậy sau khi chú học được, nhất định không thể giống như mẹ như vậy a, mẹ quá ngu ngốc, mỗi lần cũng bại bởi con.”

“Hào.”

Một lớn một nhỏ hai người ở trong phòng khách bắt đầu chơi nổi lên cường thù quân cờ, cho đến Phương Tĩnh Thiên chơi một mỏi, mới nằm ở trong ngực Quân Tư Khuyết trầm trầm ngủ thiếp đi.

Phương Y Nhiên đi tới, nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn ngủ của con. Bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ nên sớm hơn chút, để cho bọn họ cha con quen biết nhau.

“Em thấy, nó không sai biệt lắm đem toàn bộ bảo bối cũng đẩy ra ngoài cùng anh chơi.” Phương Y Nhiên nhìn đồng hồ đồ chơi tán lạc đầy đất tại phòng khách.

“Nó nói em quá ngu ngốc.” Quân Tư Khuyết ôm tiểu tử hướng phòng ngủ đi tới.

“Cái gì?” Phương Y Nhiên đi theo.

“Hắn nói em chơi Đại Phú ông thua nó.” Quân Tư Khuyết nói xong, đi tới bên giường, cẩn thận đem đứa bé trong ngực đặt lên giường

“.....” Cô im lặng mà đem chân mông đắp lên trên người của con, ngón tay không quên nhẹ nhàng sờ gò má non mềm của nó, “Cũng không thể tưởng, ban đầu là ai dạy con chơi trò Đại Phú Ông đấy!”

Đáng tiếc, đứa con ngủ say căn bản còn đắm chìm trong mộng đẹp của mình, không nghe thấy mẹ nó oán giận nói như vậy.

Đôi cánh tay, từ phía sau ôm lấy Phương Y Nhiên, hơi thở phái nam, phun ở trên gáy cô.

“Y Nhiên.....” Môi Quân Tư Khuyết nhẹ nhàng chống đỡ lên vành tai đối phương, ní non nói nhỏ, “Con của chúng ta, rất thông minh.”

“Ngay cả có thời điểm thông minh vượt trội.” Nhất là ở thời điểm đòi hỏi món đồ chơi.

“Cám ơn em đem nó dạy được tốt như vậy.” Cùng người Quân gia rõ ràng bất đồng cá tính, phản hoạt bát này, là người Quân gia không có.

“Nó là con trai của em, em đương nhiên là muốn dạy tốt nó!” Vành tai ngứa một chút, tê tê đại đại, hắn chẳng lẽ không biết, tư thế như vậy, là đối với thân kinh cô khiêu chiến sao?

“Nhưng là, nó cũng là con của anh.” Quân Tư Khuyết đầu lưỡi phớt qua vành tai Phương Y Nhiên, rồi sau đó, đem cả vành tai nho nhỏ ngậm vào trong miệng.

Rầm!

Phương mỗ nữ mặt hoàn toàn đỏ! Thân kinh kéo căng thành cấp mảnh cấp mảnh tuyến.

“Gã cho anh, Y Nhiên.”

Theo trong miệng hắn khắc ra những lời này, thân kinh của cô rớt cuộc”Pằng” một tiếng ——

Căng đứt!

Được rồi, đây coi như là cầu hôn, cầu hôn đích thực.

“Có thể không gã không?” Cô cò kè mặc cả. Dù sao năng quen tự do, vừa nghĩ tới sau khi gã cho Quân Tư Khuyết, người quan hệ trong gia tộc khổng lồ Quân thị, cô liền tê đại da đầu.

“Em cứ nói đi!” Ánh mắt của hắn, rất rõ ràng là cự tuyệt cái này đề nghị này của cô.

Không có cách, cô lùi một bước mà cầu xin, “Quân tổng nên để em suy nghĩ.”

Hắn hờn hờ đồng ý.

Chỉ là không đợi Phương Y Nhiên khoe miệng toét ra, Quân Tư Khuyết cũng đã xách theo hành lý của hắn vào ở Phương gia.

Mà lý do lại là, như vậy tương đối dễ dàng cho cô suy nghĩ.

Về phần Phương Tĩnh Thiên tiểu tử kia, sau khi Quân Tư Khuyết thắng hai mươi ván Đại Phú Ông, hoàn toàn sùng bái lên làm ba của nó, có thể cùng hắn ở cùng một chỗ, dĩ nhiên là giờ hai tay hai chân tán thành.

Phản đồ! Tuyệt đối phản đồ a!

Phương Y Nhiên lòng đang rỉ máu, cô ngậm đắng nuốt cay —— ách, mặc dù theo Dư Dĩ Hạ nói, chưa bao giờ cảm thấy người bạn thân này nuôi nhi tử có nhiều khó khăn, chỉ là vô luận như thế nào, là cô đem Tiểu Thiên nuôi lớn, nhưng là Quân Tư Khuyết lại dùng thời gian ngắn như vậy thu phục con, để cho cô trong lòng không thăng bằng nghiêm trọng.

“Tiểu Thiên, mẹ tôi cùng con chơi Đại Phú Ông!” Cô quyết định cố gắng văn hồi địa vị mình trong lòng con.

“Không cần. Mẹ hảo ngọc, cũng không thắng được con.” Tiểu tử bây giờ đã khinh thường đem Phương Y Nhiên làm thành đối thủ.

Ngốc? Làm ơn! Nếu như cô coi là ngốc, thế giới có nhiều hơn một nửa dân số cũng có thể nói là nhược trí rồi! Phương Y Nhiên hít sâu một hơi, tiếp tục lộ nụ cười mẹ hiền, “Nếu như con thắng mẹ, mẹ có thể mua cho con đồ chơi a, con không phải là còn có rất nhiều mô hình súng muốn có không phải sao?”

“Ba nói, ba sẽ cho ta mua.” Tiểu tử kêu tiếng ba đã kêu rất lưu loát.

Quá.....Quá.....Quá là hèn hạ rồi, cư nhiên áp dụng tiền bạc thế công!

Phuong Y Nhiên cắn răng nghiêng lợi, tính toán một lát nữa đợi con ngủ, cô phải cùng ba nó hảo hảo "hàn huyên một chút" .

Cửa phòng tắm Phuong gia mở ra, Quân Tư Khuyết đã mặc toàn thân áo ngủ, mái tóc còn hơi ẩm ướt đi ra.

“Ba.” Tiểu tử lập tức bỏ lại mẫu thân, chạy về phía của ba nó, “Chúng ta chơi Đại Phú Ông.” Nó kéo tay áo Quân Tư Khuyết nói. Gần đây, Phuong Tĩnh Thiên mục tiêu là như thế nào trong Đại Phú Ông đánh bại ba của nó.

Một bên Phuong Y Nhiên tức giận, đây là trắng trợn đả ngộ không công bằng!

Cô muốn kháng nghị, cô muốn tố cáo!

Bỗng chốc, Tiểu Thiên dừng lại động tác lôi kéo, mắt to tròn kỳ quái nhìn chăm chăm Quân Tư Khuyết.

“Thế nào?” Hấn nghi ngờ mà hỏi.

“Ba tại sao không có mặc áo ngủ Teddiursa?” Lông mày nhỏ, bắt đầu nhướng lên cao.

“Đúng rồi, làm sao anh không có mặc áo ngủ Teddiursa? Em nhớ em có bỏ vào trong phòng tắm a.” Phuong Y Nhiên cũng mặt kỳ quái mở miệng nói.

Hai mẹ con vẻ mặt giống nhau như đúc, người không biết, còn tưởng rằng Quân Tư Khuyết làm ra tội ác tày trời gì.

Hiếm thấy, Quân Tư Khuyết từ trước đến giờ cười nhạt khoe miệng bắt đầu hơi co quắp.

Phuong Tĩnh Thiên đáng thương nói: “Tiểu Thiên thích Tiểu Hùng.”

“Ừ?” Quân Tư Khuyết đầu siêu thông minh, sừng sốt không có hiểu lời này của con.

Phuong Y Nhiên rất tốt bụng ở bên giải thích nói: “Tiểu Thiên thích Tiểu Hùng, cho nên nó mặc áo ngủ Teddiursa, chúng ta là ba mẹ nó, dĩ nhiên cũng có thể mặc áo ngủ Teddiursa.”

Khoe miệng hấn lần nữa co quắp, áo ngủ Teddiursa. Ách, từ khi hấn hiểu chuyện, không xỏ vào loại quần áo này nữa.

Phuong Y Nhiên mặt không có ý tốt nhìn chăm chăm Quân Tư Khuyết, “Anh sẽ không phải là ngưng ngưng mặc chứ?”

“Ba cũng sẽ ngưng ngưng sao?” Tiểu tử nháy mắt.

Quân Tư Khuyết giơ tay lên, xoa xoa trán, tựa hồ động tác này, hấn gần đây đã càng ngày càng thói quen.

Hai mẹ con liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra nụ cười âm hiểm như gian thần trong phim truyền hình .

“Vi áo ngủ Teddiursa thắng lợi, chúng ta lên!” Phuong Y Nhiên giờ còn cách mạng, hét lớn.

“Hảo!” Tiểu tử hưng phấn la hét.

Một lớn một nhỏ hai người, nhất thời đồng loạt đánh về phía Quân Tư Khuyết.

Nửa giờ sau, Quân Tư Khuyết rốt cuộc đổi lại đồng phục gia đình của Phuong gia——áo ngủ Teddiursa, mà Phuong Tĩnh Thiên bị Phuong Y Nhiên ra lệnh cưỡng chế, ngoan ngoãn bỏ lên giường ngủ.

“Hài lòng?” Quân Tư Khuyết tà tà tựa vào bên tường phòng ngủ, cười như không cười nhìn chăm chăm Phuong Y Nhiên.

“Căn bản——hài lòng.” Cô nhìn có chút hả hê nói, “Anh nói, nếu như mà em đem bộ dáng của anh bây giờ chụp hình, bán tòa soạn, có thể bán bao nhiêu tiền?”

“Em trái lại không cam lòng a.” Hấn cúi người xuống, đem mặt lại gần trước mặt cô, hơi thở thơm như hoa lan mà nói.

“Hắc hắc, em tương đối coi trọng tiềm lực thị trường của anh.”

“Có nhiều coi trọng đây?” Lông mi của hấn khẽ chớp, giương lên khoe mắt thấy thế nào giống như hoa đào.

Phuong Y Nhiên đột nhiên giật mình lui về sau, kéo ra khoảng cách lẫn nhau, “Họ Quân, đừng nghĩ đối với em dùng mỹ nam kế, anh cho rằng một nam nhân mặc áo ngủ Teddiursa, còn có tư cách sử dụng mỹ nam kế sao?”

Hấn nhẹ giọng cười một tiếng, “Y Nhiên, anh phát hiện, em càng ngày càng thú vị.”

Thú vị? ! Hấn cho là cô đang vì hấn gia tặng tiết mục giải trí sao? Phuong Y Nhiên cố gắng bày ra một tư thái sắc đẹp không thể đánh bại .

Chỉ là, chỉ chốc lát sau, Phuong Y Nhiên liền phát hiện, mình hoàn toàn đánh giá thấp kẻ gây họa trước mắt.

Thở gấp rên rì, kèm theo một lần một lần lượt động, để cho cô hoàn toàn chỉ có thể theo hấn mà định đoạt, cho đến khi lên đến cao trào.

“Y Nhiên.” Quân Tư Khuyết ngón tay chậm rãi vuốt mái tóc đen người đang bất tỉnh, hơi ẩm lưu hải, hòa lẫn mồ hôi đổ ra, người này là bị hấn muốn một chết rồi, “Hướng về phía em, anh giống như chỉ biết càng lún càng sâu, anh nghĩ, anh đến chết cũng sẽ không buông tay.”

Không buông ra, cũng không thả được.

Cho nên, chỉ có thể cùng nhau trầm luân.

“Quân tiên sinh, về chuyện Đào Văn Kha tự mình ăn cắp văn kiện cơ mật quý công ty, tôi nghĩ, đem cô định tội tuyệt đối không có vấn đề gì.” Luật sư kính cẩn đối với Quân Tư Khuyết nói ra kết luận của hấn.

“VẬY CỨ NHƯ THẾ THÔI.” Hấn búng tay, tuyên cáo đối thoại của bọn họ hôm nay kết thúc. Chuyện Đào Văn Kha, hấn cũng không có quá nhiều ý định, hiện tại hấn suy nghĩ đầy trong đầu chính là, mình nên đi trước chọn chiếc nhẫn kim cương.

“Vâng” luật sư cúi đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Quân Tư Khuyết bỗng dừng gọi đối phương lại.

“Quân tổng còn có cái gì phân phó?”

“Anh nói ——” hấn do dự một chút, vẫn hỏi, “Anh nói, nữ nhân cá tính giống như tiểu dã miêu, sẽ thích cái dạng nhẫn kim cương gì?”

Sá? !

Biểu tình luật sư, giống như có thể nuốt được cả trứng gà.

Quân Tư Khuyết thoáng chốc cảm thấy hấn hỏi làm người rồi, “Thôi, anh đi xuống đi.”

“Phải. Vâng” luật sư đi ra phòng Tổng giám đốc, sau khi nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt không tốt trở lại, “Quân tổng, rất xin lỗi, tôi có chuyện nhất định phải hướng ngài báo cáo, tôi mới vừa nhận được thông báo, Đào Văn Kha từ chỗ nhốt thoát đi.”

“Thoát đi?” Quân Tư Khuyết khẽ cau mày.

“Đúng vậy. Hơn nữa tôi lo lắng cô ấy có thể sẽ đối với ngài gây bất lợi.” Luật sư nói. Dù sao, Đào Văn Kha phạm vụ án này, cuối cùng là bởi vì người đàn ông trước mắt này.

Bất lợi sao? Hấn trầm ngâm chốc lát, “Dùng thời gian ngắn nhất, bắt cô ấy lại.”

“Vâng”

Cùng lúc đó, phòng Tổng giám đốc bên ngoài vang lên thanh âm thư ký: “Phương tiểu thư, tổng giám đốc đang tiếp kiến luật sư, nếu như cô muốn gặp tổng giám đốc, trước hết để cho tôi thông truyền một tiếng, ăi, cô đừng.”

Theo Phương Y Nhiên đẩy ra cửa phòng Tổng giám đốc, lời nói còn dốt lại của thư kí, nuốt trở về trong miệng.

“Y Nhiên, tìm anh có việc?” Quân Tư Khuyết nghiêng đón.

Phương Y Nhiên khuôn mặt tái nhợt, mũi mờ mờ ngơ ngàng nhìn Quân Tư Khuyết, “Không thấy.”

“Cái gì không thấy?” Hấn không hiểu ý tứ trong lời cô, chỉ là lo âu canh chừng sắc mặt cô.

“Tiểu Thiên không thấy!” Cô chợt bắt được cánh tay của hấn, “Em đi nhà trẻ đón Tiểu Thiên, phát hiện kết quả, Tiểu Thiên căn bản là không có ở trong nhà trẻ, cô giáo thậm chí không biết Tiểu Thiên là lúc nào rời đi phòng học đấy!”

“Đừng vội, từ từ tìm, có lẽ hấn chạy đi nơi xó xỉnh hẻo lánh nào đó chơi.” Hấn đem cô vòng vào trong ngực an ủi.

“Đúng rồi, Tiểu Thiên có thể sẽ tới đây tìm anh hay không?” Đầu óc của cô đã rối một nùi rồi. Sau khi biết Tiểu Thiên mất tích, cô duy nhất nghĩ tới chính là tìm đến hấn.

“Sẽ không, Tiểu Thiên căn bản cũng không biết anh ở đâu. Sai khi xảy ra chuyện, em báo cảnh sát chưa?” Hấn hỏi.

“. Quên mất.” Cô chớp một đôi mắt to.

“.” Hấn xoa xoa trán, “Thôi, trước báo cảnh sát, anh đồng thời sẽ phái tất cả thủ hạ đi tìm, nên chỉ là tiểu hài tử ham chơi mà thôi.”

“Quân tổng, có người gửi fax đến.” Một thư ký khác vội vã chạy vào, cầm trong tay tờ fax đưa cho Quân Tư Khuyết.

Thoáng chốc, tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Một đứa trẻ hôn mê, bị trói giống như bánh chưng, nhưng là lộ ra gương mặt, cũng đã đủ để cho nhìn người cho ra hấn là ai.

Mà dưới hình còn một hàng chữ ——

[Tôi muốn cho anh nếm mùi thống khổ!

—— Đào Văn Kha]

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hiện trường trước hết tỉnh táo lại, là Phương Y Nhiên.

Cầm lên tấm hình, cô tỉ mỉ nhìn một lần, sau đó hỏi nói: “Đào Văn Kha là ai?”

Thư ký cùng luật sư không khỏi hướng Quân Tư Khuyết nhìn lại.

“Là một vị quản lý bộ phận kinh doanh của Quân thị, bởi vì là người khả nghi ăn cắp cơ mật công ty mà chờ đợi hậu thẩm, mới từ chỗ giam chạy trốn, chỉ là anh không nghĩ tới cô ấy sẽ đối với Tiểu Thiên xuống tay!” Quân Tư Khuyết mở miệng hỏi đáp. Đào Văn Kha muốn dùng Tiểu Thiên đá kích mình, hiển nhiên phải là biết Tiểu Thiên là con của hấn. Thế nhưng sự kiện người biết cũng không nhiều, huống chi Đào Văn Kha vừa mới trốn ra được, căn bản là không thể có thời gian đi thu thập tình báo.

Nếu như không phải là có người âm thầm cố ý nói cho cô ấy biết, đó chính là trước cô đã điều tra hấn.

“Chỉ là như vậy mà thôi?” Phương Y Nhiên cũng không cảm thấy chuyện sẽ đơn giản như vậy.

“Trước khi gặp em, cô ấy từng là bạn gái anh.” Quân Tư Khuyết cũng không tính giấu giếm điểm này.

Mắt của hấn, yên lặng nhìn cô, trong con mắt đen nhánh, là một loại không có chút nào cất giữ trong suốt, yêu say đắm cùng với. Hối tiếc.

Đúng vậy, hấn không có nghĩ tới, hấn thật có thể gặp gỡ mệnh y của mình, không có nghĩ qua, hấn sẽ yêu cô hoàn toàn, càng thêm không có nghĩ qua, cô đã sớm sinh cho hấn một đứa con.

Nếu như hấn biết, hấn nhất định sẽ không để cho mọi nữ nhân khác tham gia vào cuộc sống mình, hấn nhất định sẽ cất giữ đầy đủ nhất trong sạch mình cho cô, hấn nhất định sẽ càng thêm cố gắng trong biển người tìm kiếm cô, chỉ vì một ngày có thể nhanh chóng gặp nhau.

“Nói cách khác, nữ nhân kia là vì yêu thành hận, cho nên mới tính toán đánh cắp cơ mật công ty, hay bởi vì hận anh bắt cô ấy, cho nên muốn dùng Tiểu Thiên báo thù anh?” Thanh âm Phương Y Nhiên, nghe bình tĩnh đến quá đáng.

Quân Tư Khuyết trầm mặc gật đầu một cái.

Ngay khi thư ký cùng luật sư nghĩ đến, nữ nhân này cùng tổng giám đốc bọn họ quan hệ thoát nhìn rất không bình thường thời điểm này sẽ bùng phát cãi lộn, Phương Y Nhiên lại ngoài dự kiến chỉ là lầu bầu một câu: “Cho nên em đã nói, nam nhân không thể bộ dáng có quá tốt!” Dứt lời, cô còn hung tợn trừng mắt liếc hấn một cái.

“Y Nhiên!” Quân Tư Khuyết nhất thời có chút dở khóc dở cười.

“Tiểu Thiên em muốn tự mình đến cứu!” Cô rất trịnh trọng đối với hấn nói, trên khuôn mặt trẻ con, có một loại ngoan lệ hấn tại chưa thấy qua.

Xem ra mệnh y của hấn, tựa hồ là định đem bí mật ẩn giấu dùng hành động thực tế tới nói cho hấn biết rồi. Quân Tư Khuyết suy nghĩ một chút hỏi: “Em tính toán cứu người thế nào?”

“Trước hết để cho thủ hạ của anh toàn bộ nghe lệnh em điều động.” Phương Y Nhiên nói ra bước đầu tiên của cô.

“Có thể.” Hấn vuốt cằm nói.

“Em còn muốn tất cả tài liệu mà anh biết về Đào Văn Kha .” Cô tiếp tục nói.

“Không thành vấn đề.”

“Tốt lắm, anh để cho bọn họ đi ra ngoài, em có chút chuyện phải làm.” Phương Y Nhiên chỉ chỉ thư ký cùng luật sư còn sững sờ .

Đội đến những người không có nhiệm vụ cũng ra khỏi phòng Tổng giám đốc, Quân Tư Khuyết phát hiện tiểu dã miêu của hắn, đã định đặc ngồi ở trên ghế da hắn làm việc , xâm chiếm máy tính của hắn , tay trái nắm ngón tay thật nhanh ở trên bàn phím đánh, mà tay phải, là đang lấy điện thoại di động ra gọi đi.

“Dĩ Hạ, Tiểu Thiên bị bắt cóc rồi. Chớ rống, bạn rống làm mình mau tai kiếp rồi. Đầu mới? Đối với đầu mới có, mình biết rõ là một nữ nhân tên Đào Văn Kha bắt cóc Tiểu Thiên. Mình muốn bạn lập tức giúp mình liên lạc những người trước kia, đều không cho còn dư lại! Địa điểm.” Phương Y Nhiên ngay sau đó ngắt đầu hỏi Quân Tư Khuyết, “Nơi này anh có phòng họp nào còn trống không, em muốn một phòng.”

“Có thể.” Quân Tư Khuyết trực tiếp ấn nút điện thoại nội tuyến trên bàn làm việc, “Trưng thư kí, kêu người phòng họp SCN1 ra ngoài, tôi muốn dùng.”

“Dạ, tổng giám đốc.” Trưng bí thư nhận lệnh, trò chuyện kết thúc.

Vì vậy Phương Y Nhiên hướng về phía điện thoại di động một đầu khác dư âm Dĩ Hạ nói: “Bạn nghe được đi, tập đoàn Quân thị phòng họp SCN1, thời điểm bọn họ tới cần thận một chút, chớ để bị người khác phát hiện. Cái gì? Bọn họ không tìm được địa điểm? Mẹ nó, nếu quả thật cả căn phòng hội nghị còn tìm không được, đừng trách mình đi phá tan hang ổ của bọn hắn!”

“Tiểu dã miêu” phát uy!

Mà khi một giờ sau, ở trong phòng họp SCN1, Quân Tư Khuyết híp lại hai mắt nhìn từng bóng dáng những người thần kia bí xuất hiện ở trong phòng họp , lần nữa phát hiện, hắn tựa hồ thật quá khinh thường “tiểu dã miêu” rồi.

Những người này tiến vào phương thức vô cùng kỳ quặc, có từ trên trần nhà phòng họp leo xuống , có từ ngoài cửa sổ chọt tiến tới, còn có đánh vỡ vách tường đi tới.

“Mẹ nó, Nam Cung Lăng, anh không có gì sao đem tường đánh vỡ làm chi?” Phương Y Nhiên vỗ bàn trừng người.

Nam nhân cao lớn to con trở về trừng một cái, “Không phải cô nói đi vào cần thận một chút, đừng làm cho người khác phát hiện sao?”

“Làm ra tiếng động lớn như vậy, cái này là cần thận sao?” Thân thể nhỏ bé lập tức linh xảo nhảy lên đến trước mặt đối phương, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, chỉ nghe được “Phanh” một tiếng vang thật lớn, Nam Cung Lăng đã bị Phương Y Nhiên hung hăng ném qua vai.

Rầm!

Thân thể cao lớn ngã trên mặt đất, chỉ là trong phòng họp mấy cái người kia hiển nhiên đã tập mãi thành thói quen rồi, một nam nhân khác mặt lịch sự nhìn có chút hả hê nói: “Nam Cung Lăng, anh tựa hồ còn là không có trí nhớ tốt a, chẳng lẽ anh quên, nếu Tiểu Nhiên nói là một, anh liền ngàn vạn đừng nói là hai.”

“Hà Tư Á!” Nam Cung Lăng cắn răng nghiêng lợi, đối đầu hai vạn năm, tùy thời có thể nổ tung hóa được tuyến.

“Muốn gây gỗ chờ tôi cứu con rồi ằm ỉ tiếp!” Phương Y Nhiên một cước đem Hà Tư Á đạp ra một bên.

Tất cả mọi người ở đó nhất thời đều yên lặng xuống.

Phương Y Nhiên hướng về phía Dư Dĩ Hạ làm thủ hiệu, Dư Dĩ Hạ nhanh chóng đem tư liệu về Đào Văn Kha sửa sang lại phân cho mọi người, dĩ nhiên, trong đó còn có tấm hình Đào Văn Kha gửi tới.

Mọi người cau mày nhìn, đột nhiên, có người hỏi: “Tiểu Nhiên, vị tổng giám đốc tập đoàn Quân thị này cũng tính toán giúp một tay cứu Tiểu Thiên sao?”

“Nói nhảm, hắn là ba của nó!” Phương Y Nhiên nói.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Dù là những người này ở trong hắc đạo hô phong hoán vũ, hùng bá nhất phương, giờ phút này cảm cũng rồi rít rọt đất.

Trong nháy mắt, mọi người đồng loạt nhìn một chút Quân Tư Khuyết, trong ánh mắt tràn đầy đồng tình, giống như đang nói . . . , cuối cùng có người chịu nhảy xuống hố lửa, tiếp thu tiểu ma nữ này. Mà Nam Cung Lăng, càng thêm cơ hồ lệ nóng doanh trông nhìn Quân Tư Khuyết. Chông trước như hắn, cuối cùng cũng có người kẻ nghiệp.

Năm đó chuyện bị Tiểu Nhiên cầm súng ép buộc đi đăng kí kết hôn, nhưng hắn là cả đời thậm đã chí quên không hết. Dĩ nhiên, trừ những người đang có mặt ở đây biết nội mạc bên ngoài, những người khác không biết, Nam Cung Lăng hắn cũng có một mặt uất ức như vậy.

“Y Nhiên, Đào Vân Kha lại gửi fax, nói cô ở trên website nội bộ Quân thị đăng một đoạn video.” Dur Dì Hạ trong tay cầm giấy fax từ trong tay thư kí bên ngoài mới nhận lấy.

Phuong Y Nhiên cơ hồ ngay khi bạn thân đang nói chuyện, ngón tay nhanh chóng nhập bàn phím, đi vào trang web Quân thị.

Một đoạn video ngắn, video chủ yếu là cảnh Phuong Tĩnh Thiên, giờ phút này Phuong Tĩnh Thiên một cái tay bị còng tay ở một cây giống như là cây sắt, mà Tiểu Thiên bên cạnh trên mặt đất, qua quả bom, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tự lẩm bầm “Đây chính là mẹ nói bắt cóc thôi.”

Video rất ngắn, cũng chỉ có ba phút.

“Đào Vân Kha gửi t video ới đây mục đích là cái gì?”

“Bom này chẳng lẽ lập tức cũng sẽ bị phát nổ chứ?”

“Tiểu Thiên không hồ là con trai của Tiểu Nhiên a, tuổi nhỏ như thế, gặp chuyện còn trấn định như vậy.”

“Đào Vân Kha này, để cho ta bắt được, bán ả vào trong nhà chứa, kêu mấy trăm thủ hạ đi chơi chết ả!”

Tất cả lão đại giang hồ, rồi rít phát biểu cảm nhận của bọn hắn.

Phuong Y Nhiên nhìn video, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, “Đào Vân Kha nếu phát đoạn video này, cũng sẽ không quá nhanh động Tiểu Thiên, cô ấy chủ yếu là hi vọng tôi cùng Tư Khuyết trong lòng càng khó chịu càng tốt, cho nên sẽ trì hoãn thời gian, cố ý hành hạ tâm lý của chúng ta.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Lập tức đi điều tra bối cảnh trong video, xác định địa điểm trong video rốt cuộc nơi nào.” Phuong Y Nhiên phân phó hoàn tất xong bắt đầu cẩn thận lần nữa xem đoạn video này, mà những lão đại giang hồ kia, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu vội vàng cùng thủ hạ liên lạc.

Trong phòng họp, náo nhiệt hò hét, giống như chợ bán thức ăn bình thường.

Dur Dì Hạ đi tới bên cạnh Quân Tư Khuyết nói: “Anh tựa hồ một chút cũng không kinh hãi.”

“Không, anh rất giết mình.” Hắn trả lời.

“.....” Cô thật đúng là không nhìn ra, Quân Tư Khuyết biểu tình có bất kỳ một chút giết mình nào.

“Chỉ là, vô luận cô ấy đối với tôi giấu giếm cái gì, giữa tôi và cô ấy đều không thể thay đổi. Như bây giờ Y Nhiên, sẽ chỉ làm tôi khâm phục cô ấy kiên cường cùng tinh táo.” Nếu như đối thành những nữ nhân khác, chỉ sợ sớm đã khóc sụt sùi, lực thần vô chủ.

“Có lẽ, anh thật thích hợp Y Nhiên.” Dur Dì Hạ nói, “Đợi đến sau khi Tiểu Thiên cứu ra, Y Nhiên sẽ phải đối với anh thẳng thắn tất cả.”

“Cô tựa hồ rất chắc chắn Tiểu Thiên sẽ bình an vô sự.”

“Chẳng lẽ anh không phải hi vọng như thế sao?”

“Không, tôi tin tưởng cô ấy!” Quân Tư Khuyết nghiêng đầu, ngắm nhìn đang bàn hội nghị thao tác của Phuong Y Nhiên trên máy tính, “Cô ấy là nữ nhân tôi chọn trúng, Tiểu Thiên là con chúng tôi, nhất định không có việc gì!”

Đoạn video thứ hai đến, xác nhận suy đoán Phuong Y Nhiên, bởi vì trong video hiện ra thời gian bom hẹn giờ, khoảng cách nổ tung thời gian còn dư lại 57 phút.

Đào Vân Kha mục đích thật là muốn gây vò, làm cho người ta cảm nhận được hơi thở tử vong càng ngày càng nặng.

Phuong Y Nhiên đi đến máy chủ của Quân thị, bắt đầu từ video đối phương tra ra địa chỉ IP.

Theo đoạn video thứ ba, đoạn video thứ tư đến Phuong Y Nhiên lần ra địa chỉ IP, vị trí Tiểu Thiên từ từ ra ánh sáng.

Lại là một nhà kho bị bỏ hoang ở khu ngoại ô thành phố S.

Thế nhưng thời điểm, đã chỉ còn lại 20’.

Thời gian không đủ!

Coi như là hiện tại lập tức đi ô-tô chạy tới, chỉ sợ cũng phải 40’ mới có thể chạy tới nơi đó.

“Phi cơ trực thăng chuẩn bị xong chưa?” Phuong Y Nhiên mở rương da Dur Dì Hạ mang vào trước đó, từ bên trong lấy ra súng trường, súng máy, lựu đạn, súng lục, thiết bị định vị toàn cầu GPS, ống nhòm.....

“Đã dừng ở trên sân thượng Quân thị.” Dư Dĩ Hạ bội phục nhất chính là bạn tốt luôn là có dự kiến trước, mọi việc nhìn xa một bước. Ngay từ lúc đoạn video thứ nhất gọi tới, để cho cô đi an bài phi cơ trực thăng.

“Tốt lắm, đi!” Đoàn người, đáp phi cơ trực thăng hướng mục tiêu bay đi.

Mà cùng thời khắc đó, ở trong nhà bỏ hoang, Đào Văn Kha chặt chẽ trừng mắt trước tiểu quý, đứa trẻ này mới năm tuổi, nhưng mà trên mặt lại là một loại trấn định vượt quá tuổi.

“Ngươi tại sao không khóc?” Cô hỏi. Tiểu quý này trấn định quả thật để cho cô có chút sợ.

“Tại sao phải khóc?” Phương Tĩnh Thiên ngược lại mặt tràn đầy kỳ quái hỏi ngược lại.

“Ngươi rốt cuộc có biết hay không, ngươi sẽ phải lập tức chết?” Đào Văn Kha chợt thác loạn la hét, chỉ vào bom hẹn giờ trên đất, “Thời gian vừa đến, sẽ đem ngươi nổ tung!”

Tiểu tử nháy mắt mấy cái, vẫn như cũ không có vẻ mặt sợ sệt mà Đào Văn Kha mong đợi.

“Ta sẽ làm cho ngươi khóc!” Cô đột nhiên tát một cái vào khuôn mặt ngon mềm của Phương Tĩnh Thiên, một dấu đỏ chợt hiện lên.

Thiên hạ nho nhỏ cắn môi, lại quật cường không rơi lệ, mà là lấy một loại ánh mắt khinh thường nhìn Đào Văn Kha.

Cô lại một churong sắp đánh xuống, cũng đang nhìn đến ánh mắt của nó, dừng ở giữa không trung. Ánh mắt như thế, để cho cô nghĩ tới Quân Tư Khuyết, nam nhân để cho cô yêu, cũng làm cho cô hận.

Nhìn một chút đồng hồ trên cổ tay, chỉ còn lại bảy phút mà thôi.

Đào Văn Kha âm lãnh cười một tiếng, “Tiểu quý, muốn trách, thì trách cha mẹ của ngươi đi!” Xoay người, cô mang theo giọng cười to đi ra khỏi căn phòng chứa đầy vật bỏ đi.

Tiểu quý đó, chết chắc!

Cô đã không kịp chờ đợi muốn xem Quân Tư Khuyết cùng Phương Y Nhiên biết con của bọn họ chết rồi, sẽ là cái dạng biểu tình gì? Cô muốn hấn hổi hận cả đời, muốn hấn cả đời không được bình an!

Xoạt! Xoạt!

Tiếng gió. Tiếng gió cực mạnh!

Đào Văn Kha sững sốt, nơi này, lúc nào thì gió thổi trở nên mạnh như vậy rồi hả?

Mà khi cô ngẩng đầu lên, hai mắt lại bỗng dung tròn to.

Từng bóng người một, đang từ chiếc trên phi cơ trực thăng kia nhảy xuống.

Là Phương Y Nhiên cùng Quân Tư Khuyết! Đào Văn Kha đột nhiên nhận ra trước nhất hai người! Trực giác của cô là muốn quay người chạy trốn, lại nghe được một giọng nữ lạnh như băng: “Đào Văn Kha, nếu như cô bước một bước, tôi liền đánh cô!”

Chân cô run lên, khễ cắn răng, vẫn là tiếp tục chạy.

Phanh!

Tiếng súng vang lên, đạn bắn thùng đầu gối chân trái Đào Văn Kha, máu đỏ tươi thoáng chốc chảy ra.

“Đừng nghĩ tôi sẽ nói cho các ngươi biết, tiểu quý kia ở nơi nào!” Cô uất hận nói. Còn có ba phút, chỉ cần qua ba phút này, tiểu quý kia sẽ chết. Cô muốn mờ to hai mắt, thấy rõ ràng bọn họ là như thế nào thương tâm muốn chết đấy!

Phương Y Nhiên nhìn cũng chưa từng nhìn Đào Văn Kha, chỉ là thu hồi súng lục, hướng về phía sau lưng đám người Nam Cung Lăng nói: “Tôi đi tìm con, các ngươi đem cô ấy cho ta coi được!”

“Ha ha ha! Phương Y Nhiên, cô cho rằng cô còn có thể cứu được con trai của cô sao? Nằm mơ! Lập tức, tiểu quý kia cũng sẽ bị nổ hài cốt không còn!”

“Đào Văn Kha, tôi chỉ nghĩ nói cho cô biết một câu nói.” Phương Y Nhiên cuối cùng đem tầm mắt đặt ở gương mặt đáng buồn của nữ nhân trước mặt, “Con trai Y Nhiên, không dễ dàng chết như vậy!”

Giọng nói phát ra, thân thể nhỏ nhắn đã nhanh chóng hướng phía trước chạy đi, Quân Tư Khuyết là theo sát mà lên.

Đào Văn Kha kinh ngạc nhìn nhìn bóng lưng Quân Tư Khuyết. Không có! Đến nơi này thì ánh mắt của hắn vẫn không có lưu ở trên người của cô, giống

như, cô căn bản chỉ là người không quan trọng!

“Ha ha ha, mạnh miệng ai cũng sẽ nói được, sẽ phải lập tức nổ tung, xem ai mới có thể cười đến cuối cùng!” Cô điên cuồng cười, không thèm để ý chút nào người chung quanh nhìn cô giống như nhìn giống như người chết.

Thời gian, từng giây từng phút trôi qua.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

Năm phút đồng hồ.

Sắc mặt của Đào Vân Kha càng ngày càng trở nên khó coi, “Không thể nào, điều này sao có thể? Không lý do đây! Tại sao bom không nổ? Thời gian ngắn như vậy, coi như là chuyên gia gỡ bom, cũng không thể làm được!”

Nam Cung Lăng cùng Hà Tư Á liếc mắt nhìn nhau.

“Xem ra, tay Tiểu Nhiên vẫn còn rất linh xảo !”

“Thôi đi, nữ nhân này gỡ bom từ trước đến giờ giống như gặt rau cải trắng.”

Chỉ là, hai người bọn họ hoàn toàn không có dự liệu được, hiện trường bom hẹn giờ, là một cảnh tượng khác.

“Con hủy đi hay sao?” Nam nhân nhìn bom đã hoàn toàn giải trừ đứng giờ nói.

“Đúng vậy, bom này làm khá đơn giản, còn chưa bằng quả lúc trước của mẹ làm rất phức tạp.” Tiểu tử tay phải không có bị còng vẫn còn đứng đưa một thanh dao găm Thụy Sĩ mini.

Quân Tư Khuyết tầm mắt bắn về phía một bên đang bận rộn mở còng tay cho con là Phương Y Nhiên.

Cô ngượng ngùng cười một tiếng, “Chỉ là đã làm mấy quả bom rất bình thường. Ách, để Tiểu Thiên gỡ chơi mà thôi.”

“.” Quân Tư Khuyết nhú nhú mày, lần nữa đem tầm mắt chuyển hướng tiểu tử, “Con mang theo dao tùy thân?”

“Không những thế, ba.”

“Còn đem theo cái gì đây.”

Phương Tĩnh Thiên chậm rãi mà dùng tay phải tự do, từ trên thân sờ đồng, sờ tây, lấy ra một đồng lớn tiểu công cụ mini.

Quân Tư Khuyết xoa xoa trán, Đào Vân Kha không có soát người Phương Tĩnh Thiên, có thể nói là sai lầm lớn nhất của cô. Chỉ là, ai có thể nghĩ tới một hài tử, sẽ mang theo nhiều như vậy đâu.

“Con bình thường cũng luôn mang theo những thứ này?”

“Đúng vậy, mẹ nói, phải tùy thời ý thức nguy cơ mà giữ, chỉ là ba, cái gì là ý thức nguy cơ?” Tiểu tử đối với cái từ này, chỉ có thể nuốt cả quả táo, cũng không hiểu thâm ý.

“Là Thôi, lần sau sẽ giải thích cho con đi, con bình an là tốt rồi!” Hắn đưa ra hai cánh tay, cho con một cái ôm thật lớn.

“Chỉ là, bắt cóc tuyệt chơi thật vui.” Tiểu tử phát biểu cảm nghĩ của hắn khi được cứu.

Phương Y Nhiên hướng về phía nhi tử gõ xuống một bạo cây dẻ, “Chơi vui, người có biết hay không mẹ con rất lo lắng?”

“A!” Tiểu tử kêu lên, đồng thời lộ ra khuôn mặt mang dấu đỏ chói mắt.

Vẫn bận giải cứu Phương Y Nhiên, lúc này mới chú ý tới tiểu tử trên mặt có dấu đỏ.

Một tiếng hô như gió bão mưa rào, vang lên ở giữa phòng: “Đào Vân Kha, lão nương làm thịt người, dám đánh con ta!”

Thành công cứu về con mình, tiểu tử đang bị mọi người một vòng nước miếng oanh tạc, không kịp chờ đợi leo lên giường nhỏ của nó ngủ kiêu chạy nạn. Phương Y Nhiên cũng rút cuộc không thể không đổi mặt ánh mắt Quân Tư Khuyết tìm tòi nghiên cứu.

“Trước kia sinh hạ Tiểu Thiên, em đều vì cuộc sống trước mắt.” Cô cứ nói, dù sao cô vốn là cũng tính toán muốn nói cho hắn biết tất cả, “Em là cô nhi, bởi vì ở phương diện máy tính cùng phương diện súng ống đạn dược có chút thiên phú, cho nên đã từng có đoạn thời gian, em đã từng gia nhập vào bang

phái. Dĩ nhiên, vận khí em cũng không tệ lắm, hòa đồng cũng coi như phong sinh thủy khởi, những người bạn này trừ Dĩ Hạ bên ngoài, đều là khi đó biết, Dĩ Hạ cùng em đều từ cô nhi viện ra ngoài, đi học, gia nhập vào bang phái cũng cùng nhau, người khác còn gọi đùa hai chúng ta quả thật giống như trẻ sinh đôi kết hợp, gọi hai chúng ta là Huyết sắc Molly!”

Danh hiệu Huyết sắc Molly, Quân Tư Khuyết cũng đã nghe nói qua, nghe nói là bởi vì hai người kia làm việc tàn nhẫn, không chừa đường lui, nhưng là đáng đáp lại là tiểu nữ sinh thanh thuần. Chỉ là hần dù thế nào nghĩ, cũng chưa từng đem hai người kia cùng Phương Y Nhiên, Dư Dĩ Hạ liên lạc qua cùng nhau.

Phương Y Nhiên dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau lại mang thai Tiểu Thiên, em về điểm này mẩu tính chói lọi bắt đầu sáng lên nóng lên, em đột nhiên có ý muốn sống cuộc sống bình an qua ngày, vì vậy em cùng Dĩ Hạ nói qua, Dĩ Hạ rất dứt khoát đồng ý, hơn nữa coi là ‘ ần cư ’ trước, chúng ta cố ý tiêu hủy rất nhiều tư liệu có liên quan chúng ta, cũng là để đặt về sau không hề muốn để người khác điều tra chúng ta.”

“Cho nên anh lần đầu tiên tra em, mới không có tra được các em hần là Huyết sắc Molly.” Rất nhiều bí ẩn trước kia , cô cũng ở đây lần này nói rõ một chút, nhất nhất giải thích.

Phương Y Nhiên gật đầu một cái, “Em tự tay tiêu hủy tư liệu, dễ dàng như vậy để cho anh tra được a!”

“Em đã nói với anh những chuyện này, có phải hay không cũng đại biểu em nguyện ý gả cho anh đây? Y Nhiên.” Tay của hần thủ sẵn hông của cô, môi nhẹ nhàng khếch ở cái trán của cô.

Cô ngẩn ra, ngẩng đầu thật sâu nhìn chăm chú vào hần.

Đúng vậy a, từ khi cô nguyện ý rộng mở cánh cửa lòng, nói cho hần biết tất cả, cô cũng đã rất rõ ràng tâm ý của mình rồi. Cô thương hần, bị hần hấp dẫn, bị hần bắt lấy được, bị hần cảm phục.

Khi cô đi tìm Tiểu Thiên mà quả bom thì không đầy ba phút nữa sẽ nổ thì hần không chút do dự đi theo cô.

Ngay lúc đó, cô hiểu rõ, người đàn ông này, sẽ cùng cô đồng sinh cộng tử!

“Đúng vậy, em nguyện ý!” Cô nhón chân lên, lần đầu tiên, chủ động đem môi mình tiếp cận hướng hần.

Môi mềm mại ở đó hai cánh môi mỏng vừa hôn. Kia đại biểu, từ đó về sau, cô nguyện ý làm vợ chính thức của hần.

Cô nghĩ, bọn họ sẽ rất hạnh phúc!

.

Thật hạnh phúc sao?

Thời gian lui về phía sau kéo dài mười một ngày, đêm trăng rằm.

Một cuộc quyền đàm cược đá vang lên ở trong phòng ngủ.

“Quân Tư Khuyết, anh nói Tiểu Thiên là thừa kế loại huyết mạch kỳ quái như anh?”

“. Phải.”

“Cho nên nó nhất định phải tìm được mệnh y thuộc về hần, nếu không tương lai sớm muộn sẽ sống đau chết?”

“. Đại khái là vậy.”

“Mẹ nó, anh di truyền cái gì không truyền, cố tình di truyền cái này cho con?”

“. Y Nhiên.” Đây không phải là hần có thể không chế a!

“Nếu như sau này nhi tử không tìm được mệnh y, em bóp chết anh!”

“.”

“Mẹ, cái gì là mệnh y?” Một bên tiểu tử đau đớn đi qua, rốt cuộc tìm được cơ hội chen miệng .

“Để cho ba con giải thích cho con đi!” Cô đem con đưa vào trong ngực ba.

Quân Tư Khuyết thở dài, chỉ có thể bắt đầu từ lịch sử Quân gia, cho con học bỏ tức một khóa trình người Quân gia cần phải biết.

Xem ra, hạnh phúc ngày sau, còn cần cố gắng a!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hồi cuối

“Em giống như đang khăn trương a.”

“Chỉ là gặp ba mẹ anh mà thôi, không cần phải khăn trương.”

“Thế nhưng nói thế nào cũng là em lần đầu tiên gặp ba chồng mẹ chồng a.” Mặc dù, hôn lễ chưa cử hành, còn phải cộng thêm hai chữ “trương lai”.

“Ba mẹ biết em là mệnh y của anh, bọn họ chỉ biết đem người trở thành bảo bối một dạng cưng chiều.” Quân Tư Khuyết trong đầu nhớ tới khi hắn nói cho ba mẹ, hắn tìm được mệnh y, hơn nữa tin tức muốn kết hôn thì ba mẹ nét mặt mừng rỡ như điên.

“Thật?” Cô nửa tin nửa ngờ.

“Huống chi, em sinh ra Tiểu Thiên đứa cháu đáng yêu như vậy cho bọn họ.”

“Nhưng là.” Phương Y Nhiên sắc mặt buồn bã, “Nếu như ba mẹ anh biết, Tiểu Thiên thừa kế huyết thống kỳ quái kia của Quân gia, nhất định sẽ khó chịu.”

“Yên tâm, Tiểu Thiên là con chúng ta, nó nhất định có thể tìm được mệnh y tuộc về nó.” Hắn vô cùng khẳng định nói.

“Cũng đúng, nó là con của chúng ta, anh cũng có thể tìm được em, nó làm sao có thể không tìm được mệnh y.” Phương Y Nhiên gật đầu một cái, “Đúng rồi, có phải hay không người của Quân gia các người, chỉ cần cái phút chốc kia thấy được mệnh y, cũng sẽ có cùng phản ứng không tầm thường?”

“Đúng, giống như anh, chứng kiến tới em một khắc kia, nhịp tim lại đột nhiên tăng nhanh, chỉ là khi đó, anh cũng không có tin tưởng em là mệnh y của anh.” Quân Tư Khuyết hồi đáp.

“Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ lên, anh mỗi ngày mang mười cô gái cùng Tiểu Thiên gặp mặt! Tìm mệnh y, tốt nhất còn là kẻ từ bây giờ liền bắt đầu tìm, phải nắm chặt thời gian.”

“Y Nhiên, này.”

“Còn nữa. . . , mệnh y cũng có có thể không phải đứa trẻ, mà là người trưởng thành, hoặc là lão nhân đi, cũng không nhất định không phải là phái nữ, cũng có thể có thể sẽ là. phái nam đi.”

“. Y Nhiên.” Hắn cố gắng ngăn cản “tiểu dã miêu” suy nghĩ lung tung.

“Tư Khuyết, anh nói, con chúng ta tương lai nếu là mang về một nàng dâu nam, chúng ta nên. Ách, làm sao bây giờ?”

“.” Giờ khắc này, Quân Tư Khuyết vô cùng xác định, mình xoa trán thành thói quen, còn nghĩ kéo dài hơn nhiều năm. Hơn nhiều năm.

Tiếng kêu đau bi thảm, từ chỗ sâu hẻm nhỏ truyền đến. Đầu hẻm, hai đại nam nhân đang đứng,

Chỉ cần là hai nhà hắc bạch hoi quen thuộc, nhìn đến bọn họ nhất định sẽ thất kinh, hai người chính là tiếng tăm lừng lẫy Nam Cung Lăng cùng Hà Tư Á.

“Người xem ra xui xẻo, chờ Tiểu Nhiên sửa chữa hết người nợ, xem cô ấy sẽ thế nào đối phó người.” Lần này, đến phiên Nam Cung Lăng nhìn có chút há hê.

Hà Tư Á cười khò một tiếng, “Ta làm sao biết, người này ban đầu sẽ cùng Đào Vân Kha có quan hệ, càng sâu tới, còn thu thập qua tình báo bán Tiểu Nhiên cho Đào Vân Kha.” Phân Hóa Đường chính là chuẩn hợp hăng năm phía dưới một phân đường.

“Chỉ có thể trách thù hạ của người không có mắt rồi, cái gì không dễ chọc, có tình đi trêu chọc Tiểu Nhiên.” Ngay cả mấy người bọn hắn ở trên đường uy phong, cũng không dám đi trêu chọc tiểu ma nữ kia. Dù sao, cô thật một khi nổi giận, kết quả tuyệt đối có thể chinh người dục khóc vô lệ.

Hà Tư Á bề ngoài đồng ý gật gật đầu.

Trong ngõ hẻm tiếng kêu thảm thiết phát ra, đang ngày gia tăng.

Hà Tư Á cùng Nam Cung Lăng thân thể run rẩy, đồng thời ở trong lòng lần nữa hạ quyết tâm, lần sau thấy tiểu ma nữ, tuyệt đối, tuyệt đối phải vòng đường đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Có Thai Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.